

Giới thiệu Bá Chủ Lừa Thê

Truyện Bá Chủ Lừa Thê, câu chuyện kể về một cô gái được một thanh niên cao to cứu mình thoát khỏi hôn nhân không hề muốn, và rồi cô rất cảm kích anh nên hứa rằng sẽ dùng thân báo đáp ơn này của anh.

Nhưng chuyện đời khó đoán, ai ngờ câu hứa đó không thực hiện trên người của cô mà là một người khác. Anh không chấp nhận, anh đã đánh đổi cả tính mạng để dụ cô về làm sao có thể bị cô chối bỏ một cách dễ dàng như vậy chứ.

Khi cô bước vào nhà hần thì nhanh chóng giờ trò, biến mình thành một kẻ bệnh tật không sống được bao lâu, để anh thấy khó mà rút lui không cưỡng ép cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Lừa Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tỷ, tỷ an tâm mà bỏ nhà đi đi không sao đâu, nương đệ sẽ chăm sóc cẩn thận, tỷ nếu như thành công rồi, đừng quên trở về đón chúng ta nhé, nếu như đệ thi đỗ trạng nguyên hoặc là cử nhân rồi, tỷ cũng đừng quên đến nương nhờ chúng ta nhé.” Lăng Húc trong tay ôm một bọc quần áo, từng bước đi sát theo sau người tỷ thân thiết nhất của hắn, không ngừng làm nhảm dăn dò.

Lăng Trúc đang bước đi đằng trước kia đột nhiên xoay người lại, Lăng Húc không kịp dừng lại, cứ thế hướng vào tỷ tỷ một thân nam y kia mà đâm vào, chỉ thấy Lăng Trúc ngã nhào về phía đằng sau, Lăng Húc cũng theo tỷ mình mà ngã xuống, đem tỷ hắn coi như cái đệm người mà đè lên.

“Đệ còn không đứng dậy, đệ cho là đệ nhẹ lắm sao?” Lăng Trúc cúi tiết gõ đầu đệ đệ một cái.

Thật đáng ghét ! Tiểu tử này cố tình để nàng gặp xui xẻo hay sao? Nàng đến cửa lớn còn chưa bước ra được mà !

“Đệ vốn dĩ là rất “mạnh mẽ” mà, nếu không cũng không thường xuyên bị tỷ coi như muối mè mà đối xử như vậy. “ Lăng Húc bắt đầu oán trách, sau đó đứng dậy, đồng thời kéo tỷ tỷ còn mảnh mai hơn kia của mình lên.

“Đệ vừa mới nói gì?” Nàng dường như là không cẩn thận mà nghe được hắn nói xấu nàng vậy.

“Không nói gì cả.” Hắn nhún nhún vai, “Tỷ vừa rồi sao lại dừng lại thế ?”

“Ta vừa rồi ... .. “ Ôi ! Nàng quên rồi !

“Tỷ không phải là ” lại ” quên rồi đấy chứ !” Câu nói này của hắn căn bản chính là câu khẳng định, kết cấu não bộ tỷ tỷ của hắn quả thực không phải là kì lạ một cách thông thường. Nói tỷ ấy ngốc mà, tỷ lại có lúc đột xuất thông minh vô cùng ; nói tỷ ấy thông minh, hiện giờ lại là đang rất ngốc đấy !

“Nếu không phải do đệ, ta làm sao mà quên được?” Kỳ quái, nàng vừa rồi rốt cuộc định nói cái gì ?

“Vâng, đều là lỗi của ngu đệ.” Nhìn thấy nàng nghiêm túc suy nghĩ như vậy, hắn lại có thể nói gì nàng nữa đây? Làm đệ đệ của người ta thì phải biết học lấy nhần nhện, nhất là khi có một tỷ tỷ như thế này.

Ngu đệ ... ..

“Đúng rồi ! Chính là đệ đệ ngu ngốc nhà người !” Nàng cuối cùng cũng nghĩ ra được lời nàng định nói, thật đáng để ăn mừng, lần này thời gian để nàng nghĩ ra so với trước đây đã ngắn hơn rất nhiều. Xem ra đầu nàng đúng là càng ngày càng tốt hơn, thật đúng là việc vui tung bừng khắp cả nước mà.

“Đệ lại làm sao ?” Đúng là do hắn có gì sai sao? Không phải chứ ! Hắn vừa ngoan ngoãn lại vừa hiểu chuyện như vậy mà.

“Đệ vừa rồi sao lại nói nếu đệ thi đỗ trạng nguyên ” hoặc là cử nhân ” ?” Lăng Trúc hung dữ dí dí ngón tay vào lồng ngực của đệ đệ cao hơn mình nửa cái đầu này, cuộc sống cứ như đi đòi nợ vậy.

“Lẽ nào tỷ chỉ cần ta thi đỗ thám hoa là được rồi sao?” Hắn không tin, vị Lăng Trúc cô nương này không thể nào để hắn thoải mái như thế được.

“Vớ vẩn, đương nhiên là không phải, người ” phải ” thi đỗ trạng nguyên, nhớ lấy, là trạng nguyên, không phải cử nhân, lại càng không phải là thám hoa. Đệ dám thi lấy cái danh thám hoa về đây cho ta xem thử xem” Lời nói của nàng đong đầy uy hiếp, mang ý vị như thế nếu hắn không làm theo thì sẽ chết rất khó coi vậy.

“Tỷ lại cứ quá coi trọng đệ rồi.” Không phải tỷ ấy thì, tỷ ấy đương nhiên nói dễ rồi.

“Đệ lại cứ không có chút tiền đồ nào thế ! Lẽ nào đệ muốn ta coi thường đệ sao?”

Lăng Húc bắt lực mà xịu vai xuống, “Được, đệ sẽ thử xem” Có loại tỷ tử như thế này thật không biết là may hay là không may đây?

“Thử xem?” Lăng Trúc nhướn lông mày lên, có chút không vừa lòng với lời nói kia.

“Đệ sẽ cố gắng rồi lại cố gắng.” Còn về phần có thi được hay không, còn phải xem ý trời nữa. Nhưng những lời này hẳn làm gì có gan để nói ra.

“Ừm, cố lên.” Nàng nhận lấy bọc quần áo trong tay hắn, xoay người muốn rời đi. “Chăm sóc nương cho tốt, đừng để ta phải lo lắng, đã hiểu chưa? Húc nhi.” Nàng nói rất nghiêm túc, nhìn khắp một lượt nơi nàng đã sống suốt mười bảy năm này, từng gian nhà từng viên ngói đều làm nàng không nở rời xa.

Nương của nàng là thiên kim của một hộ gia đình lớn, gả cho cũng là một hộ gia đình lớn, một lòng một dạ làm một người con dâu tốt, thê tử tốt, mẫu thân tốt, nên nhờ ra phải được hưởng sự bảo vệ cùng sung hạnh, đến hôm nay đổi lại là sự thay lòng đổi dạ của cha nàng. Vị ” di nương ” (dì) này là một vị có vai trò lợi hại, nói chuyện lại còn to hơn cả nương của nàng, như muốn thể hiện ra khí thế nữ chủ nhân của Lăng gia. Mà nương nàng thì lại chẳng thấy làm sao cả, sớm tối thấp đèn lễ Phật, như một ni cô đang tu hành tại gia vậy.

Song nàng chính là không phục, tại sao thân là nữ nhân lại cứ phải chịu ủy khuất để cầu vẹn toàn, lại không thể chống đối lại? Đến cả việc đại sự cả đời của nàng cũng để cho cái vị ” di nương ” hoàn toàn không có chút liên quan đó làm chủ ! Nàng chẳng muốn phải bước lên con đường không có đường về kia như bao nữ nhân khác chút nào, nàng muốn được tạo dựng một khoảng trời riêng của mình, chứng minh nữ nhân không chỉ là vật tùy thân của nam nhân, những thứ nam nhân biết, nữ nhân cũng sẽ không hề kém.

“Tỷ , tỷ thật sự muốn cứ như vậy mà đi ra sao?” Lăng Húc lo lắng nhìn cửa lớn, không biết hai vị cạnh cửa kia có tóm nàng ta lại hay không.

“Ta không phải đã nói muốn quang minh chính đại mà bỏ nhà ra đi sao?” Nàng ôm đệ đệ một cái, ôm lấy bọc quần áo kia, đi thẳng đến cửa lớn không quay đầu lại nữa.

Theo từng bước chân của nàng, tim của hắn càng lúc lại càng căng thẳng hơn, cho đến khi nhìn bóng nàng đã biến mất, hắn cũng không dám tin nữa, tỷ ấy thật sự đã đi ra ngoài rồi !

Lăng Trúc nhìn hai vị cầu coi cửa kia cười ngọt ngào, nói một câu : ” Vất vả rồi .” rồi đi ra ngoài, mà hai vị ” đại môn ” kia cũng cười hi hi nói với nàng : ” Đi từ từ nhé.”

Xem, nàng đã nói rất dễ dàng mà, không phải sao?

+++ +++ +++ +++ +++

Vội vàng đi hết hơn một tháng trên đường, Lăng Trúc đã có chút mệt mỏi dặt ngựa ngồi xuống cửa sau của một hộ gia đình.

Làn gió mát nhẹ nhàng theo hơi ẩm thổi lên má nàng, làm nàng có chút mơ màng mà ngủ thiếp đi, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

” A !!! ”

Đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết phá vỡ sự yên tĩnh khó có được lúc này, cũng phá vỡ cả việc nghỉ ngơi ít ỏi này của nàng, mà thực ra, là nàng bị dọa dẫm ra mới tỉnh dậy.

Nàng không nói câu nào hướng về phía có tiếng kêu sợ hãi như mất đi nửa mạng sống kia, cũng không cần biết có phải hay không, nên hay không nên cứ như thế này mà xông vào tư gia nhà người ta.

Đập vào mắt người ta là một vị phu nhân xinh đẹp cùng một a hoàn trang điểm, hai người họ đang ngã ngồi trên thảm cỏ xanh tươi, sợ hãi mà nhìn về con vật ở phía trước — rắn.

” Người đâu đến đây ! Mau đến đây a !” A hoàn mở hết cỡ cổ họng mà kêu, không quên bảo vệ cho chủ nhân, song nàng ta cũng đang sợ chết khiếp lên được, nước mắt đang rơi không ngừng, ” Người đâu, mau đến .... “

Lăng Trúc nhanh chóng tiến lên, một chân dẫm chặt lấy phần đầu dài một thước kia của con rắn, không hề do dự mà ép đầu nó xuống, bất kể nó có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

“Đã xảy ra chuyện gì ? Phu nhân sao thế ?” Một đám người hùng hùng hổ hổ xông vào trong hoa viên, người nam nhân trung niên dẫn đầu kia lo lắng hỏi han, nhìn bộ dáng của người đó có lẽ chính là chủ nhân của nơi này.

Một đám người tráng kiện kia bao vây lấy ” hắn ”, trong mắt lộ ra ánh hung dữ mà trừng ” hắn ” .

“Như nhi, nàng không sao chứ !” Mạnh Hạo (quý danh chủ nhà) đỡ thê tử dậy, đau lòng lau đi nước mắt của nàng ta, tiếp đó lại quay đầu hung dữ mà trừng mắt với Lăng Trúc.

Thiên a !!! Bọn họ không phải đang cho là nàng ăn hiếp ái thê của ông ta chứ? Nhìn vị lão gia này, một bộ dạng như muốn đẩy nàng vào chỗ chết vậy,

càng đừng nói đến những gia đình hết lòng bảo vệ chủ nhân của mình đang bao vây xung quanh nàng đây, bị những người này đánh cho, nàng còn sống được hay sao? Lẽ nào là ông trời muốn trừng phạt sự ích kỷ của nàng, muốn nàng trả giá vì đã ruồng bỏ nương và đệ sao? Không muốn a ! Nàng còn trẻ như thế này, tâm nguyện của nàng còn chưa được hoàn thành cơ mà !

“Ngươi là ai ?” Mạnh Hạo tức giận từng bước từng bước ép gần đến ” hấn “.

“Có gì từ từ nói, ta chỉ là người qua đường, khi đi qua đây, vừa hay . . . . .” Nàng không dám dịch chuyển chút nào, nếu mà để cho con rắn dưới chân này chạy mất thì biết làm sao?

“Đi qua đây thôi mà dám chạy vào nhà ta sao?” Thấy ” hấn ” một bộ dạng nam không ra nam, nữ không ra nữ, Mạnh Hạo càng không thể tin tưởng được lời mà ” hấn ” nói.

“Ngươi đừng có qua đây.” Mỗi bước chân ông ta tiến đến gần, sinh mệnh của nàng lại càng cảm nhận được sự uy hiếp.

“Tại sao?” Mạnh Hạo giều cợt hỏi, xác định rõ ” hấn ” chính là người xấu. ~

“Tại sao?” Mạnh Hạo giều cợt hỏi, xác định rõ ” hấn ” chính là người xấu. ~

“Lão gia, nếu không có vị công tử này, phu nhân và nô tỳ có lẽ đã bị rắn cắn rồi ạ.” A hoàn đang đỡ lấy vị phu nhân xinh đẹp kia hảo tâm mà nói rõ sự tình, nàng ta không muốn để cho vị công tử tốt bụng này bị hiểu lầm như vậy.

“Rắn ?” Mọi người cùng nhìn xuống mặt đất, lúc này mới phát hiện ra dưới chân Lăng Trúc đang có một con rắn gầy gù.

“Nếu không ngươi nghĩ xem tại sao ta lại đứng bất động ở chỗ này? Ta nếu như buông ra, thì người bị rắn cắn sẽ là ta a !” Đã hiểu rõ chưa ! Nàng là ân nhân đấy !

Tất cả mọi người hiểu rõ được chuyện, lập tức thái độ có chuyển biến lớn.

“Thật là không phải, vừa rồi là ta đã hiểu lầm, mong công tử rộng lượng tha thứ, đừng chấp vặt với người không hiểu biết là ta đây.” Mạnh Hạo hướng ” hấn ” mà chấp tay làm lễ, thực lòng xin lỗi.

“Được rồi, được rồi.” Nàng cũng không để ý nữa mà phát phát tay. Người ta đã nói như thế rồi, nàng còn có thể trách tội được sao?

Tiếp đó một gia đình rất nhanh đã lên giết chết con rắn dưới chân nàng.

Lăng Trúc nhảy qua một bên, “Tại sao phải giết nó? Đáng thương quá !” Đúng là dã man! Do chịu ảnh hưởng của nương nàng nhiều năm, đối với nàng, sát sinh rõ ràng là việc không hề nhân đạo chút nào.

“Công tử, mời vào trong phòng dùng trà, để ta được đáp tạ đại ân của ngươi, tại hạ họ Mạnh, tên chỉ có một chữ là Hạo, không biết nên xưng hô với công tử thế nào?” Mạnh Hạo khách khí nói, muốn mời ” hấn ” vào nhà.

“Đại ân bất ngôn tạ, (ý muốn nói ơn này chỉ cần nhớ trong lòng là được, không cần phải nói lời cảm kích .) tại hạ còn phải nhanh chóng lên đường, xin phép.” Những người dã man như thế này vẫn là nên ít đụng vào thì tốt hơn, nàng xoay người muốn đi cho nhanh. . . . .

“Công tử, nhìn tình hình này có lẽ sẽ mưa suốt mấy ngày, nếu không ngại ngươi hãy ở lại đây, đợi sau khi hết mưa hãy lên đường, để Mạnh mỗ được thể hiện hết tình hữu nghị của chủ nhà.”

Dường như là muốn chứng minh lời của ông ta vậy, tiếp đó liền vang lên một tiếng sấm ầm ầm truyền vào tai Lăng Trúc.

“Cái này . . . . .” Nếu còn tiếp tục lên đường, nhìn thấy cơn mưa to kia đã sắp trút xuống rồi, nàng có lẽ cũng chẳng đi được mấy bước. Nếu như ở lại đây, nàng cũng có thể tiết kiệm được ít tiền, như vậy tiền để mở tiệm cũng có thể dư ra được chút ít . . . . .

Dường như nhìn ra được sự do dự của ” hấn “, Mạnh Hạo rất vui mừng mà tiếp, ” Công tử đã cứu phu nhân, nếu công tử không để ta được tiếp đãi, Mạnh mỗ e là sẽ khó mà an tâm được.”

Còn chưa đợi Lăng Trúc trả lời, cơn mưa to kia đã trút xuống, làm bọn họ đều không kịp trở tay, người nào người nấy đều lập tức chạy về phía hành lang, Lăng Trúc cũng chạy theo, nàng vốn dĩ chẳng có thích thú gì khi bị dầm mưa cả.

“Mạnh lão gia, tại hạ đành phải làm phiền rồi.” Lăng Trúc ngại ngừng cười cười, đột nhiên nhớ ra ngựa và đồ đạc của nàng còn ở ngoài kia, “Ngựa của ta và đồ đạc . . . . .” Nàng lo lắng chỉ ra cửa sau, muốn đi ra dắt ngựa vào.

“Công tử đừng lo lắng, Mạnh mỗ sẽ cho người đi làm ngay.”

“Oh ! Đa tạ.” Hi vọng đồ đạc không bị ướt, nếu không nàng sẽ chẳng còn đồ mà thay nữa.

+++ +++ +++ +++ +++

Song, đến lúc chạy được vào Mạnh phủ, y phục của nàng vẫn bị ướt hết. Nàng đang thay ra y phục nam nhân trong căn phòng đã được bố trí cho, để

cho mái tóc ướt sũng kia được xoa xuống. Thì ...

” A ! “Đem nước nóng vào để hầu hạ nàng là Ly nhi kêu lên một tiếng, “Công tử, công tử hóa ra là nữ nhân sao ... ..”

“Đúng vậy!” Lăng Trúc không hề thấy phiền gì mà nói, “Các người có đồ nam cho ta mặc không?”

“Lăng cô nương muốn mặc trang phục nam nhân sao? Trong phủ e là không có y phục nam nhân phù hợp cho cô nương mặc.” Ly nhi thật thà trả lời, hi vọng nàng ta có thể thay đổi chủ ý mà mặc vào y phục nàng đem vào hiện giờ.

“Được rồi, có mặc là tốt rồi.” Nàng cũng chẳng kén chọn gì, dù sao cũng chỉ mặc một ngày mà thôi, ngày mai y phục của nàng có lẽ cũng đã khô rồi.

“Lão gia đã cho người bày xong com tối ở tiền sảnh, mời Lăng cô nương một lát cùng qua dùng bữa.” Ly nhi ở bên vừa giúp nàng mặc đồ vừa nói, còn cẩn thận giúp nàng chải mái tóc đen còn đang hơi ẩm kia lại rồi buộc lên.

“Được.” Lăng Trúc trong tim nghĩ, bọn họ mà nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của nàng, nhất định sẽ bị giật mình mất.

+++ +++ +++ +++ +++

Lăng Trúc vừa xuất hiện ở tiền sảnh, quả nhiên làm cho tất cả những người ở đó giật mình, tất cả đều ngẩng ra nhìn nàng, hình như có vấn đề ở đâu đó, Mạnh Hạo phu nhân sao lại kích động thế kia?

“Thật có lỗi, đã làm mọi người hiểu lầm về giới tính của ta, nhưng phản ứng của mọi người cũng đừng kỳ quái như vậy chứ, cứ như là nhìn thấy thứ không nên nhìn vậy.” Lăng Trúc cau mày, nàng đúng là thích dọa người khác, nhưng nàng lại chẳng thích về mặt của mọi người lúc này chút nào.

“Bối nhi ... ..” Mạnh phu nhân run rẩy bước đến gần Lăng Trúc, nước mắt không ngừng rơi.

Lăng Trúc lùi lại phía sau mấy bước, gạt tay bà ta ra, “Mạnh phu nhân, bà có phải là nhận lầm người rồi không? Ta là Lăng Trúc, không phải là Bối nhi.”

Thấy Mạnh phu nhân tiếp đến gần, nàng lại lùi ra sau một bước nữa, nhìn về phía Mạnh Hạo, ” Mạnh lão gia, tôn phu nhân ... .. “Trời ! Làm sao mà cả ông ta cũng có dáng vẻ kỳ quái thế kia ?

“Bối nhi, con cuối cùng cũng chịu quay về gặp nương rồi, nương vui quá ... .. “Vừa mới không chú ý, Lăng Trúc đã rơi vào lòng Mạnh phu nhân.

Lăng Trúc cứng hết cả người lại không biết nên phản ứng như thế nào, lẽ nào nàng lại giống với con gái của phu nhân đây như vậy? Trở lại ? Con gái bà ta bỏ nhà ra đi sao? Nhìn thấy bộ dáng bà ta như vậy, Lăng Trúc lại nghĩ đến nương mình, nương có phải cũng nhớ thương nàng? Nương sống có tốt không? Thân thể liệu có chỗ nào không thoải mái không? Húc nhi có chăm sóc nương tốt không?

Mạnh Hạo thở dài một hơi, tiến lên kéo thế từ quay về, “Nhu nhi, nàng ta không phải là Bối nhi, nàng ta tên là Lăng Trúc, không phải con gái chúng ta đâu.”

Mạnh phu nhân sống chết ôm lấy Lăng Trúc, kêu khóc : “Không, nó là Bối nhi, là con gái của chúng ta, là con gái thương yêu duy nhất của chúng ta.” Bà không buông, sẽ không buông tay nữa, chẳng dễ gì mới chờ được con gái quay về bên mình như vậy, ai nói gì cũng không thể đem con gái đi xa bà được.

“Nhu nhi, nàng tỉnh táo lại đi, Bối nhi sớm đã mất rồi, nó mất rồi, vĩnh viễn cũng không thể nào quay lại bên chúng ta nữa, nàng nhất định phải tiếp nhận sự thật này.” Mạnh Hạo thương tâm ôm lấy thế tử, giọng nói đã có chút nghẹn ngào.

“Không, Bối nhi chưa chết, Bối nhi chưa chết ... ..” Mạnh phu nhân sống chết cũng ôm chặt lấy Lăng Trúc, không buông là không buông.

Nhìn thấy ái thế như vậy, đến Mạnh Hạo đã bao năm lần lộn trên thương trường cũng không tìm được nước mắt, “Mạnh mỗ một đời lương thiện, sao ông trời lại có thể nhẫn tâm như vậy với ta?”

Lăng Trúc thấy hạ nhân ở tiền sảnh người nào người nấy đều đang sụt sịt lấy vạt áo mà lau nước mắt, không nở tâm như vậy nữa, ” Đừng khóc nữa, khóc nhiều không tốt cho thân thể đâu.” Nàng dùng tay áo giúp Mạnh phu nhân lau khô nước mắt trên khuôn mặt, mỉm cười nhìn bà ta.

“Bối nhi ... ..” Không chỉ Mạnh phu nhân kinh ngạc, đến Mạnh Hạo ở bên cạnh cùng đám hạ nhân kia cũng lộ vẻ ngạc nhiên trước hành động cùng lời nói của nàng.

“Ta không phải là Bối nhi, ta là Trúc nhi, biết chứ?” Nàng trước đây chưa từng nghĩ sẽ mở tiệm ở đâu, có lẽ nơi này cũng rất tốt.

Mạnh phu nhân nhìn nàng, một lúc sau mới gạt đầu, ” Trúc nhi .”

“Đúng vậy.” Ừm, xem ra bà ta đã tiếp nhận cách nói của nàng.

Mạnh phu nhân nở nụ cười đẹp để ôm lấy cánh tay nàng cùng ngồi xuống bên bàn ăn, “Con gái của ta .”

Lời này của bà ta làm Lăng Trúc sợ hãi đến lập tức ngã khỏi ghế, mất một lúc lâu mới đứng dậy được.

Dưới sự cầu xin và nhờ vả của Mạnh Hạo, Lãng Trúc không còn cách nào mà phải gật đầu để về làm con nuôi của Mạnh gia. Nhưng nàng vẫn không thay đổi quyết định lúc đầu, nhất định muốn mở một cửa hàng của riêng mình, để nàng có thể tự mình nuôi được bản thân cùng nương và đệ đệ mà không cần phải gả đi.

Số tiền nàng mang theo lúc rời khỏi Lãng gia cũng đủ để nàng mở một cửa tiệm nhỏ. Hiện giờ ăn, ở đều đã có Mạnh gia, nàng lại có thể tiết kiệm được một lượng bạc không nhỏ. Trừ việc đôi khi ở bên cha nuôi và mẹ nuôi ra, việc quan trọng nhất hiện giờ của nàng là phải xem xem mở cửa hàng gì vừa có thể kiếm được tiền mà không dễ bị sập tiệm.

Một buổi sáng, Lãng Trúc đem theo Ly Nhi đi đi lại lại như con thoi trên con đường náo nhiệt người qua người lại, quan sát xem xem tương lai nàng có thể kinh doanh việc gì.

Trên đường đủ mọi loại hàng rong dùng đủ mọi thủ đoạn để lôi kéo khách hàng, lại cực lực mà giới thiệu mặt hàng của tiệm mình. Từ đồ ăn, đồ uống, đồ dùng, đồ mặc, đồ để lau, đồ để thoa, đồ chơi, tất cả đều có đủ, làm không khí toàn bộ con đường đều náo nhiệt vô cùng. Mặc dù mặt trời đã lên rất cao, nhiệt độ cũng tăng dần lên, song lại chẳng hề làm phiền gì đến tiếng rao hàng của các cửa tiệm, đương nhiên lại càng chẳng thể làm phiền đến Lãng Trúc đang vui vẻ vô cùng kia.

Lãng Trúc một thân y phục trắng mỏng, từ cổ áo đến cổ tay đều được thêu lên những cành lá trúc nho nhỏ, phía dưới gấu váy lại được thêu lên những chiếc lá trúc xanh non, trên tóc lại được trang trí lên chiếc cặp tóc màu xanh nhạt. Trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không hề trang điểm kìa, đôi mắt to tròn thông minh kia liên tục chuyển động, cánh môi cười mà lại như không cười kìa phát ra những âm thanh non mềm trong trẻo. Toàn thân phát ra khí thế cao quý ưu nhã song lại mang theo chút tính nghịch ngợm vô cùng mâu thuẫn. Nàng không phải là một cô gái tuyệt sắc, song lại có vẻ đẹp rất tự nhiên vô cùng đặc biệt, giống như một tinh linh nghịch ngợm vậy.

“Tiểu thư, chúng ta nên về dùng bữa trưa rồi, nếu còn không quay về, lão gia và phu nhân sẽ lo lắng đấy.” Ly Nhi cố gắng hết sức mà lập đi lập lại câu nói nàng đã nói không biết bao nhiêu lần, vô tình lại phát hiện Lãng Trúc vẫn đang dính vào trong tiệm đồ chơi cô kia không có chút động tĩnh gì.

“Tiểu thư ... ..” Nàng đang phải cầu xin rồi.

“Còn ba khắc nữa mới đến bữa trưa mà.” Lãng Trúc lại chuyển đến nơi để đồ được chế tác từ trúc ở đối diện, thích thú chơi đùa không nỡ rời tay.

“Nhưng ... ..”

“Không có nhưng gì cả.” Lãng Trúc không vừa ý đáp lời. Thật đúng là một a hoàn lắm lời, tại sao a hoàn bên người nàng ai nấy đều biến thành bộ dạng này chứ? Nàng có phải là đã quá ”nuông nhện” bọn họ rồi không?

Ly Nhi không cách nào mà cãi lại được, tiểu thư đúng là rất giống với tiểu thư Bối Nhi của Mạnh phủ, song tính cách, khí chất đều khác xa mười vạn tám nghìn dặm, “Tiểu thư ... ..” Tiểu thư đã nói không muốn về, a hoàn là nàng đây còn có thể không hiểu chuyện được sao?

Bỗng có mấy người nam nhân đột nhiên xuất hiện sau lưng bọn họ, Lãng Trúc tò mò mà quay đầu lại, nhìn bọn họ một cái, lại quay lại với đồ vật trên giá kia, đã không hề quen biết, thì cũng không cần thiết phải để ý đến làm gì.

Một nam nhân bước đến bên Lãng Trúc, ” Cô nương thích những thứ đồ chơi này sao?”

Lãng Trúc nhìn bên cạnh mình, thấy không có ai, lúc này mới xác định là hắn đang nói chuyện với mình, ” Vâng .” Vớ vẩn, không thích mà nàng lại xem chúng lâu như vậy sao?

Có một tên chương mất ở bên cạnh, làm nàng không còn chút hứng thú nào xem tiếp nữa, bụng cũng đói rồi, nên về thôi.

Nghĩ vậy, nàng xoay người muốn rời đi, lại bị tên đó giữ tay ngăn cản, nàng lại kéo Ly Nhi vòng qua đường khác để đi, song lại bị ba tên khác dàn ra chặn lại. Nàng không hiểu mà trừng mắt lên, nàng đâu có quen biết bọn chúng !

“Tiểu sinh Vi Chính Kỳ, không biết có được vinh hạnh biết phương danh của cô nương không?” Nam tử tuấn tú ngăn bọn họ lại trước tiên kia mỉm cười hướng về phía nàng làm lễ, nhìn nàng chờ đợi.

Người này vừa nhìn đã biết là công tử nhà có tiền, nói đơn giản hơn, chính là loại công tử bột, chuyên gia tiêu tiền, chơi gái.

“Chỉ là tên gọi nhỏ nhoi chẳng đáng để công tử quan tâm, thời gian không còn sớm nữa, tiểu nữ cũng nên quay về rồi, tránh để người nhà lo lắng.” Lãng Trúc cố gắng lễ phép nói, tránh đắc tội với người ta.

“Dám hỏi nhà cô nương ở đâu?” Vi Chính Kỳ mặt dày mà hỏi, không hề để ý đến sự cự tuyệt của nàng.

“Thật xin lỗi, không thể nói ra.”

“Vậy thì vì sự an nguy của cô nương, xin để tiểu sinh được đưa cô nương về phủ, như vậy mới có thể an tâm.” Chẳng dễ mà phát hiện được một đóa U lan chưa chủ thể này, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tay được?

“Để công tử phải đưa về, tiểu nữ khó mà an tâm, ý tốt của công tử tiểu nữ xin được lĩnh vậy.” Nàng có ngu thế đâu, để con sói này đưa về.

Vi Chính Kỳ ngây ra một lát ,câu trả lời của nàng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, ” Lời nói của muội muội làm ca ca thương tâm rồi.”

Muội muội? Ca ca ? Da mặt của hấn cũng dày thật. Hấn nghĩ hấn là ai chứ?

“Công tử nếu muốn tìm muội muội xin hãy về phủ mình để tìm.” Thấy hấn không hề có ý muốn tránh ra, nụ cười trên khuôn mặt Lăng Trúc đột nhiên biến mất.

“Muội muội thật sự không hiểu ý của ca ca sao?” Vì Chính Kỳ giờ tay muốn nắm lấy tay Lăng Trúc, song lại bị nàng tránh ra.

“Công tử xin hãy tự trọng.” Tên sắc lang này đúng là không biết nhìn sắc mặt người khác, ý đông người rồi muốn bắt nạt bọn họ !

“Muội muội đừng ....” Vì Chính Kỳ lại tiếp gần nàng thêm bước nữa, song lập tức bị một cánh tay khác ngăn lại.

“Cô nương đã từ chối rõ ràng như vậy, các hạ còn ép khó người khác như vậy thì e là không phải quân tử nữa rồi.” Một nam nhân cao to đứng chắn trước mặt Lăng Trúc, mặc dù quay lưng vào nàng, song lại nghe ra rất rõ khí thế uy hiếp trong ngữ khí kia.

Lăng Trúc bị chắn mất tầm nhìn không sao nhìn được về mặt của Vì Chính Kỳ, chỉ nghe thấy giọng nói của hấn, ” Muội muội, sau này còn gặp lại.” Nói xong bèn kéo đám người theo sau kia nhanh chóng rời đi.

“Sau này không gặp lại nữa ý! Ta đâu có phải muội muội của hấn đâu.” Lăng Trúc bất mãn lắm bèn tự nói, nói cho mình nghe cũng là nói cho Ly Nhi nghe.

Nam tử kia xoay người lại, tai đã nghe thấy lời nàng nói, “Nàng không sao chứ?”

Woa! Mỹ nam a ! Lăng Trúc mở to mắt nhìn hấn. Hấn đúng là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng gặp qua, dưới cặp lông mày kiếm đầy bạo khí kia là một đôi mắt ung thâm sâu khó mà nhìn thấu được, bờ môi bạc quyến rũ nằm dưới chiếc mũi kiêu ngạo, bộ dáng như cười mà không cười càng làm phát ra sức cuốn hút chí mạng.

Thân hình hấn cao to, đỉnh đầu nàng lúc này chỉ đến được ngực hấn làm nàng thấy bản thân thật bé nhỏ, nàng tin chắc chỉ cần hấn đụng một ngón tay thôi thì cũng làm nàng tan xương nát thịt rồi. Loại người này đúng là quá đáng sợ, đúng là kiểu người dễ làm người ta hiến thân rồi lại sẽ bị tan nát trái tim, nếu chỉ là một nữ tử bình thường, e là bản thân sẽ chủ động mà dính lên mất, nàng thật may mắn vì không phải là loại nữ tử như vậy, thật đúng là Phật Tổ bảo hộ – Ông trời thương xót a !

“Đa tạ công tử ra tay giúp đỡ, tiểu nữ không có gì có thể báo đáp, nếu có cơ hội, sau này nhất định sẽ báo đáp cho tốt, cáo từ.” Lăng Trúc lễ phép nhẹ cúi người một cái, tiếp đó kéo Ly Nhi muốn rời đi.

“Tiểu thư, cứ như thế đi sao?” Ly Nhi đột nhiên hỏi.

Lăng Trúc bực mình nhìn nàng ta, “Nếu không thì ngươi muốn thế nào? Dùng thân để báo đáp sao?” Nhân tâm cách một lớp da, nói không chừng vị nhị huynh này lại là một Vì Chính Kỳ khác, chỉ là khác biệt về bộ dáng, nhưng tâm tư e là cũng thối nát như vậy thôi.

“Nô tài ....” Nàng ta không biết nữa, chỉ cảm thấy không nên qua loa như vậy, dù sao người ta cũng đã cứu bọn họ.

“Tại hạ lại không hề phản đối việc dùng thân để báo đáp đâu.” Nam tử kia đột ngột nói làm chủ tớ Lăng Trúc cùng đồng thời mà nhìn về phía hấn ta.

“Nếu đã như vậy ....” Nàng nhìn nhìn hấn, lại nhìn nhìn Ly Nhi , “Được, vậy thì dùng thân để báo đáp.”

“Tiểu thư, người không suy xét kỹ càng sao?” Ly Nhi lo lắng mà nhìn nàng ta, nàng khó mà tiếp nhận được việc chủ nhân lại coi nhẹ việc lớn cả đời như thế này.

“Ngươi thấy hấn thế nào?” Lăng Trúc không hề trốn tránh trước mặt hấn mà đàm luận, một tay còn chỉ vào nam nhân kia.

“Nô tài cho rằng không tệ, có thể chấp nhận được.”

“Có thể chấp nhận được?” Hấn có chút muốn cười lớn ra, xem nàng ta đang nói cái gì kia?

“Tại hạ Hường Ngao Thiên, không biết khuê danh (tên gọi) của nương tử tương lai nên xưng hô thế nào?” Hấn không hề để bụng, có được một thê tử vừa thông minh xinh xắn lại vừa hay ho như thế này, thiết nghĩ cuộc sống sau này không có ý nghĩa mới lạ.

“Ly Nhi, nương tử tương lai của ngươi tên gọi là Ly Nhi.” Lăng Trúc đáp lời.

Mà nàng vừa nói xong, Ly Nhi cũng hoàn toàn ngẩn ra rồi.

Ngừng một lát, Lăng Trúc lại nói tiếp : “Hường công tử nếu như muốn cầu hôn, thì đến Mạnh phủ ở đường Đông, chúng ta lúc nào cũng chờ đợi Hường công tử đại giá đến thăm.” Nàng nở nụ cười, không đợi hấn trả lời đã kéo Ly Nhi còn chưa hồi lại được thần kia đi mất.

Hường Ngao Thiên nhún nhún lông mày, mỉm cười nhìn theo bóng hai nàng biến mất nơi cuối đường, thật trùng hợp, lại là Mạnh phủ, Ly Nhi ....

Chương 2

Lăng Trúc ngồi trong thư phòng, nghiêm túc cầm bút viết lách, Ly Nhi ở bên cạnh chậm rãi mài mực, bộ dáng ngáp ngáp dài làm thu hút sự chú ý của Lăng Trúc.

“Mệt rồi sao?” Liếc Ly Nhi một cái, Lăng Trúc tiếp tục viết. Nàng đang viết lại những loại hình buôn bán mà mình đã gặp viết lại lên trên giấy, rồi lại chậm rãi mà đem một số thứ không thích hợp xóa đi.

“Tiểu thư không mệt, thân làm nô tài làm sao mà dám nói mệt đây.” Ly Nhi nhẹ than một tiếng, ngày hôm nay đã phải cùng tiểu thư chạy suốt cả một ngày ở ngoài rồi, thể lực của nàng có tốt đến mấy cũng chẳng thể so sánh được với tinh lực hăng hái của vị chủ tử này được, thật không biết nàng ta trước đây là tiểu thư ra làm sao? Thể lực lại còn tốt hơn cả kẻ làm công việc nặng nhọc là a hoàn nàng đây.

“Đúng là Ly Nhi, thật hiểu chuyện.” Buông bút trên tay xuống, Lăng Trúc nhấp một ngụm trà.

“Đa tạ tiểu thư quá khen.”

Ừm, trà này đúng là thơm thật. ” Sau này gả đến nhà người ta mà cũng hiểu chuyện như thế này thì tốt rồi. Ay ! Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thật sự không nỡ để gả người đi.”

Không để ý tới miệng Ly Nhi đang há hốc kia, Lăng Trúc tiếp tục nói : “Mặc dù chúng ta tiếp xúc chưa lâu, nhưng tiểu thư ta đây sẽ giúp người giải quyết thật tốt, để người được mát mẻ mà gả đi.” Cứ nghĩ tới có thể chơi đùa một trận vui như vậy, khéo miệng nàng lại không nhịn được mà nhếch lên.

Ly Nhi kinh ngạc nhìn nàng, nàng không lẽ lại xem như là thật chứ ? ” Tiểu thư, người không phải là nói thật ... .. ”

“Người an tâm, nếu như cảm thấy Hường Ngạo Thiên đối đãi với người không tốt, hoặc là bắt nạt người, thì cứ về đây, tiểu thư sẽ cho người dựa vào, vĩnh viễn đứng bên cạnh người. Sao ? Đủ nghĩa khí chứ !” Dưới trời đất này làm sao còn tìm ra được người chủ tử tốt hơn nàng nữa đây.

Ly Nhi có chút hoảng loạn, “Không, tiểu thư, người mà Hường công tử muốn là ... .. “

“Người an tâm, vị hôn phu tương lai của người rất đẹp trai, vừa nhìn đã biết là người có tiền, người cuối cùng cũng đã thoát khỏi biển khổ, không phải làm a hoàn nữa rồi, bốn tiểu thư thực lòng vì người mà thấy rất vui mừng, cũng hi vọng người sẽ có cuộc sống hạnh phúc mãi mãi.” Mặc dù miệng thì nói như vậy, song thực ra trong bụng Lăng Trúc lại không nghĩ như vậy tí nào. Theo nàng nhìn nhận, nơi mà Ly Nhi sẽ vào không nghi ngờ gì chính lại là một biển khổ vô biên khác không thoát ra được, nhưng dường như lại luôn là nơi chốn tốt nhất trong tim những nữ tử thông thường.

“KHông phải như vậy đâu, Hường công tử ... .. ”

“Ta biết Hường công tử nghĩ như thế nào, người đừng lo lắng nữa.” Hắn sẽ cho rằng Ly Nhi là một thê tử tốt thôi.

“Muộn lắm rồi, người nghỉ trước đi !” Ha ha ! Nàng phải nhanh chóng đem tin tức tốt lành này nói với cha mẹ nuôi mới được, tin rằng bọn họ nhất định sẽ rất vui mừng.

“Tiểu thư muộn như thế này rồi còn muốn đi đâu?” Ly Nhi lo lắng gọi với theo bước chân đã bước qua cửa của chủ tử.

“Tùy ý đi dạo, ta vẫn chưa mệt, người đi nghỉ trước đi.” Nói xong nàng cũng lập tức biến mất.

Ly Nhi thực ra rất lo lắng, tiểu thư chỉ theo ý mình như vậy, cũng không xem xét người ta có lấy hay không? Mà nàng cũng hiểu rõ, người vị Hường công tử kia thích là tiểu thư, chứ không phải a hoàn là nàng đây. Hiện giờ chỉ hi vọng vị Hường công tử kia đừng xuất hiện, nếu không thật không biết tiểu thư của nàng sẽ lại làm ra chuyện gì nữa? Đừng đem nàng gởi lại tặng cho người ta là tốt rồi. Có điều ... .. Vị Hường công tử kia hình như đã gặp qua ở đâu rồi ... ..

+++ +++ +++ +++ +++

“Người muốn cưới Ly Nhi ? ” Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn nam nhân anh tuấn đang ngồi trước mặt mình, khuôn mặt rõ là không thể tin được, ông liệu có phải đã nghe nhầm không?

“Đúng vậy, mong thế bá (bác) thành toàn.”

Hường Ngạo Thiên gương mặt ôn hòa, song khí thế bá đạo phát ra từ thân người kia làm Mạnh Hạo nhận thấy cho dù ông có từ chối cũng không có tác dụng gì.

“Đúng là Ly Nhi tự mình nói đồng ý gả cho người sao?” Đừng trách ông lại nghi ngờ như thế, thực sự là không nghĩ tới Ly Nhi lại có hành động to gan như vậy.

“Đúng vậy, thế bá phản đối sao?” Cũng khó trách ông ta lại kinh ngạc vậy, những năm này việc tự mình quyết định việc cả đời đúng là khó mà chấp nhận được.

“Ta thì không phản đối, các người thích là được, không nghĩ tới được hiện giờ những người trẻ tuổi lại thoáng như vậy.” Là ông càng sống lại càng quay về thời cổ hủ rồi sao?

Ông cố của Mạnh Hạo cùng cha của ông cố Hường Ngạo Thiên là huynh đệ kết nghĩa. Nhưng hai nhà do sự nghiệp bận rộn mà rất ít khi qua lại. Mạnh gia thích cuộc sống nhàn hạ, cho nên sản nghiệp không hề nhiều. Nhưng Hường gia lại có dã tâm, sự nghiệp không những trải dài khắp nơi, mà đến việc vận chuyển cũng là số một.

Hường Ngạo Thiên còn từng có hôn ước với con gái ông là Bối Nhi, nhưng hiện giờ Bối Nhi đã bệnh nặng mà qua đời, việc hôn sự này cũng đương nhiên là kết thúc, mặc dù ông đã nhận một cô con gái nuôi, nhưng ông đã đáp ứng nàng, tuyệt đối không can dự vào chuyện lớn cả đời của nàng. Còn may ông vẫn có một người con trai đang bái thầy học nghệ ở xa, hương hỏa Mạnh gia tất cả đều dựa vào nó thôi. Hường gia cũng có một người con gái, xem ra hai người này sẽ là niềm hi vọng duy nhất của cả hai gia đình. Nếu ông cũng nhận Ly Nhi làm con nuôi, vậy tất cả đã được hoàn mỹ, cũng không có lỗi với Hường gia nữa.

“Vậy thì đa tạ thế bá đã thành toàn.” Hường Ngạo Thiên làm lễ tạ ơn, trong tâm xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào, thật hi vọng lại được gặp lại nàng.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, người đi xa đến đây cũng đã mệt rồi, vậy đi nghỉ sớm đi ! Mấy ngày tới ta sẽ bảo Ly Nhi đưa người đi dạo xung quanh.”

“Đa tạ thế bá.”

“Người cùng một nhà cả còn khách khí làm gì.” Lời của ông vừa nói xong, thì nghe thấy tiếng gọi của Lăng Trúc.

“Cha nuôi, cha nuôi.” Lăng Trúc một thân áo trắng đi như bay vào đại sảnh, trực tiếp đến trước mặt Mạnh Hạo.

” Cha nuôi, con nói với người, hôm nay con đã ... . . . Mất người sao vậy? Bị đau sao? Có cần tìm đại phu đến xem cho người không?” Nàng không hề nhìn thấy Hường Ngạo Thiên đang ngồi ở bên cạnh kia, cũng không hiểu được ý tứ của ông.

Mạnh Hạo ho một tiếng, xem ra hình tượng thực nữ của nàng ta đã bị hủy hoại mất rồi, cái này cũng không trách ông được, ông đã cố hết sức để giúp nàng ta rồi. “Nha đầu, vị này là Hường Ngạo Thiên công tử, Ngạo Thiên, nàng ta là ... . . ”

“Hường Ngạo Thiên, sao người nhanh thế đã đến cầu hôn rồi?” Lăng Trúc kinh ngạc nhìn hấn ta, buổi trưa còn vừa mới đồng ý gả Ly Nhi cho hấn, buổi tối hấn đã đến cầu hôn rồi, thật đúng là cao tay chẳng thông thường tỷ nào.

Nhìn thấy nàng, Hường Ngạo Thiên mặc dù có chút ngạc nhiên, song lại càng thấy ngạc nhiên trước sự to gan cùng cởi mở của nàng.

“Đúng vậy, Ly Nhi không vui sao?” Đã định sẽ thành phu thê, vậy thì miễn đi hai chữ ” cô nương ” kia, nhưng hấn hiện giờ là đang hỏi nàng.

“Đương nhiên là không hề không vui rồi.” Nàng cười tươi, xem ra tên Hường Ngạo Thiên này rất vừa ý với Ly Nhi nhà nàng, biểu hiện tốt.

“Đúng rồi, muốn làm con dâu Hường gia có phải để ý đến chuyện gì không?” Nàng hiện giờ là muốn dò hỏi họ Ly Nhi, tránh để sau này lại khó mà gánh vác.

“Chỉ cần tuân theo đạo làm dâu, tận lực chăm sóc ta là được.” Sự cởi mở của nàng làm Hường Ngạo Thiên có chút lo lắng, nhưng hấn tin là hấn sẽ coi sóc nàng cẩn thận.

“Cũng bình thường như bao người khác sao? Vậy thì đơn giản rồi, Ly Nhi nhất định sẽ làm được.” Ly Nhi của nàng vốn là người thông minh. ” Người đã dự định bao giờ sẽ thành hôn chưa?”

Hường Ngạo Thiên cau mày lại, hoài nghi không biết cha mẹ nàng làm thế nào để nuôi dạy nàng lớn lên, nói về việc trọng đại cả đời một người con gái mà một chút cũng không lo lắng gì như vậy sao?

“Hường công tử?”

“Nàng có thể gọi tên ta.” Xem ra nàng chỉ có mỗi điểm này là bình thường.

“Không, ta vẫn là nên gọi là Hường công tử thì tốt hơn.” Gọi tên hấn ta? Hấn lại chẳng phải ai đó của nàng.

“Nếu không gọi ta là Hường đại ca cũng được.” Hấn không thích chút nào cách gọi xa cách kia của nàng.

“Tiểu nữ kiên quyết gọi ngài là Hường công tử.” Gọi hấn là đại ca? Vậy nàng chẳng phải sẽ phải gọi Ly Nhi là đại tẩu sao, nàng không muốn a !

Nhìn hai người họ đối thoại qua lại, Mạnh Hạo khó mà không cảm thấy có chút kỳ lạ, song kỳ lạ ở đâu thì ông lại nhất thời không nói ra được. ”Được rồi, Ngao Thiên đã mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi, có việc gì ngày mai nói tiếp.”

“Thế bá, Ngao Thiên không mệt.” Có thể được nói chuyện với nàng, hẳn một chút cũng không mệt, lại còn có chút hiếu kỳ không kìm được, mà muốn nói chuyện với nàng nhiều hơn.

Lăng Trúc gật gù đầu, “Ta cũng hơi mệt rồi, ngày mai có thời gian sẽ lại nói chuyện với ngươi. Cha nuôi nghỉ sớm đi ạ, Hường công tử cũng vậy.” Nói xong, nàng rất ưu nhã mà rời khỏi đại sảnh, hai người còn lại cũng về phòng mình nghỉ ngơi. ~

Cắm hồ liễu bạn (cây liễu đứng bên cạnh hồ) , làn gió nhẹ lướt trên mặt nước, từng cơn từng cơn sóng nổi lên cũng không làm kinh động đến đàn cá đang nhàn nhã bơi dưới đó, đình nhỏ ngồi đỏ trụ trắng, hương khói bay lượn, âm luật mềm mại như làn gió nhẹ kia đang tản ra trong không trung.

Một thân nữ tử áo trắng đang chăm chú vào cây cầm trước mặt, trạng thái như tiên nhân không vướng bận trần, như một tuyệt tình linh nguyên không tranh chấp cùng trần thế.

Đã hết một khúc tấu, thiếu nữ kia vẫn không dừng lại mà tiếp tục gảy gảy cổ cầm, âm thanh vui tươi gia tăng thêm phần phấn khích, làm a hoàn một thân áo vàng đứng kề bên kinh ngạc không ngớt, lo lắng mà nhìn thiếu nữ áo trắng. Quả nhiên không sai, âm thanh vui tươi đang lúc cao trào thì dừng lại, một sợi dây đàn đã tuột ra khỏi vị trí ban đầu, vô tình làm bị thương ngón tay ngọc ngà của thiếu nữ áo trắng.

“Tiểu thư, người bị thương rồi !” Ly Nhi nhanh chóng lấy ra khăn tay giúp chủ nhân lau đi vết máu chảy ra trên ngón tay, gương mặt tràn ngập lo lắng.

“Cái đàn này thật chẳng bền tí nào, chưa được mấy lần đã đứt dây rồi.” Lăng Trúc nhận lấy khăn trong tay Ly Nhi, nhẹ nhàng ấn vào vết thương nhỏ trên tay.

“Dựa vào cách đàn của người, có lẽ dây đàn tốt nữa thì cũng bị đứt thôi.” Ly Nhi rút một cốc Bích Loa Xuân (một trong mười loại trà nổi tiếng của TQ) hảo hạng, rất không đồng ý với cách nói của nàng.

Nhẹ nhấp một ngụm trà, Lăng Trúc gương mặt mang vị hứng thú nhìn Ly Nhi, “Đúng như lời ngươi nói, ta dám nói ngươi không hiểu về đàn, thậm chí, là không hiểu về nhạc cụ.” Đồ dùng mà tốt, thì sẽ chịu được sự tàn phá của nàng.

“Nô tì đúng là không hiểu gì, không như tiểu thư đa tài đa nghệ.”

“Nói về việc là nữ tử, thì ngươi mạnh hơn ta nhiều, ai có thể cưới được ngươi, thật đúng là phúc từ kiếp trước để lại.” Nàng nói một chút cũng không hề giả tạo, Ly Nhi không những tinh thông thêu thùa, lại biết làm đồ ăn rất ngon, một người con gái cần phải biết nàng ta đều biết cả. Nhìn ngược lại nàng, ngoài cái thân cầm kỳ thi họa chẳng đủ no này, thì chỉ còn lại một kẻ phản bội vô dụng mà thôi. Ông trời nhất định là đã định nhâm giới tính cho nàng rồi, nàng hợp làm một nam tử anh dũng tuấn kiệt hơn, chứ không nên làm một cô nương yếu ớt thế này.

“Tiểu thư quá khen rồi, nô tì không tốt như lời tiểu thư nói đâu.” Ba lần bảy lượt khen nàng, làm nàng sắp tê liệt đi rồi, có điều trong tim vẫn thực rất vui vẻ, nàng đâu có biết bản thân lại tốt đến như vậy. Khóe mắt bỗng nhìn thấy Hường Ngao Thiên đang hướng phía đình này mà đi đến, Ly Nhi có chút ngại ra, “Tiểu thư, Hường công tử ... .. “ Hẳn không phải thực sự đến cầu hôn chứ ?

Lăng Trúc ngẩng đầu nhìn theo hướng tay Ly Nhi chỉ, thấy Hường Ngao Thiên đúng là đang đi về phía này.

“Hường công tử tới qua đã nói chuyện cầu hôn với cha nuôi rồi, hẳn muốn cưới Ly Nhi a ! Vui mừng chứ ? Bỏn tiểu thư ta vui mừng lắm !” Lăng Trúc vui vẻ nhấp một ngụm trà, không quên quan sát phản ứng của Ly Nhi.

“Vui mừng ?” Nàng ta đang muốn khóc đây.

“Vui mừng là tốt rồi. Hường công tử tìm Ly Nhi sao?” Lăng Trúc nhướn đôi con ngươi đẹp đẽ trong sáng tò mò ngắm hân.

“Không hoan nghênh sao?” Hường Ngao Thiên ngồi xuống đối diện Lăng Trúc, ánh mắt không rời mà nhìn nàng.

“Đâu dám” Sờ sờ dây cổ cầm, Lăng Trúc tự nhiên mà hỏi : “Hường công tử thích Ly Nhi không ? “ Ay ! Thật đáng tiếc, đứt mất một sợi dây đàn, nàng không có trò để chơi nữa rồi.

“Tiểu thư !” Ly Nhi bất mãn kinh sợ nói, nếu như không vì có người ngoài ở đây, nàng thực muốn bảo tiểu thư im miệng đi.

Hường Ngao Thiên đối với câu hỏi của nàng cũng thấy không thoải mái, lời nói của nàng quá mức to gan, không chỉ hẳn cảm thấy không thích hợp, đến a hoàn bên cạnh nàng cũng không đồng ý với lời nói của nàng.

Lăng Trúc liếc mắt với nàng ta một cái, coi như không có chuyện gì mà tiếp tục nghịch nghịch cổ cầm, “Ta chỉ đơn giản là hỏi ra điều ta đang nghi vấn thôi.” Thật đúng là phiền phức, nàng đây là đang hỏi giúp nàng ta cơ mà ! Một chút cũng chẳng hiểu được ý tốt của nàng gì cả.

“Vậy Ly Nhi thích Ngao Thiên không?” Hường Ngao Thiên không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lăng Trúc quay đầu nhìn Ly Nhi, thấy nàng ta lắc đầu nhanh đến sắp rơi cả ra, bèn nhíu lông mày lại, “Không thích ?” Không phải chứ ! Việc hôn sự phải làm sao?

Lời nói của nàng làm Hường Ngạo Thiên có phần không vừa lòng, nói : “Bất kể Ly Nhi có thích hay không, thì đều phải gả cho Hường Ngạo Thiên ta.”

Không thích .... Vậy ....

“Để tránh sau này phải hối hận vì việc lúc đầu, rồi lại đổ thêm dầu vào lửa, thế nên thoái hôn là được rồi.” Nàng vốn là người hiểu giữ lời hứa, nhưng để Ly Nhi không hận nàng, nàng cũng không để bụng mà làm kẻ thất hứa một lần.

“Việc liên quan đến cả đời, chứ có phải trò chơi đâu?” Gương mặt Hường Ngạo Thiên lạnh lùng như diêm vương trừng nàng, nàng ta rốt cuộc có biết là mình đang nói cái gì không?

“Chính là vì liên quan đến chuyện cả đời nên mới phải suy xét kỹ càng, tránh sau này phải hối hận cả một đời.” Ly Nhi đã không muốn nhảy vào vạc dầu như vậy, chủ từ ân cần là nàng đẩy làm sao mà ép nàng ta được !

“Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, việc này tuyệt đối không thể nào có thể thay đổi được.”

“Đôi khi thay đổi một số việc, cuộc đời sẽ càng đẹp hơn.”

“Tiền hậu bất nhất đâu phải là kẻ có chữ tín.” Hần đã muốn thứ gì thì không từ mọi thủ đoạn để có được, hần đã muốn chắc nàng rồi.

“Tiểu nữ không để bụng làm một kẻ không giữ lời hứa đâu.” Cổ nhân có câu : Tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi nhất. Quân tử cùng tiểu nhân vốn là những kẻ đối đầu, mà nữ tử lại cùng tiểu nhân đứng ở cùng một chỗ, vậy thì nàng đương nhiên cũng không sợ làm tiểu nhân rồi.

“Nhưng Hường Ngạo Thiên ta không phải là người không biết giữ lời.” Tại sao chỉ qua một đêm, trạng thái của nàng ấy lại có sự khác biệt lớn đến vậy?

Haiz ! Nàng còn cho rằng là việc lớn thế nào.

“Hường công tử xin hãy an tâm, là người đôi khi đều có lúc nói đùa, vậy thì cứ nói với tất cả mọi người đây chỉ là nói đùa là được, tuyệt đối không có gì tổn hại đến danh dự của Hường công tử, hơn nữa việc này cũng chẳng có mấy người biết đến, chỉ cần nói với cha nuôi của ta một tiếng là được rồi.”

“Nàng lừa gạt ta sao?”

“Là lời nói dối có thiện ý, không phải là lừa gạt.” Hần hôm qua rõ ràng nói chuyện rất dễ chịu, sao hôm nay lại có chấp thế này chứ?

Hường Ngạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, strong> “Có gì khác nhau?” Hần quyết không tin mị lực của hần chỉ trong một đêm trước đã dùng hết được, nhất định phải có nguyên nhân nào đó.

Bị hần ta bắt bẻ lại đến nỗi việc càng lúc càng nghiêm trọng, Lăng Trúc không nghĩ gì nói luôn : “Ta là nữ nhân còn không để bụng, người để bụng cái gì chứ, bị lừa là cha nuôi ta kia kìa !” Nàng có chút ngang ngạnh nói xong, đột nhiên lại cảm thấy kỳ quái, “Hon nữa cũng không tính là lừa gạt, chỉ là nói với cha nuôi ta sự thật là được rồi, cha sẽ tha thứ thôi.” Như thế này hần sẽ không còn gì để nói nữa chứ !

Hường Ngạo Thiên trầm mặc lạnh lùng nhìn nàng, qua một lúc mới nói : “Biết được không chỉ có cha nuôi của nàng.”

“Có ý gì? Lẽ nào người đã nói với cả thiên hạ này rồi ?” Lăng Trúc chau mày nhìn hần, có chút dự cảm chẳng lành, nhưng mới qua có một đêm, hần có thể làm được gì đây?

“Cũng không khác biệt mấy.” Nàng ta cũng lo lắng sao?

“Nói cho rõ ràng xem nào.” Không chỉ nàng lo lắng, mà đến Ly Nhi cũng đang lo vô cùng.

Hần ta lộ ra một nụ cười như không có chuyện gì, chậm rãi mở miệng nói : “Sáng sớm hôm nay, ta đã cho người đi về trước, đem tin tức ta muốn cưới vợ về nói với người nhà.” Hần lại đứng lên hướng thân về phía đằng trước, nắm chặt lấy cằm của nàng, ” Việc này đã không thể nào thay đổi được nữa rồi.” Nói xong hần lịch sự rời đi.

Đội hần đã đi khỏi tầm mắt của bọn họ, Ly Nhi mới nhảy dựng lên, “Tiểu thư, làm sao đây? Ly Nhi không muốn phải gả cho Hường công tử đâu, hơn nữa là Hường công tử hiểu lầm mà, người đâu có phải là Ly Nhi.”

Người có mắt đều có thể nhìn ra được, Hường Ngạo Thiên muốn là nàng, tên là Lăng Trúc, chứ không phải Ly Nhi .

“Ta đương nhiên biết được ta tên là gì, người an tâm, nhất định sẽ có cách giải quyết việc này.”

“Vâng, nô tài quyết không gả cho Hường công tử đâu.” Sự lạnh lùng của hần làm nàng ta thấy sợ hãi, hơn nữa nàng cũng chẳng hề xứng đôi với hần chút nào.

“Biết rồi !” Trời ơi ! Nàng sao lại có thể chọc vào sát tinh mặt đen này chứ ! ~

Lăng Trúc đầu cúi mày cau bước vào phòng ăn, nàng vẫn đang buồn phiền vì việc sáng nay. Thật không ngờ là Hường Ngạo Thiên lại cố chấp như vậy, lại có thể không thêm để ý đến hạnh phúc của mình và người khác, nàng lại càng không ngờ tới, hần lại nghĩ nàng chính là Ly Nhi ! Nàng lúc nào đổi tên

mà chính mình cũng không biết chứ? Thảm nào hần chỉ nói chuyện với nàng, nàng thế này có tính là tự đào hố chôn mình không đây, tự làm tự chịu ?
Phiền phức quá !

“Nha đầu, con sao thế? Ai làm con không vui thế kia?” Mạnh Hạo thấy Lăng Trúc gương mặt sầu não, hình như đã xảy ra chuyện lớn gì vậy.

“Con gái ngoan, nói cho nương biết, ai làm con giận thế ?” Mạnh Hạo phu nhân kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, quan tâm hỏi han.

Cùng ngồi ăn cơm còn có Hường Ngạo Thiên, hần gương mặt trầm lặng, từ khi Lăng Trúc bước vào, đôi mắt đã chăm chú nhìn nàng không rời.

“Không có gì ạ.” Lăng Trúc than thầm trong tim, nàng phải đi đâu để tìm một ” Ly Nhi” gả cho Hường Ngạo Thiên đây?

“Nha đầu, bộ dáng con như thế này ai mà tin được là không có chuyện gì ?” Mạnh Hạo liếc Hường Ngạo Thiên một cái, trực giác mách bảo ông là hần có liên quan.

Phu thê Mạnh Hạo cùng nhìn nhau một cái, “Đừng có thờ dài như vậy nữa, con như thế này Nhu Nhi sẽ lo lắng đấy.” Ông lo lắng nhìn thê từ đầu lông mày đã nhíu lại một chỗ.

Nhìn bọn họ một cái, nàng lại tiện thể nhìn Hường Ngạo Thiên, lại càng thấy phiền não thờ dài một hơi.

“Nha đầu ?” Lẽ nào thực sự đã xảy ra chuyện gì !

“Chính là vì Ly Nhi không đồng ý gả nữa !” Đôi mắt mang theo ức chế nhìn vào Hường Ngạo Thiên, “Hường công tử lại không đồng ý cho con thoát hôn.” Chính là vì cái danh dự quân tử chẳng đời được thành tiền kia.

“Thoái hôn?” Mạnh Hạo kinh ngạc nhìn nàng một cái, mới tối hôm qua còn đang vui vẻ bàn chuyện hôn sự, giờ chưa qua một ngày đã đòi thoái hôn? Ly Nhi đang đùa cợt sao?

“Nha đầu, điều con nói là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Nhìn bộ dáng của nàng cũng biết là nàng không hề nói đùa, gương mặt nàng thành thật như thế này làm sao lại có thể là lừa bọn họ được !

“Lúc đó không phải là Ly Nhi tự mình hứa chuyện hôn sự này sao? Lẽ nào là con ... .. “ Mạnh Hạo gương mặt hoài nghi nhìn Lăng Trúc.

“Đúng là con ! Nhưng lúc đó con cũng chỉ là đùa thôi, ai mà biết được Hường Ngạo Thiên lại đến cầu hôn thật.” Hần không đến cầu hôn thì tốt rồi, nàng sẽ không phải phiền não như thế này nữa.

Hường Ngạo Thiên nghi ngờ nhìn nàng, “Nàng không phải Ly Nhi?” Nghe bọn họ nói chuyện, hần đã xác định được mình nhận nhầm người, hiểu nhầm ý rồi.

“Ai nói với người ta là Ly Nhi ?” Cái tên này sao cứ nhìn nàng chăm chăm thế, nàng với hần có thù sao? ... .. Aiya ~ hình như đúng là có a .

“Ly Nhi là cô nương áo vàng sáng nay đứng bên cạnh nàng sao?” Thảm nào thái độ của nàng mới thoải mái như vậy, còn đối thoại trước đây của hai người họ hóa ra lại là ông nói gà bà nói vịt !

“Đúng vậy, người nhận nhầm người rồi đúng không?” Hần lại nghĩ người hần cưới sẽ là nàng sao?

Hiện giờ Mạnh Hạo cuối cùng đã hiểu, “Hiền đệ (cháu trai) , người là muốn cưới Trúc Nhi sao? Còn Trúc Nhi lại nghĩ rằng người muốn cưới Ly Nhi ?” Ông còn cho rằng hai người họ quen biết, giờ mới hiểu đây đều là hiểu lầm.

“Cho nên hôn sự này không tính.” Lăng Trúc lập tức tuyên bố, nàng không muốn bị Ly Nhi trách tội cả đời, nhưng gương mặt Hường Ngạo Thiên kia sao mà dọa người thế kia?

Hường Ngạo Thiên kéo nàng đi ra phía ngoài, “Nói chuyện với ta.”

Đồng ý nói chuyện với nàng, có phải nghĩa là hần sẽ đồng ý cho nàng thoát hôn?

Bị hần kéo đến trong hoa viên, Lăng Trúc lập tức đeo lên vẻ mặt ôn hòa, “Người đồng ý thoái hôn rồi?” Ông trời thật không công bằng, đến gương mặt khi nhìn nghiêng của hần cũng đẹp đến thế kia, sau này ai gả cho hần, nhất định cả ngày nom nớp lo sợ phu quân sẽ bị con hồ ly tinh nào câu dẫn mất. Ly Nhi thông minh thật, biết tránh trước đi.

“Người của Hường gia cực kỳ cố chấp.” Hường Ngạo Thiên giữ chặt lấy hai vai nàng, ánh mắt sắc nhọn kia nhìn chăm chú vào nàng.

“Oh !” Nàng chẳng cảm thấy việc này có quan hệ với nàng chút nào.

“Cha mẹ ta vẫn luôn mong chờ ta thành thân.”

“Oh !” Nàng vẫn là bộ dạng không liên quan đến mình.

“Đến giờ hai lão nhân gia đều đã biết ta sẽ thành thân rồi, nhất định là rất vui mừng mà đi chuẩn bị mọi việc, nói không chừng đã xuất phát để cầu hôn rồi.” Hân hiểu rất rõ cha mẹ mình, dưới sự thúc giục của họ lâu như vậy, cuối cùng biết được con trai mình đã chịu lấy vợ về báo hiếu cha mẹ, họ đương nhiên phải nhanh chóng trước khi hân đổi ý mà rước tân nương vào cửa.

“Nhưng người hiện giờ không phải cưới vợ a !” Nàng phải đi đâu để đào ra một tân nương cho hân đây?

“Nhưng bọn họ đã biết chuyện ta muốn cưới vợ rồi, hơn nữa còn rất vui vẻ.” Hân tuyệt đối không hề lừa nàng.

“Vậy thì nói lại với họ rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, ta nghĩ bọn họ cũng sẽ hiểu được thôi.” Nàng có chút hoảng lên, thật muốn thu lại lời nói đùa ngày hôm qua, thật không biết có còn thu lại được hay không, chứ cứ tình hình thế này, khó mà thoát được !

“Bọn họ sẽ không hiểu được đâu.” Về điểm này không cần hỏi hân cũng biết.

“Tại sao? Người từ từ nói với họ, họ nhất định sẽ nghe mà.” Lăng Trúc không nhịn được mà kéo kéo vạt áo hân, căng thẳng ngẩng đầu nhìn hân.

“Dưới tình hình họ ngày đêm mong chờ ta thành hôn, nàng nghĩ xem bọn họ có để cho ta có cơ hội nói rõ ràng không?” Bực mình nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng, trong người hân lại có cảm xúc muốn được lập tức hôn nàng.

“Thì cứ nói là người nhận nhầm người, không phải sao?” Sự việc nhất định sẽ có cách, cứ cho là không còn cách nào, nàng cũng không cho là làm sao cả, cùng lắm là đem Ly Nhi đào hôn là được.

“Chỉ là đổi tên mà thôi, bọn họ cũng không để bụng nhiều đâu.” Không cần biết tên họ của nàng là gì, nữ nhân mà hân muốn cưới chính là nàng.

“Bọn họ không để bụng, người cũng không để bụng?” Lăng Trúc trong đầu ong ong một mảng, chỉ còn nghĩ đến việc làm hân hủy bỏ hôn sự này.

“Đương nhiên không để bụng. Bất kể nàng tên là Trúc Nhi hay là Ly Nhi, nàng đều phải gả cho Hường Ngạo Thiên ta.” Hân mỉm cười nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của nàng kia.

Một lúc lâu sau Lăng Trúc mới tiêu hóa được lời hân vừa nói, “Người nói người người muốn cưới là ta, chứ không phải Ly Nhi sao?” Không phải chứ ! Ông trời bảo hộ cho nàng nghe nhầm đi a .

“Chính là nàng.” Biểu tình của nàng đáng yêu vô cùng, trừ sự không tình nguyện trong mắt nàng làm nhức mắt hân kia.

“Không phải chứ !” Nàng đang nằm mơ, nàng nhất định là đang nằm mơ !

“Chính là vậy.” Một lời nói của hân đập tan lời cầu nguyện của nàng.

“Ta không muốn.”

“Nhất định phải muốn.” Nàng phải gả cho hân chắc rồi.

Nàng lúc này mới phát hiện ra hân đang vuốt ve gương mặt mình, tức giận mà vút bàn tay đang dính trên mặt kia ra, lùi ra phía sau, “Người đang đùa !” Nhất định là thế !

“Ta trước giờ không nói đùa.” Hường Ngạo Thiên cười nhìn nàng, “Nếu như nàng thích ta nói đùa, cũng được.” Đôi khi nói đùa trêu nàng cũng không sao cả.

“Cái gì ?” Hân rốt cuộc đang nói gì chứ?

“Ta đồng ý hủy bỏ hôn ước.” Hân tiến gần nàng một bước, nhẹ ôm nàng vào trong lòng.

Nghe thấy lời hân nói, nàng lập tức quên mất hành động vô lễ của hân lúc này, gương mặt nhỏ nhắn kia phát ra ánh hào quang hưng phấn mà nhìn hân, “Thật sao? Người thực sự đồng ý hủy bỏ hôn ước ?” Tốt quá rồi !

“Giả đấy.” Nhìn nàng vui vẻ như vậy hân thực không muốn quét đi sự vui tươi của nàng chút nào, nhưng lời hân vừa nói chính là lời nói đùa, không thể xem là thật được.

“Người . . . . .” Nàng dùng lực trừng với hân, đẩy hân ra, “Người đang trêu đùa ta sao? ” Nhất định là thế, tên nam nhân đáng ghét này !

“Nào dám !” Hân thương nàng còn không kịp, làm sao có thể trêu đùa nàng chứ? Có điều hân lại đúng là muốn trêu ghẹo nàng.

“Đã không dám thì thoái hôn đi.” Nàng hếch cằm lên, một bộ dạng cao cao tại thượng, muốn bức hân đi vào khuôn phép.

“Không.” Đừng nói hân, đến cha mẹ hân cũng tuyệt đối không thoái hôn.

“Người nói không?” Tại sao chứ? Hân không có lý do để cưới nàng a ! Còn nàng cũng không đồng ý gả cho hân, mặc dù hân không tệ, nhưng gả cho hân quá nguy hiểm, không cần thận là sẽ dẫm lên bước chân của nương nàng mất, nàng chết cũng không đồng ý.

“Nàng không nghe lầm đâu, nàng nhất định phải gả cho Hường Ngạo Thiên ta.” Lại kéo nàng vào trong lòng lần nữa, mê hoặc nhìn nàng.

“Không cần phải nhắc nhở ta, ta biết ngươi tên là Hường Ngạo Thiên.” Chết tiệt ! Ánh mắt đỏ của hắn là gì thế? Định mê hoặc nàng, kiếp sau đi ! Kiếp này mẹ nàng là có sinh cả não cho nàng đấy.

“Ta chỉ muốn để nàng nhớ kỹ tên của phu quân tương lai của nàng thôi mà.” Hắn không nhận được mà hôn xuống trán nàng, đôi lại là sự giãy giụa hoảng sợ của nàng.

“Ngươi . . . . . Đừng có làm bừa.” Nàng ửng đỏ cả dung nhan, tay dùng lực mà đẩy vào ngực hắn, để mình có một khoảng cách với hắn.

“Ta không hề làm bừa.” Nàng thật đáng yêu chết lên được, thuần khiết như một tờ giấy trắng vậy.

“Ngươi còn dám nói là không có?” Lẽ nào vừa rồi là nàng nằm mơ sao? Muốn lừa nàng? Đừng mong có cửa !

“Cứ cho là có đi.” Hắn thu hai vai lại, nàng lại ngoan ngoãn mà dính vào trong lòng hắn, “Chúng ta đã sắp thành thân rồi, người khác sẽ không nói gì đâu.” Thật đáng yêu, gương mặt nhỏ của nàng lại đỏ lên rồi.

“Ai muốn thành thân với ngươi? Ta không có đồng ý gả cho ngươi đâu đấy.” Nàng giãy dụa mà đẩy hắn ra, “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi mau buông ta ra.” Nhìn hắn một bộ dáng như chẳng hề dùng chút sức lực nào, tại sao nàng vẫn không giãy ra được?

“Phu thê ân ái vốn là nghĩa trời đất a, nàng đừng ngại ngùng như thế.”

Gương mặt nàng lại càng đỏ hơn, song không phải vì xấu hổ, nàng là tức đến đỏ cả mặt lên. “Ai là phu thê với ngươi? Ai cùng ngươi ân ái chứ? Ngươi mau buông ta ra, nếu không . . . . .” Nàng hoảng loạn nhìn bốn phía, buổi trưa mọi người đều đã đi nghỉ, chẳng có đến nửa người có thể cứu nàng khỏi tay ác ma này.

“Nếu không thì sao?” Chút suy nghĩ này của nàng mà hắn không nhìn ra được sao?

“Nếu không . . . . .” Cả người nàng căng cứng lại, “Nếu không ta sẽ đánh ngươi đấy.” Nghĩ cũng biết nàng chẳng thể thắng nổi, hi vọng hắn không thông minh đến mức nghĩ ra được điểm này.

“Nàng đánh thắng được sao?” Kể cả hắn không có võ công, nàng cũng chẳng thể đánh lại được một người đàn ông.

Đương nhiên là đánh không thắng được, nàng đừng bị đánh chết đã là tốt lắm rồi, nhưng nàng cũng không thể từ bỏ dễ thế được, “Ta sẽ cầu ngươi.”

“Xin mời.” Nếu nàng có thể cầu được, hắn không để bụng mà cho nàng cầu.

Thật đáng ghét cái bộ dáng tự cho mình là đúng này. Nàng thực sự ra tay cầu hắn, nhưng toàn thân hắn đều là cơ bắp, nàng căn bản là không thể cầu lên được, lại có vẻ giống như đang vuốt ve hắn, làm hắn khó mà nhịn buồn được, đôi mắt kia phức tạp nhìn nàng, nàng còn thử tiếp nữa, hắn chẳng thể đảm bảo hắn không đánh mất phong độ quân tử được mất.

Lửa nộ của nàng đã không thể phát tiết ra trên người hắn, nàng đôi lên mặt hắn, mỗi tay một bên dùng lực kéo mặt hắn ra như cái bánh to vậy.

“Thế nào?” Còn vênh váo nữa đi ! Nàng không tin hắn thế này lại không thấy khó chịu !

Thật đúng là nữ nhân độc ác ! Mặt hắn phồng lên, làm nàng không cầu được nữa.

“Nàng muốn mưu sát chồng mình sao?” Nàng lẽ nào xem hắn như kẻ thù truyền kiếp sao? Dùng lực như vậy !

“Hey ! Ngươi chẳng phải là chồng ta né .” Nàng dùng lực dẫm lên chân hắn một cái, tranh thủ lúc hắn không đề ý mà đẩy hắn ra, chạy vào trong phòng, sau lưng còn truyền đến tiếng cười lớn của hắn.

“Cười , cười, cười chết ngươi đi, tốt nhất là bị sặc nước bọt mà chết đi !” ~

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Lừa Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Tiểu thư, người muốn đi đâu thế a?” Ly Nhi quay đầu lại hỏi chủ tử, mắt nhìn thấy nàng đã một chân bước ra khỏi cửa.

“Đi dạo phố.” Trả lời xong câu hỏi của Ly Nhi, Lăng Trúc người cũng đã biến mất khỏi cánh cửa rồi.

“Đợi một chút, nô tì đi với người . . . . .” Chạy ra đến ngoài cửa, làm gì còn có bóng dáng của Lăng Trúc nữa?

Một mình đi dạo trên đường lớn, Lăng Trúc không vui lấy chân đã mấy viên đá nhỏ trên mặt đất, tâm tình đang buồn bực vô cùng, đây đều là trách nằng không có việc gì sao mà lại lăm mồm thế làm gì không biết ? Chỉ vì một câu nói đùa tùy ý mà giờ có thể hủy hoại cả đời ! Ai không chọc vào, lại cứ phải chọc vào Hường Ngao Thiên rắc rối như vậy, chỉ có vẻ bề ngoài tuấn dật thì dùng được gì ? Tư tưởng lại rõ là thông thái rôm, hần sao lại không đi mà làm người nguyên thủy đi a?

Thật muốn bỏ nhà đi một lần nữa, nếu như không phải vì lo lắng cho mẹ nuôi là Mạnh phu nhân, không nỡ để bà phải chịu thêm lần thương tổn thứ hai, nằng sớm đã đóng gói xong hành lý mà đi rồi, cũng không lưu lại đây để phiền não thêm làm gì. Nếu lời của nằng thực sự linh nghiệm như vậy, vậy thì giờ xuất hiện thêm một nữ nhân nữa là tốt rồi, một nữ nhân có thể gả cho Hường Ngao Thiên a.

Haiz ! Người nằng muốn là nữ nhân, đâu có phải nam nhân a ! Nhìn ba tên nam nhân đang cố ý đứng chắn trước mặt nằng, nằng thật muốn ngửa mặt lên trời mà hét lên . . . . .

“Muội muội, còn nhớ ca ca không?” Vì Chính Kỳ mỉm cười nhẹ phát phát quạt giấy, một bộ dạng tự mãn , phong lưu tuấn dật phi phàm.

“Chớ tốt không cần đường.” Nằng thực sự không có tâm tình nào để chơi đùa với hần ta.

“Ngươi đây . . . . .” Một vệ sĩ bên cạnh đang chuẩn bị mở miệng dạy dỗ nằng, lập tức bị Vì Chính Kỳ gạt xuống.

“Muội muội vẫn chưa biết thân phận của ca ca đúng không ?” Hần bày ra một vẻ mặt như nếu nói ra rồi đảm bảo nằng sẽ phải kinh ngạc chết đi được vậy.

Lăng Trúc không thèm để ý hừm một tiếng, “Thật đúng là một kẻ trắng hoa, ai cũng không tha sao?” Sớm đã bảo hần tránh ra, hần lại muốn tự nhận lấy nhục nhả thì cũng đừng trách nằng.

“Thiếu gia nhà chúng ta là con trai bảo bối của Huyện thái gia, ngươi đừng có không biết điều, cẩn thận thiếu gia chúng ta để ngươi sống không bằng chết đây.”

Tên vệ sĩ bên cạnh một bộ dạng như chó cậy thế chủ đắc ý nói, làm Lăng Trúc nhìn thấy càng không thoải mái.

“Oh ! Vậy dám hỏi công tử, ngài muốn xử lý tiểu nữ thế nào đây?” Nằng giả bộ hỏi, gương mặt lại như chẳng coi đây là chuyện lớn gì.

Đúng là đồ nam nhân không có não, nhìn bộ dáng bọn chúng cười ngu ngốc thế kia, lẽ nào bọn chúng thật sự không nhìn ra được sự khinh bỉ của nằng rõ ràng đến như vậy ?

“Chỉ cần ngươi hầu hạ thiếu gia nhà chúng ta cho tốt, chúng ta có thể xem xét tha thứ cho tội vô lễ của ngươi.” Tên vệ sĩ bên cạnh lăm mồm yêu cầu, song lời của hần cũng vừa hay trúng ý của Vì Chính Kỳ.

“Nằng yên tâm, bọn thiếu gia sẽ không bạc đãi nằng đâu.”

Vì Chính Kỳ cười e ấp như nữ tử, thật biến thái, làm nằng nhìn xong liền trực tiếp lắc đầu.

“Dám hỏi công tử muốn định đoạt tiểu nữ như thế nào?” Nằng cố ý nhẹ giọng hỏi, vị Huyện thái gia nay thật đáng thương, có con trai như thế này, bị ai a !

“Gả cho ta làm tiểu thiếp thế nào? Đừng nói có bao nhiêu vàng bạc châu báu ngọc ngà tùy ý để nằng dùng, chỉ cần là đi ra khỏi cửa, nói có bao nhiêu oai phong thì sẽ có bấy nhiêu oai phong.” Hần tiến lên phía trước định chạm vào nằng, song thân thể nhỏ nhắn của nằng đã nhanh chóng tránh ra.

“Nếu đã không được làm chính thất, tiểu thiếp thì có nghĩa lý gì?” Dựa vào nằng thôi cũng không đến nỗi phải chịu ủy khuất thế chứ !

“Ngươi đừng có không biết điều, thiếu gia nhà chúng ta để mắt đến ngươi, là phúc phận ngươi tu từ kiếp trước mới có được đây.”

Lạnh lùng liếc một cái tên vệ sĩ khẩu khí không tốt đẹp gì kia, nằng cố ý thờ dài một cái, “Vị trí tiểu thiếp này thật sự đúng là không hề vĩ đại một cách bình thường nhì, đến một kẻ hạ nhân cũng có thể tùy ý mà mắng mỏ một trận, nghĩ lại vẫn là không nên làm tiểu thiếp thì tốt hơn, thật không có chút địa vị nào a !” Lại thờ dài một hơi, nằng hạ mi mắt xuống, khóe mắt liếc nhìn chúng.

Vì Chính Kỳ nghe nằng nói như vậy, lập tức không nói đến tiếng thứ hai mà thương cho tên vệ sĩ kia một cái tát, “Ai cho phép ngươi lớn mặt như vậy, làm cho tiểu nương tử không vui nữa.” Hần đã định nằng chắc chắn sẽ phải gả cho mình.

“Tiểu nhân đáng chết, đã làm tứ phu nhân tức giận.” Tên vệ sĩ vừa mới mắng nằng không biết tốt xấu kia đã ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi, chủ tớ phối hợp thật là khăng khít, đúng là đang đợi nằng ngoan ngoãn mà gặt đầu.

Tứ phu nhân? Hần đã cưới đến ba người vợ rồi ! Thật đúng là một kẻ háo sắc, đến nằng mà cũng muốn động tay vào, cũng không sợ chết dưới hoa mẫu đơn sao.

“Ý tốt của công tử tiểu nữ xin nhận.” Lăng Trúc vẻ mặt tiếc nuối, đùa cợt thì còn được, chứ coi là thật thì không vui nữa rồi.

“Nàng không đồng ý sao?” Cứ cho là phải dùng bạo lực, hấn cũng muốn có được nàng.

“Không phải là tiểu nữ tầm mắt quá cao, không nhìn tới công tử, mà thực sự là do tiểu nữ sớm đã có hôn ước trên người, không thể theo người khác được, mong công tử rộng lượng.” Nói đi nói lại, nàng chỉ là đang trêu đùa bọn chúng mà thôi.

“Nàng đang đùa với chúng ta sao?” Vì Chính Kỳ dùng lực gấp quạt giấy lại, vừa tức vừa thẹn trừng mắt với nàng.

“Công tử sao lại nói khó nghe như thế, tiểu nữ chỉ có sao nói vậy thôi.” Cứ cho là thế, bọn chúng có thể làm gì được nàng? Ban ngày ban mặt, trên đường thấy người qua lại, bọn chúng có gan bắt cóc nàng sao? Đừng có làm nàng cười cho chứ !

“Nàng . . . . .” Trước giờ đều chưa từng có người có thể trêu đùa hấn như vậy, “Chỉ cần gạo sống nấu thành cơm, nàng trở thành người của ta, vậy thì cái hôn ước nực cười kia cũng sẽ mất hiệu lực rồi.” Hấn nháy mắt một cái, hai tên vệ sĩ hai bên đã lập tức tiến lên bắt lấy nàng.

“Các ngươi đừng có đến đây.” Lăng Trúc căng thẳng lùi về phía sau, nhìn bọn chúng đang xông tới, lập tức xoay người chạy trốn.

Trời ạ ! Nàng lại gây chuyện rồi, bây giờ phải tìm ai đến cứu nàng đây? Thật đúng là tự mình tạo nghiệp chướng mà ! Sớm biết thế này hôm nay đã không ra khỏi cửa, trốn khỏi tên Hướng Ngạo Thiên kia, lại đụng phải một tên không hiểu đạo quân tử Vì Chính Kỳ, nàng sao lại xui xẻo thế cơ chứ a !

Tiểu là con người đã vào lúc xui xẻo, dù cho có đi bình thường cũng sẽ ngã. “Ay yo !” Cả người nàng ngã xuống, định đứng dậy rồi tiếp tục chạy, ai mà biết được vừa đứng dậy lại đã ngã xuống, chân nàng bị sai khớp rồi.

“Hừm ! Xem nàng chạy đi đâu nữa ?” Vì Chính Kỳ cùng mấy tên kia đã lập tức đuổi đến nơi, hài lòng mà nhìn nàng đang ngồi trên mặt đất lùi dần về phía sau.

“Ngươi . . . . . Ngươi muốn làm gì ? Ngươi đừng có đến đây . . . . .” Trời ơi ! Ai đến cứu nàng với ?

“Chỉ cần nàng ngoan ngoãn theo ta về, ta có thể không tính toán việc nàng vô lễ hôm nay.” Vì Chính Kỳ quỳ xuống trước mặt nàng, cười híp mắt lại giơ tay sờ lên gương mặt nàng.

Ghét bỏ mà hất tay bắn ra, Lăng Trúc tiếp tục lùi về phía đằng sau, cách xa hấn, “Lẽ nào trong mắt ngươi không có vương pháp sao?” Nàng sao lại ngốc thế, chạy vào con hẻm vừa vắng vẻ lại vừa không có đến nửa người này.

Ba tên nam nhân kia ha ha cười vang lên, dường như thấy nàng đang hỏi một vấn đề ngớ ngẩn vậy.

“Ta chính là vương pháp, ai dám nói gì ?” Vì Chính Kỳ lại tiến gần đến phía nàng.

Nàng sao lại quên mất chứ, hấn chính là con trai của Huyện thái gia, có ai lại công chính thanh liêm mà đi xử chính con trai ruột của mình chứ? Nàng xong rồi, chết chắc rồi, tiêu rồi . . . . .

“Ngươi . . . . . Đừng có qua đây . . . . .” Nàng thật hận sao trên người không mang theo một con dao, cứ cho là phải giết hấn, nàng cũng không cho phép hấn đụng vào dù chỉ một sợi tóc của nàng.

Vì Chính Kỳ cười gian tà tiến đến gần nàng, giơ tay ra muốn sờ vào gương mặt non mềm của nàng. Đột ngột, một chiếc lá trúc trong phút chốc cắm vào trên bàn tay hấn, làm người hấn cũng bị bay về phía sau, nặng nề mà ngã trên mặt đất.

Lăng Trúc ngẩng đầu nhìn người nam nhân đang đứng phía trước nàng, tim không tự chủ được mà nảy lên một cái, song lại cũng thấy an tâm không ít, chỉ ít nàng cũng biết được hấn sẽ bảo vệ nàng, không để Vì Chính Kỳ có cơ hội làm nhục nàng.

Hai tên vệ sĩ nhanh chóng chạy tới đỡ chủ nhân, kinh sợ mà nhìn về phía đối thủ, đến lá trúc mà cũng có thể sát thương người khác, có thể thấy được người này công lực rất lớn, tuyệt đối không phải là người mà bọn chúng có thể đối phó được, nhưng không đánh mà lùi thì bọn chúng cũng không biết phải làm sao để ăn nói cả.

“Lá gan của ngươi đúng là không nhỏ, dám làm bị thương thiếu gia nhà chúng ta, ngươi có biết thiếu gia chúng ta là ai không?” Tên vệ sĩ càng nói thanh âm lại càng nhỏ, nói đến cuối câu thì cũng không dám nói được mà toát ra mồ hôi lạnh.

Hướng Ngạo Thiên gương mặt trầm xuống, lạnh lẽo nhìn bọn chúng, “Đây chỉ là cho các ngươi chút dạy dỗ nho nhỏ, còn có gan dám động vào nữ nhân của ta, ta sẽ cho các ngươi nếm mùi vị thật sự của sống không bằng chết. Cút !”

“Ngươi . . . . . Ngươi nhớ đấy cho ta, ta nhất định sẽ báo thù !” Ba tên vừa chạy vừa nói vọng lại, chớp mắt đã không thấy bóng dáng nữa.

Hướng Ngạo Thiên xoay người quỳ xuống trước mặt Lăng Trúc, gương mặt lo lắng, “Nàng không sao chứ ?” Nàng nếu như xảy ra chuyện gì, hấn vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho mình được.

Lăng Trúc đeo lên bộ mặt bức bối trừng với hấn, “Ta không phải nữ nhân của ngươi.” Tâm tình vốn dĩ đang vui vẻ kia phút chốc bị sự chiếm hữu trong lời nói của hấn hủy đi mất, nàng chỉ là của nàng, không phải là đồ vật tùy thân của hấn.

“Đã sắp rồi.”

“Không phải, vĩnh viễn cũng không phải.” Trùng mắt với hắn, nàng quyết không thỏa hiệp.

“Đừng làm ta tức giận.” Hắn cảnh cáo mà trừng nhìn nàng.

“Ta chỉ nói sự thật.” Nàng là không thể gả cho hắn được.

Hướng Ngạo Thiên bất lực mà thờ dài một hơi, “Gả cho ta có gì không tốt sao?” Có biết bao nữ nhân muốn gả cho hắn, nàng lại nhất quyết không chịu như vậy.

“Đều không tốt.”

“Ví dụ ?” Hắn thực muốn xem xem hắn không tốt ở chỗ nào? Lại có thể làm nàng bài xích hắn như vậy.

Hắn đã muốn biết, nàng cũng không khách khí mà nói : “Không tự do, không vui vẻ, không thoải mái, tất cả chỉ lấy phu quân làm trung tâm, phu quân thích thì cũng phải thích, phu quân không vui thì cũng phải không vui theo, cứ như một cái bóng vậy, chỉ có thể làm đồ vật tùy thân.”

“Nàng làm sao biết được gả cho ta lại không vui vẻ?” Hắn lạnh lùng nhìn nàng, có chút không thể hiểu được suy nghĩ của nàng.

“Không được tự do nữa thì đương nhiên sẽ không thể vui vẻ được.”

“Vậy cái gì là không thoải mái? Gả cho ta nàng chỉ cần làm tốt thiếu phu nhân là được, việc khác đều có người hầu động tay, nàng căn bản là không cần phiền não điều gì.” Hắn đảm bảo nàng sẽ cực kỳ thoải mái mà hưởng thụ sự sung ái.

“Có người mới sẽ quên người cũ, người nghĩ xem ta có thoải mái, vui vẻ được không?” Nàng vốn đã sớm nghĩ đến chuyện sau này, điều kiện của hắn ưu tú như vậy, khó mà đảm bảo không nạp thêm mấy vị tiểu thiếp, đến lúc đó kể cả nàng có khóc chết đi cũng chẳng thể thay đổi được gì.

“Nàng nghĩ cũng thật xa xôi quá, việc còn chưa xảy ra mà đã nghĩ trước cả rồi.” Hắn chế giễu nói.

“Quá khen.” Nàng trừng hắn, rõ ràng nghe ra được sự châm biếm trong lời nói của hắn.

“Có điều ít nhất ta cũng biết được nàng phòng tránh không chỉ có ta, mà là nam nhân trong toàn thiên hạ này.” Về điểm này thì đáng để hài lòng, nàng vốn không phải chỉ bài xích một mình hắn.

Hắn nói đúng, nhưng vậy thì có làm sao? Có gì khác biệt đâu? Nàng vẫn là không muốn gả cho hắn.

“Muốn ta từ bỏ nàng cũng được, nhưng nàng trước tiên phải thuyết phục được cha mẹ ta từ bỏ đã.” Khó khăn lắm hắn mới muốn cưới vợ, cha mẹ hắn làm sao có thể từ bỏ nàng được, mà cứ cho là hai lão nhân gia từ bỏ, hắn cũng quyết không từ bỏ.

Đôi mắt nàng lóe sáng, “Được.” Thuyết phục cha mẹ hắn thì có vấn đề gì? Hơn nữa nàng rất tin tưởng bọn họ hiểu rõ được hắn rất dễ dàng có thể cưới được con dâu về cho họ, chứ việc gì mà cứ phải nàng mới được.

“Được, vậy nàng cùng ta trở về. Tự mình giải thích với cha mẹ ta, thuyết phục họ từ bỏ chuyện hôn sự này.” Hắn sẽ làm nàng cam tâm tình nguyện mà gả cho hắn.

Cẩn thận nhé, Lăng Trúc, hắn là muốn trộm đi trái tim nàng đấy.

Thuận lợi quá thì phải ? “Người có phải là có âm mưu gì không?” Hắn không phải là vẫn rất kiên trì sao? Làm sao lần này lại có thể dễ dàng đồng ý thoái hôn như vậy? Cái danh dự quân tử của hắn đi đâu mất rồi?

“Nếu nàng không muốn bỏ đi hôn ước này cũng được.” Hắn tin nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này đâu.

“Không, ta cùng người quay về thuyết phục cha mẹ người.” Cho dù có phải đi vào nơi nguy hiểm nhất nàng cũng muốn đi một chuyến, quyết không thể gả cho hắn dễ dàng như vậy được.

“Vậy thì tốt, đi thôi !” Hướng Ngạo Thiên kéo nàng lên, lại thấy nàng đứng im một chỗ không di chuyển đến nửa bước.

“Nhanh như vậy đã đổi ý muốn gả cho ta sao?” Hắn ôm lấy eo nàng, cực kỳ vui vẻ mà ôm nàng vào lòng.

“Ta bị sai chân rồi.” Gả cho hắn? Kiếp sau đi !

Vừa nghe đến nàng bị thương, hắn lập tức để nàng ngồi xuống, “Để ta xem xem.” Hắn nâng chân bị thương của nàng lên, bỏ chiếc hài thêu hoa của nàng xuống, “Nhịn một chút, ta sẽ nắn lại khớp cho nàng.”

Lời vừa nói xong hắn đã động thủ, làm nàng đau đến nỗi nước mắt.

Lăng Trúc gương mặt đau khổ, oán hận mà nhìn hấn, đồ thô bạo, một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc.

Hương Ngao Thiên nhẹ lau đi nước mắt trên mặt nàng, “Được rồi, không khóc nữa.”

“Người ta đau không được sao?” Nàng bắt giác mà để lộ ra thần thái của tiểu nữ nhi, làm hấn nhìn thấy đột nhiên tim xốn xang, trong tim ngứa ngáy không bình tĩnh được, chỉ muốn được ôm nàng vào lòng nhắm nháp đôi môi mọng đỏ thu hút người ta kia.

Miền cưỡng mà đề xuống mong muốn được chạm vào nàng, hấn bế bổng nàng lên, “Đi về thôi !” Hấn là không thể buông nàng ra nữa rồi, nàng đã được định đời này sẽ ở trong lòng hấn nhận được sự yêu thương cùng bảo hộ của hấn.

Lăng Trúc bất an giãy dụa, rất không thích tiếp xúc gần như thế này với nam nhân. “Ta . . . . Ta tự đi là được rồi, người mau để ta xuống.” Điều là tại hấn, hai nàng tim đập nhanh như thế này, sau này phải nhớ cách xa hấn ra một chút, tránh khỏi ngày nào đó đột nhiên khí huyết không thuận mà chết đột ngột, đến lúc đó có hối hận thế nào cũng chỉ có thể khóc cho Diêm vương nghe mà thôi.

“Người bị thương thì phải ngoan ngoãn chứ.” Bước chân hấn không dừng lại mà tiếp tục tiến về phía trước.

“Ta không sao rồi, người có thể để ta xuống cũng không sao cả.” Hấn không nghe qua nam nữ thụ thụ bất thân sao?

“Nàng có việc gì hay không ta đây hiểu rõ nhất.” Nàng cả đời này sẽ ở trong lòng hấn, vĩnh viễn cũng không được rời đi.

Lăng Trúc cau mày lại, ngẩng đầu trừng hấn, “Thân thể là của ta, người làm sao mà biết rõ hơn ta được?” Cái người này cũng quá kiêu ngạo rồi thì phải.

“Trúc Nhi, đừng tranh cãi với ta.” Nàng mà không cẩn thận lại sẽ tự làm bị thương mình mất thôi.

“Ta đâu có tranh cãi với người, ta là đang nói sự thật, người bỏ ta xuống trước đã rồi nói tiếp.” Nàng dùng lực mà đẩy hấn ra.

“Đừng có cử động linh tinh.” Hương Ngao Thiên trầm giọng gầm một tiếng, thu hai cánh tay lại, ôm chặt lấy nàng vào trước ngực, vừa rồi chút nữa thì nàng đã ngã xuống rồi, thật không hiểu được tiểu nghiệt tử này rốt cuộc có biết được mình đang làm cái gì không nữa?

“Ta . . . . .” “Nàng rất vô tội mà cúi đầu xuống, không dám nhìn hấn nữa, nàng cũng biết nàng vừa rồi làm việc tốt gì chứ, thậm nào mà hấn tức giận thế, nếu không phải là hấn lại ôm chắc nàng, nàng giờ chắc chắn lại bị thương nữa rồi.

Hấn lại bắt lực mà thờ dài một hơi, ” Đừng để ta phải lo lắng được không?”

Ngữ khí ôn nhu làm trái tim nàng lại không khống chế được mà nhảy lên, gương mặt hồng lên như ráng hồng trên bầu trời. Không muốn để hấn nhìn được nàng vì hấn mà vô tình cảm động như vậy, chỉ đành cúi đầu thấp không thể thấp hơn được nữa, nhỏ giọng lí nhí nói : “Xin lỗi.”

Người nam nhân này có ảnh hưởng quá lớn với nàng, nàng nhất định phải nhanh chóng giải quyết tất cả mọi chuyện, sau đó rời thật xa hấn, tránh để sau này rơi vào bờ vực không thể quay đầu lại được, đến lúc đó hối hận cũng đã không kịp.

Hấn nhướn cao lông mày, ngạc nhiên mà nhìn nàng xin lỗi, nhưng lại vẫn không nhịn được mà trêu chọc nàng: “Xin lỗi thì phải nhìn vào mặt đối phương chứ, nếu không thì đâu thể hiện được sự chân thành của mình.”

Hấn rõ ràng là được đấng chân lân đẳng đầu đây mà ! Mặc dù rất muốn nói, nhưng ai bảo người sai là nàng. Nàng gương mặt không vui vẻ gì ngẩng đầu lên trừng với hấn, “Xin — lỗi — .” Cẩn rằng mà nói rõ ràng từng chữ, nếu hấn còn dám nói nàng nói bé quá, nàng nhất định sẽ hét vào tai cho hấn hết thông minh luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Lừa Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nói lời tạm biệt với Mạnh Hạo phu nhân xong, Lăng Trúc mang theo Ly Nhi giả nam cùng Hương Ngao Thiên quay về, dự định sẽ tự mình thuyết phục cha mẹ hấn từ bỏ mối hôn sự này, có kinh nghiệm lần này, nàng về sau không còn dám tùy ý nói đùa nữa, hại người không được mà lại còn thành hại chính mình nữa.

Hương Ngao Thiên đang đi phía đầu kia đột nhiên mất dạng, Lăng Trúc đang mải mê nhìn ngắm phong cảnh kia cũng chẳng có thời gian nhận rồi mà để ý đến, ngược lại chỉ có Ly Nhi đang đi đến sắp gãy cả chân ra kia kêu lên : “Tiểu thư, không thấy Hương công từ đâu nữa !”

Lăng Trúc không biết không hay gì lúc này mới dừng bước chân lại, “Đúng oh ! Hấn đâu rồi ?” Xem xét bốn phía một hồi, mới nhìn thấy Hương Ngao Thiên đang nhàn nhả mà ngồi thưởng thức trà ở trong quán trà cách đó không xa, chủ tớ hai người lúc này mới không vui vẻ gì mà dắt ngựa đi tới, đem

ngựa buộc chặt lại xong ngồi xuống đối diện với hắn.

“Này ! Muốn dừng lại nghỉ ngơi thì xin người thông báo một tiếng chứ, tránh cho chúng ta phải dấn cáo thị tìm người, rắc rối lắm.” Cái người này không xem như bọn họ có tồn tại sao? Lại không tôn trọng họ như vậy !

“Tên ta không phải là ‘Này’ .” Muốn nàng gọi tên hắn lại khó như vậy sao?

“Người biết là ta đang gọi người là được rồi, nam nhân to lớn như người còn tính toán nhiều như vậy để làm gì ?” Nói rồi, Lăng Trúc cầm lấy bánh bao trên bàn mở miệng để ăn, một chút hình tượng thực nữ cũng không có.

“Gọi người khác là ‘Này’ là hành động rất không lịch sự đấy.”

Đồ nhỏ mọn !

“Được rồi ! Hường công tử, xin hỏi gọi như thế này thì thế nào?” Một việc nhỏ xíu như thế mà hắn cũng phàn nàn, thật đúng là tên nam nhân hay tính toán, ai gả cho hắn người đó xui xẻo a !

“Gọi ta là Ngao Thiên thì nàng mất mạng hay sao?”

“Không hề.” Nàng chỉ không muốn gọi hắn như thế mà thôi, “Không thân không thích tại sao phải gọi người như vậy?” Hắn lại là ai của nàng cơ chứ.

“Chẳng bao lâu nữa thì sẽ là thân là thích rồi.” Hường Ngao Thiên lời nói mang hàm ý chăm chú nhìn nàng, nhắc nhở nàng hiện thực.

Lăng Trúc uất hận trừng với hắn, “Người không cần phải cứ nhắc nhở mãi lỗi lầm mà ta phạm phải như thế.” Chuyện đó nàng đến giờ hối hận còn không kịp, chuyện đi này rồi sẽ làm nhờ mất không ít thời gian quý báu của nàng đây.

“Sao lại phải nói là lỗi lầm ? Nghĩ theo một hướng khác xem, lời nói của nàng không chỉ đem lại một đoạn duyên phận cho chính mình, một phu quân mà mọi mặt đều có điều kiện rất ưu tú, đây lại có gì mà không vui vẻ chứ ?” Theo hắn, nàng là đang lải nhải chứ.

“Có tốt đẹp cũng nên để cho người khác nói, tự mình nói ra sẽ bị mất giá đấy.” Cái người này da mặt đúng là dày thật, tường đồng vách sắt cũng không bị được.

“Sau này nàng sẽ biết, ta là đang nói đúng sự thật.” Hắn tự tin mà nói, đôi mắt kia lại chăm chú nhìn vào nàng.

“Vậy sao? Tâm mắt của ta cao lắm đấy.” Cứ cho là hắn tốt nữa đi, Lăng Trúc cũng có thể chê hắn không có gì được cả.

“Tâm mắt của ta cũng không hề thấp.”

“Oh ! Thật sự là không nhìn ra được.” Nếu không cũng không tùy ý mà đem hạnh phúc cả đời vứt đi như thế chứ, còn liên lụy đến kẻ đáng thương là nàng đây.

Hường Ngao Thiên đối với sự châm biếm của nàng không hề để bụng, ngược lại còn có thâm ý khác nhìn nàng mà cười, “Chỉ cần nàng chịu dùng tâm, nhất định sẽ nhìn ra được.”

Lăng Trúc hừm một tiếng, không muốn đề cập đến nữa.

Ly Nhi từ đầu đến cuối bị chủ tử kéo xuống ngồi cạnh bên không hề phát biểu ý kiến gì, yên tĩnh mà uống trà, ăn đồ ăn, nàng mệt đến không muốn nói chuyện cũng không muốn động não nữa, cứ để hai người họ nói chuyện lâu một chút, nàng cũng được nghỉ ngơi nhiều hơn.

Mới được một lát, Hường Ngao Thiên đã cầm ít bạc vụn đặt lên mặt bàn, “Được rồi, lên đường thôi !”

Lời của hắn lập tức làm hai nữ nhân kia dâng lên sự khó chịu, Ly Nhi chỉ dám giận mà không dám nói gì cúi đầu nhanh nhanh ăn hết bánh bao trong tay để còn tiện lên đường, nhưng Lăng Trúc thì không nghe lời như vậy.

“Xin người ! Người thật sự đem chúng ta coi là nam nhân sao? “ Lúc đi đường không có cảm giác gì, nhưng ngồi xuống rồi mới biết hai chân của nàng đau nhức thế nào, mà nàng bây giờ chỉ muốn được nghỉ ngơi thêm chút nữa, lại càng không nói đến Ly Nhi thể lực không bằng nàng kia, nói không chừng đợi chút nữa đi được một đoạn nàng ta đã ngất bên đường rồi. Tên Hường Ngao Thiên này thật đúng là chẳng biết nghĩ cho người khác gì cả.

Hường Ngao Thiên cố ý xem xét nàng từ trên xuống dưới , ” Dựa vào cách ăn nói cùng hành động của nàng, thực sự là không nhìn ra nàng là cô nương trong một gia đình.” Mặc dù hắn vẫn rất dịu dàng, song lại không thể nhịn được mà trêu chọc nàng một cái, đầu khẩu với nàng đã là sự điều hòa trong cuộc sống, bảo hắn bỏ đi thật đúng là chuyện không thể.

“Người mù rồi sao? Không nhìn thấy ta hiện giờ đang mặc y phục gì sao, đã mặc gì thì phải giống thứ đó chứ, nếu không ta tại sao lại phải mặc như thế này?” Đồ chết dẫm, hắn rõ ràng đang nói nàng là “nam nhân bà ” đây mà (nghĩa : đồng nghĩa với tomboy — chỉ người con gái không chỉ ngoại hình mà cả tính cách cũng giống nam giới.)

“Nàng cả đời này cũng chẳng thể làm nam nhân được, vẫn là không nên quá làm bộ ra như vậy thì tốt hơn, đừng để người khác cười cho.”

“Bị người khác cười cũng là chuyện của ta, chẳng có quan hệ gì với người cả.” Thật không thuận mắt tí nào ! Cái người này đúng là làm nàng nhìn không thuận mắt chút nào cả ! Nếu như trong tay nàng có con dao, nàng sẽ không cần suy nghĩ mà chém xuống bộ mặt tuần mĩ kia của hắn, dạy cho hắn sau này không cười được nữa.

“Sao lại không có quan hệ gì ? Nàng hiện giờ đang là hôn thê tương lai của ta, người khác cười nàng chính là cười Hường Ngao Thiên ta, quan hệ lớn quá ấy chứ.” Rất yêu bộ dáng nàng đỏ mặt lên như thế này, hắn gio tay ra vuốt vuốt sống mũi nàng, lại lập tức bị nàng gạt ra.

“Ai là hôn thê tương lai của người ?” Nàng chết cũng không thừa nhận !

“Nàng dám nói không phải ta sẽ lập tức đến nhà nàng cầu hôn, để nàng lập tức trở thành thê tử của ta.” Hắn nói được là sẽ làm được.

Đồ tiểu nhân đáng ghét, lại còn dám uy hiếp nàng !

“Cứ cho là bây giờ đang là, cũng sắp không phải nữa rồi .” Nàng nhất định phải chống đối lại hắn đến cùng.

“Nàng khẳng định sao?” Nàng là không thể nào rũ hắn ra được.

“Đương nhiên, thuyết phục cha mẹ người đâu có phải chuyện khó.” Giữ lại một người con dâu không tình nguyện thì để làm gì ? Hắn lại không phải không có ai lấy, có đầy nữ nhân đồng ý gả cho hắn ấy chứ.

“Vậy sao? Cha mẹ ta có chấp lắm đấy.”

“Ta cũng không phải kẻ cố chấp bình thường, chỉ cần ta kiên trì, thì không có việc gì là ta không làm được.” Lăng Trúc hếch cằm lên, đầy tự tin mà ra thư khiêu chiến với hắn.

“Thế à ? Ta rất mong đợi để xem đấy.” Cứ cho là nàng thắng thì sao? Hắn sẽ không tha người đâu.

“Người cứ đợi đấy mà xem” Cứ cho là phải đốt hết cả nhà hắn mới đạt được mục đích, nàng cũng sẽ làm.

Hắn lại chỉ cười mà không nói gì, để nàng biết được hắn đang dự định gì thì không được, nàng đã được chủ định là người của hắn — là thê tử của Hường Ngao Thiên hắn.

Lý Nhi đang ngồi bên cạnh không dừng được mà run rẩy một cái, bất an mà nhìn hai người họ đang đấu đá nhau, trong tim thầm nghĩ nàng có nên quay về trước hay không, tránh đề sau này chết không toàn thây? Mấy ngày trước tiểu thư chỉ đích danh nàng phải đi cùng, có phải là tiểu thư sớm đã tính toán cả rồi, mà nàng là vai trò gì trong tính toán của tiểu thư đây?

Bầu trời trong xanh, gió nhẹ thổi, hai kẻ đang nổi sóng ngầm kia, lại thêm một a hoàn mang theo tâm tình muốn trốn về, đủ mọi tâm tư xấu xa đang tập trung ở cùng một chỗ này, song trên nét mặt lại vẫn rất bình thường, như sự yên tĩnh trước khi trời bão, nhưng không khí nguy hiểm thật khiến người khác bất an. ~

Con đường vào buổi chạng vạng, tiếng người vẫn không ngớt, các cửa hiệu đều sử dụng hết mọi chiêu thức để lôi kéo khách hàng, hi vọng có thể vào khoảng thời gian cuối cùng trong ngày này mà kiếm thêm một chút tiền. Hường Ngao Thiên đang đi phía trước kia đột nhiên dừng lại, làm Lăng Trúc đang vừa đi vừa chơi không nhìn đường kia lập tức đâm vào lưng hắn, bị ngã bệt ra phía sau, làm cái móng nhỏ đáng thương đau vô cùng.

“Người làm gì mà đột nhiên dừng lại thế ?” Đau a ! Không chỉ có đau ở móng, mũi của nàng cũng nhất định biến dạng rồi ! Cái người này muốn dừng lại cũng phải nói một tiếng chứ, hại nàng không cẩn thận làm nó bị thương rồi.

“Sao thế ? Sao lại vẫn ngồi đó mà không đứng lên đi?” Hường Ngao Thiên như cười lại như không cười mà nhìn nàng, tâm tình tốt vô cùng tiến lên đỡ nàng.

Đồ chết dẫm ! Còn dám hỏi nàng sao thế . “Tại một tên khất tinh mặt đen hại ta ngã đấy !”

“Đi đường không chịu nhìn còn trách người khác sao.” Đôi mắt nàng đang nhìn đi đâu hắn rõ ràng vô cùng, muốn để hắn gánh trách nhiệm ? Miễn đi nhé !

“Hừm ! Người làm gì mà đột nhiên dừng lại hại ta đâm vào chứ ?” Nếu không phải vì hắn dừng lại đột ngột, nàng cũng sẽ không đến mức không phanh kịp mà đâm vào hắn, cho nên tất cả những việc này đều là lỗi của hắn ! Không trách hắn thì còn trách ai ?

“Chúng ta ở lại đây nghỉ một đêm, sáng sớm mai sẽ tiếp tục lên đường.” Hắn chỉ vào một túp lều có quy mô lớn trước mặt nói.

Hey hey hey ! Quán túp lều này cũng thật phong cách quá.

“Quán này vừa nhìn đã biết ngay là rất đắt, xuất môn tại ngoại thì càng đơn giản càng tốt, đừng có phí tiền vào ở chỗ này, chúng ta mà không có kế hoạch tiền nong một chút là không được đâu.” Cứ nhìn cách mà hắn tiêu tiền thế này, bọn họ còn chưa đến được nhà hắn khéo đã biến thành ăn mày rồi !

“Còn chưa gả cho ta mà đã biết giúp ta tiết kiệm tiền, đúng là nương tử tốt của ta.”

Oh ! Thật không chịu được nữa ! Nàng bức mình mà trợn mắt một cái, “Ai là nương tử của ngươi? Đừng có gọi lung tung có được không?” Thật muốn một dao chém chết hẳn ! Chiêu thức của hẳn so với tên Vĩ Chính Kỳ kia còn lợi hại hơn nhiều, nếu không nàng bây giờ cũng sẽ không ở đây mà trợn mắt với hẳn, để mình tức chết đi !

“Mặc dù không phải, nhưng cũng không còn bao lâu nữa.” Đem ngựa giao cho tiểu tư xong (Tiểu tư : người ở , thằng nhỏ), Hường Ngạo Thiên tà mị cười nâng cằm nàng lên, đương nhiên lập tức bị nàng vứt ra, “Đừng quên hôn ước còn chưa bị hủy bỏ, nàng chính là thê tử chưa qua cửa của Hường Ngạo Thiên ta, sự thật này không cho phép nàng phủ nhận a ! Nương tử ghê gớm của ta.” Hẳn cố ý ép vào hai bên má non mềm của nàng một cái.

“Ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, đừng có động tay động chân thêm với ta nữa, còn nữa, ta không phải nương tử của ngươi, hơn nữa ta một chút cũng không ghê gớm!” Cẩn rằng mà trừng với hẳn, nàng rất muốn hét vào mặt hẳn một trận, nhưng lại ngại hai chữ “ghê gớm” kia, nên cố mà nhìn xuống. Nếu mà ánh mắt cũng có thể giết người, thì hẳn bây giờ có lẽ đã bị hàng vạn mũi tên cắm vào tim mà chết rồi.

“Vậy sao?” Hẳn rõ ràng đang rất hoài nghi câu nói vừa rồi của nàng. “Vậy thì là ai thường xuyên hò hét bên tai ta còn rất hay cảnh cáo ta nữa? Người đó không phải là Lăng Trúc cô nương sao?”

Từ Mạnh phủ đi được ba ngày, số lần nàng hò hét với hẳn không dưới hai mươi lần, muốn hẳn làm trái lương tâm mà nói nàng ôn nhu, hẳn e là sẽ sập trời sập đất mất.

Đồ chết dẫm ! Cũng không nghĩ xem nàng là vì sao mới hò hét với hẳn. “Là tai ngươi có vấn đề, nghe nhầm rồi.” Nàng không hề ghê gớm, một chút cũng không, nương nàng còn hay nói nàng quá mức thờ ơ nữa đây !

“Thế sao? Vậy mà gần đây ta hay bị ù tai, cũng không biết là vì nguyên nhân gì? Nhưng hình như là từ sau khi quen biết nàng mới thường xuyên bị như vậy, để hôm nào phải đến cho đại phu xem xem vậy.”

Hẳn lại cố ý ngoáy ngoáy tai, làm Ly Nhi ở bên cạnh trộm cười không dứt, một chút cũng không hề chú ý đến ánh mắt sát khí lăng trì của Lăng Trúc.

“Tìm đại phu thì có tác dụng gì ? Ngươi chưa nghe qua họa là từ miệng mà ra sao? Chỉ cần tìm ít kim chi may chắt cái miệng mang họa của ngươi lại, cái bệnh ù tai của ngươi đương nhiên sẽ không cần thuốc cũng khỏi được, lại cũng có thể giữ cho mạng ngươi được sống lâu trăm tuổi, phúc thọ cũng được kéo dài.”

“Lòng dạ đàn bà đúng là độc nhất, còn chưa gả cho ta đã vội vàng muốn làm quả phụ sao? Vì phu thật là không nỡ a.”

Hừm ! Cái tên này da mặt đúng là không phải dày bình thường, “Tiểu nữ kiếp này e là không có duyên làm quả phụ, có điều cô nương được gả cho Hường công tử mới thật là mệnh tị (ý chỉ như buổi chiều tàn), có điều cũng tốt, với việc nhìn ngươi đi gây họa hại người, thì không bằng làm một quả phụ nhân nhả lại tốt hơn.”

“Thật đáng tiếc, muốn làm quả phụ của Hường Ngạo Thiên ta đây quả thực là việc khó mà thành hiện thực được, cũng đúng như lời nàng nói, ta đời này sống lâu trăm tuổi, phúc thọ kéo dài.” Nói chuyện với nàng đúng là vĩnh viễn vẫn rất thú vị.

“Đúng a ! Ta sao lại quên được nhỉ ? Tai họa luôn lưu lại đến ngàn năm ! Với sự lợi hại của Hường công tử đây, vị trí của lão yêu ngàn năm chắc chắn thuộc về ngươi.” Lăng Trúc khinh bỉ cười lạnh, nàng lúc này đã thoát khỏi hai chữ “ghê gớm” kia rồi.

“Quá khen, nếu Lăng Nhi muốn cùng lão yêu ngàn năm ta đây kết tình ngàn năm, tại hạ cũng không hề phản đối.” Từ khắc tinh mặt đen biến thành lão yêu ngàn năm, đây được tính là tốt lên hay là xấu đi đây?

Thật đúng là miệng lưỡi trơn tru, “Kiếp này đã không có duyên, tin rằng kiếp sau cũng không có duyên như vậy, Hường công tử vẫn là nên chết sớm đầu thai sớm thì tốt hơn, tránh để luyến tiếc nhân gian, lại vĩnh viễn không được đầu thai, vậy thì đúng là tội lỗi a !”

“Nương tử nặng lời rồi, vì phu . . . . .” Lời còn chưa nói xong, Hường Ngạo Thiên đã than một tiếng, nhưn mày nhìn nàng, “Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ.” Nữ nhân này thật đúng không phải ác độc bình thường.

Lăng Trúc đắc ý mà hếch cằm lên, “Ta đâu có động tay, ta là động chân mà.” Dẫn cho hẳn một cái ý muốn cảnh cáo hẳn, xem hẳn còn dám hay không biết giữ miệng thế nữa.

“Có gì khác nhau đâu?” Ý tứ không phải đều như nhau sao.

“Đương nhiên là có khác nhau, nhưng nếu ngươi có thể dùng tay để đi thì cũng chẳng khác gì mấy rồi, ngươi có thể sao ? Hường công tử .”

“Cứ cho là nàng có lý.” Nữ nhân này thật đúng là biết phản biện, “Đi thôi ! Nhìn Ly Nhi sắp ngất vì mệt rồi, thể lực của nàng có tốt mấy thì cũng phải ăn gì đó đã, nếu không vì phu sẽ rất đau lòng đây.”

Không để ý đến ánh mắt đong đầy biết ơn của Ly Nhi, hẳn kéo Lăng Trúc đi vào trong tửu lâu.

“Đến lúc ngân lượng không đủ dùng thì đừng có trách ta đây, nếu mà phải làm ăn mầy thì cũng đừng có kéo ta và Ly Nhi đi cùng.” Cái tên này mang bao nhiêu bạc ra khỏi cửa a ? Lại xa xỉ như vậy !

“An tâm, ta làm sao có thể nỡ để nàng phải chịu khổ? Đừng lo lắng về chuyện ngân lượng không đủ nữa.”

Sản nghiệp Hương gia trải dài khắp nơi, căn tửu lầu này cũng là một trong số đó, hẳn làm sao có thể bỏ tiệm của nhà mình mà đến tiệm của người khác được ?

Nàng không nhịn được tròng mắt một cái, “Ngươi không nói những lời buồn nôn như thế thì chết hay sao?” . Nếu đúng là thế, nàng chắc chắn sẽ đốt pháo hoa mà ăn mừng a.

“Không thích sao?” Hắn biết rõ mà vẫn hỏi.

“Vớ vẩn, nếu không tại sao ta lại dùng từ ‘ buồn nôn ‘ để hình dung.” Nào hắn có phải là đây đậu phụ không thể? Đến cái này mà cũng phải hỏi.

Trưởng quầy vừa nhìn thấy hắn lập tức nở nụ cười ra tiếp đón, “Đại thiếu gia, phòng mà ngài cần tiểu nhân đã chuẩn bị xong, các ngài là muốn dùng cơm ở đây? Hay là lên phòng dùng?”

Đại thiếu gia? Lăng Trúc cùng Ly Nhi nhìn nhau một cái, hóa ra đây là tửu lầu của nhà hắn, thậm nào mà hắn mới vào chỗ này.

Hắn nhìn một cái khách quan trong tửu lầu, “Ồ đây cũng được, ngươi mau mau đi lo liệu đi.”

~ Là phúc hay là họa, là họa cũng chẳng tránh được, cứ dây dưa kéo dài cũng rất mệt, ,hắn hôm nay muốn giải quyết cho xong, tránh để đêm dài lắm mộng

“Vâng, các vị mời vào bên này.” Trưởng quầy tự mình đưa bọn họ đến một chiếc bàn ở trong góc, sau đó nhanh chóng đi lo liệu đồ ăn. ~

~ Là phúc hay là họa, là họa cũng chẳng tránh được, cứ dây dưa kéo dài cũng rất mệt, ,hắn hôm nay muốn giải quyết cho xong, tránh để đêm dài lắm mộng

“Vâng, các vị mời vào bên này.” Trưởng quầy tự mình đưa bọn họ đến một chiếc bàn ở trong góc, sau đó nhanh chóng đi lo liệu đồ ăn.

“Tại sao không ăn ở trong phòng ?” Lăng Trúc thắc mắc nhìn hắn. Nàng muốn được mau mau nằm lên giường biết mấy, cũng tin rằng đó là điều mà Ly Nhi rất muốn làm hiện giờ, song hiện tại lại chỉ có thể ngoan ngoãn mà ngồi đây đợi thức ăn mang lên bàn.

“Nếu nàng muốn đến phòng ta cùng dùng cơm ta cũng sẽ không phản đối đâu, hay là nàng muốn ta qua phòng nàng dùng cơm?” Khóe mắt hắn lướt qua đám người áo xanh ngồi bàn bên cạnh, nâng chén uống một ngụm trà để che đi sát ý đang dâng lên trong ánh mắt.

“Ngươi ăn cơm một mình thì chết sao?” Người này sao lại thích ăn đậu phụ của nàng thế không biết ? Thậm chí đến đậu phụ vô hình hắn cũng thích thú như vậy !

“Sao nàng lại nói thế ? Ăn cơm một mình tẻ nhạt lắm, không có vị gì cả, kể cả đối đi nữa, đồ ăn có ngon đến đâu cũng khó mà nuốt được.”

“Nghe ngươi nói thế này là đã biết được ngươi trước giờ chưa bao giờ phải chịu đói cả. Khi một người bị đói bụng, kể cả dù chỉ là bát cháo thanh tịnh cũng thấy là mỹ vị không tưởng rồi.”

Hắn cho rằng nàng chưa bao giờ bị đói sao? Muốn lừa nàng? Cửa cũng không có !

Lúc này tiểu nhị đã bưng lên một đồng hồ ăn sơn hào hải vị, làm hai nàng nhìn không dứt mắt, lại có chút không nỡ ăn, cảm thấy chỉ cần nhìn thôi cũng đã đủ no rồi.

Hương Ngạo Thiên gấp một miếng khô qua được cắt đẹp để đặt vào trong bát Lăng Trúc, “Những thứ này đâu phải để ngắm đâu, mau ăn đi thôi !”

“Nếu như đám đồ ăn này có thể đổi thành tiền mặt cho ta thì tốt biết bao nhiêu.”Lăng Trúc lẩm bẩm tự nói, thật không nỡ ăn thứ trong bát mình, song vừa mới cắn được một miếng, nàng đã tức giận mà nhổ ra ngoài, đem miếng khô qua kia đặt vào cái đĩa không trước mặt, “Nói cái gì mà không nỡ để ta phải chịu khổ ? Miếng khô qua này đã chứng minh ngươi chính là đồ miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo rồi đấy.”

Nàng từ nhỏ đã ghét ăn khô qua, kể cả có làm ngon đến thế nào, nàng cũng sẽ bị tác động từ trong thói quen mà nhổ ra ngay.

“Nàng hiện giờ đang cần có thứ để hạ hỏa khí mà.” Món ăn nổi tiếng ở nơi đây lại bị nàng ghét bỏ thế này, e là những đầu bếp ở đây biết được sẽ thương tâm một thời gian dài mất thôi.

“Ngươi lại định nói ta nóng tính sao?” Nàng vừa rồi không hề tức giận, hẳn sao lại có thể như thế chứ ! Cứ như thế nàng là đùa chuyện gây sự vô lý vậy. Có điều nàng hiện giờ lại đang rất muốn được phát hỏa đây, tốt nhất là có thể đốt được hắn không còn ra hình gì nữa, để hắn sau này không thể nào châm chọc nàng nữa thì thôi.

“Không chấp nhận được sao?” Nàng vốn dĩ rất nóng tính không phải sao?

“Vớ vẩn, nếu như nói ngươi nóng tính ngươi có chấp nhận được hay không?”Đã không muốn người khác đối với mình như vậy — thì cũng đừng làm thế với người khác , hai câu nói này hắn chưa từng nghe qua sao ?

“Gặp phải nàng, muốn không nóng tính lên cũng khó.” Nàng đúng là có biệt tài có thể làm cho người khác phát hỏa lên.

“Câu này của ngươi là khen hay là xúc phạm đây?” Theo như nàng thấy, thì về sau có lẽ đúng hơn cả.

“Đến nay vẫn chưa từng có ai có thể thật sự làm ta nổi nóng, có điều nàng đã sắp thành công rồi đây.” Tiếp xúc với nàng, hẳn thật chẳng dễ dàng gì để luôn luôn giữ được bình tĩnh, nếu hẳn không phải người có khả năng tự kiểm soát như vậy, e là sớm đã tức giận đến giết chết nàng rồi.

“Oh ! Vậy ta sẽ cố gắng nỗ lực để khơi dậy cái mặt mà ngươi không để cho người khác biết đó.” Xi ! Đừng nghĩ nàng không biết hẳn đang nói gì.

“Nếu như không cẩn thận để ngươi bị tức chết, tiểu nữ ta sẽ thành tâm mà dâng hương trước bài vị của ngươi, chúc ngươi vĩnh viễn cũng không được chuyển ... .. e hèm ! Ta là muốn nói sớm được lên miền cực lạc.” Vừa ăn lại còn phải vừa động não để cãi nhau với hẳn, thật đúng là mệt quá đi !

Hắn nhìn biểu tình của nàng thực sự quá mức đáng yêu, vừa ăn uống lại còn không quên quay ra trừng mắt với hẳn, cái miệng nhỏ kia cử động không ngừng, thật làm hẳn bất phục, nhưng thế này đúng thật là đã làm khó cho nàng rồi.

Nàng đúng thực là có thể khơi dậy được cái mặt mà ít người biết đến nơi hẳn, càng tiếp xúc với nàng nhiều hơn, hẳn càng phát hiện ra hẳn càng lúc càng không giống mình trước đây nữa, có điều hẳn lại không hề ghét bỏ sự thay đổi này tí nào.

“Ta thật không đợi được để cho người nhà được gặp nàng nữa.”

Gương mặt nàng không hề tin tưởng nói, “Ngươi lại có ý đồ gì ?”

“Làm gì có ý đồ gì ? Chỉ là muốn cho đệ đệ không thành tài của ta được nhìn thấy nữ nhân kỳ quái nhất thế gian là nàng thôi.” Tin là với tài ăn nói của nàng, nhất định sẽ có thể cho đệ đệ phong lưu ăn vào trong máu của hẳn phải chịu khổ, để hẳn ta biết được, không phải nữ nhân nào cũng yếu yếu đuối đuối, đợi hẳn đến thương cảm.

“Có một sư huynh không thành tài, làm đệ đệ sao lại dám thành tài đây?” Lăng Trúc chế giễu nói, lại gấp một miếng thịt cá tươi ngon cho vào miệng.

“Ý của nàng là bề trên đã không ra gì, thì phía dưới lại còn tệ hơn sao ?”

“Xem ra trong đầu của các hạ cũng không chỉ có bã đậu phụ nhĩ !”

“Nói hay lắm” Bã đậu phụ ! Hay cho nàng còn nói ra được câu ấy, “Câu nói này của nàng là đang ám chỉ ta , rằng cha mẹ sinh ra một tên đầu toàn bã đậu như ta cũng không thông minh sao?” Hẳn cố ý dùng chính lời nàng vừa nói để phản bác lại nàng.

“Ngươi ... .. Ta nào có nói như thế .” Nói lời như vậy với tiền bối là không tôn kính, nàng dù có bị đánh chết cũng không thể nhận được.

“Vậy sao ?”

Hắn cười mà như không cười nhìn nàng, bày ra đúng bộ dạng mà nàng ghét nhất của hẳn.

+++ +++ +++ +++ +++

Đêm khuya yên tĩnh, vắng vẻ tĩnh mịch, đang là giữa đêm khuya người người say ngủ, có sáu người mặc đồ đen không biết điều vội vàng đến căn phòng phía trước, dùng dao găm để nhấc chốt cửa lên xong, toàn bộ đều đi vào bên trong. Một bóng người áo đen cao to đang núp trong góc, khoé miệng nhếch lên thành một ý cười lạnh lẽo, muốn bắt ngờ mà làm cho mấy tên áo đen không tự biết lượng sức mình kia một bất ngờ nho nhỏ.

Mà cùng lúc, Lăng Trúc đang vì đói bụng mà nằm trên giường không có chút ý muốn ngủ tí nào, nếu không phải lúc ăn cơm tối nàng bị tức đến no cả lên, thì nàng hiện giờ không phải đang trong giấc mộng đẹp rồi sao, thật đói quá đi mất thôi !

Không biết trong bếp còn gì ăn không nữa, nếu nhờ người ta lúc này giúp nàng nấu gì đó không biết có độc ác quá không? Nhìn Ly Nhi đang say giấc nồng thế kia, nàng làm sao có thể mặt dày gọi nàng ta dậy chứ ! Nhưng phải làm sao đây? Nàng thực sự rất muốn ăn gì đó ... .. Ai ... .. Mà đó là tiếng gì vậy ?

Hình như đang có người đánh nhau !

Nàng một lời cũng không nói vội vội vàng vàng mặc y phục xong nhón chân đi ra xem, nhìn thấy trong sân kia có mấy người áo đen đang vội vàng trốn chạy cùng một kẻ cầm kiếm sắc, lưng quay lại phía nàng.

Chớp mắt một cái, đã thấy thanh kiếm kia đặt lên vai nàng, ép vào chiếc cổ trắng ngần, cảm giác chỉ cần mạnh thêm một chút thì cái mạng bảo bối bé nhỏ của nàng cũng chẳng thể giữ được nữa mất. ~

Chớp mắt một cái, thanh kiếm kia đã đặt lên vai nàng, ép vào chiếc cổ trắng ngần, cảm giác chỉ cần mạnh thêm một chút thì cái mạng bảo bối bé nhỏ của nàng cũng chẳng thể giữ được nữa mất. ~

“Nàng ở đây làm gì thế ?” Hướng Ngạo Thiên rút kiếm về, cười mà như không cười chăm chú nhìn nàng.

“Ngươi vừa rồi là muốn giết ta sao?” Kiếm cũng rút đi nhanh thế, hại nàng muốn sờ thử xem sắc hay không cũng không kịp nữa rồi !

“Ta còn cho là tên thích khách không cần mạng nữa đang trốn ở đây đây, ai mà biết được lại là kẻ nửa đêm không ngủ là nàng. Thứ lỗi, làm nàng sợ rồi.”

Mặc dù trên miệng thì nói như vậy, nhưng hấn lại chẳng nhìn ra bộ dáng nàng bị dọa tí nào.

“Đã xảy ra chuyện gì thế ?” Chi biết trách mình, động tác chậm chạp quá, bây giờ thì hay rồi, cái gì cũng không nhìn được, bỏ lỡ mất một màn hay rồi.

Biểu tình của nàng lúc này thật dễ dàng để người ta đoán được nàng đang nghĩ điều gì, “Quá tò mò không phải là chuyện tốt đâu.” Dựa vào sự hiểu biết của hấn về nàng, nàng sẽ đem sự tò mò của mình biến thành hành động, mà đó cũng chính là điều mà hấn lo lắng.

Nàng mở to đôi mắt vô sự nhìn hấn, “Ta quá háo kỳ lúc nào? Đây chỉ là sự tò mò bình thường, cực kỳ đơn thuần mà thôi.” Ai nhìn thấy một màn vừa rồi mà chẳng muốn biết đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa là nàng vừa rồi còn suýt nữa thì bị “Cắt cổ”, đương nhiên lại càng có quyền được biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Nửa đêm nàng không ngủ còn đến đây làm gì ? “ Phải đi cả một ngày trời như thế, nàng nhẽ ra lúc này phải đang kiệt sức nằm trên giường mới đúng chứ.

“Ngươi không phải cũng như thế sao.” Còn dám nói nàng ?

“Đừng có chuyện đề tài, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế ?” Nàng tự nhận mình đúng là không phải nữ nhân dễ bị đánh bại, không hỏi cho rõ ràng, thì hấn đêm nay đừng có mong ngủ được.

“Biết rồi thì sao? Nàng có thể có được lợi gì ?”

“Ít nhất cũng để ta biết được mình suýt chết vì chuyện gì chứ !” Chết không rõ ràng mới là oan ức nhất đấy ! Tối đây mà Diêm Vương hỏi nàng vì sao nàng chết, nàng phải trả lời thế nào đây ?

“Sẽ không có lần sau nữa.” Hấn làm sao có thể để nàng phải chịu chút thương tổn nào, hấn sẽ luôn ở cạnh bên bảo vệ cho nàng.

Nàng quân hấn có lần sau hay không. “Hỏi một câu cho an tâm không được hay sao? Ngươi có nói hay không nào?” Thật đúng là chưa từng gặp qua nam nhân nào lăm lòi như hấn.

“Ta không nói có được không?” Hấn ân cần mà dùng tay vuốt lại những sợi tóc bị gió đêm thổi loạn lên của nàng.

“Đương nhiên là không được.” Nàng nói một cách yếu ớt, cũng không muốn phải lãng phí thêm sức lực nữa mà gạt tay hấn ra, hiện giờ điều nàng muốn nhất là được ăn gì đó cho qua cơn đói này.

“Sao thế ? Nàng có chỗ nào không thoải mái sao?”

Giống như đang trả lời lại hấn, bụng nàng không khách khí mà kêu ầm ỹ cả lên.

“Đói sao?” Không cần hỏi hấn cũng biết đây chắc chắn là đáp án.

“Không được sao?” Thật sự là đói quá.

“Ta có thể gọi người nấu gì đó ăn không?” Hấn là ông chủ ở đây, hỏi hấn chắc là không sai rồi.

“Được chứ .” Hấn nhẹ ôm lấy nàng bước về phía phòng của hấn, “Muốn ăn gì? Ta sẽ bảo người đem đồ đến phòng ta.”

“Tại sao phải đến phòng ngươi? Mang đến phòng ta không được hay sao?” Nàng cau mày ngẩng đầu nhìn hấn, nghi ngờ động cơ này của hấn vô cùng.

“Nàng muốn đánh thức Ly Nhi sao? Cẩn thận không nàng ta ngày mai không đủ sức mà ngắt bên vệ đường đấy.” Nàng thật sự quên mất mình và Ly Nhi ngủ chung một phòng sao?

Mặc dù không vừa lòng, nhưng hấn lại nói rất đúng, Ly Nhi thể lực không như nàng, vẫn là không nên đánh thức đến nàng ấy thì tốt hơn.

“Nàng muốn ăn gì ?” Hấn mở cửa phòng, để nàng ngồi xuống trước bàn.

“Tùy ý, nhanh một chút là được.” Nàng để đầu đặt lên trên bàn, một bộ dáng rõ ràng là không còn chút sức lực nào.

“Được, nàng đợi chút.” Hấn đi ra giúp nàng phân phó, lúc trở lại trong tay đã có thêm một chiếc bánh bao, “Ăn cái này trước đi đã ! Đợi một lát nữa nhà bếp sẽ mang đồ ăn lên.”

“Cảm ơn.” Thật không ngờ hấn lại suy nghĩ chu toàn như vậy, nàng nhận lấy bánh bao nhanh chóng một miếng mà nuốt xuống.

“Cẩn thận, đừng có để bị nghẹn.” Hấn nhìn bộ dáng nàng giống như thể người đã mấy ngày không được ăn vậy.

Dường như là để xác nhận lời hấn nói, nàng thực sự đã bị nghẹn, làm hấn kinh sợ đến mức nhanh chóng rót ngay một cốc trà cho nàng, vỗ nhẹ lên lưng giúp nàng qua được cơn nghẹn. ~

Chương 5

Vào một buổi chiều mà đằng trước không thấy có thôn làng, phía sau lại cũng chẳng có tiệm quán nào, ba người họ bèn cùng cắm trại dưới một gốc cây to. Trước mắt người giúp việc duy nhất là cô nương Ly Nhi kia, thì kỹ thuật đi dã ngoại của hai vị thiếu gia và tiểu thư này rõ ràng thực đáng ngạc nhiên.

Nhìn họ không hề có gì lúng túng, rất thành thạo mà dựng gỗ đốt lửa, hiện giờ ngoại trừ lương khô cùng thịt nguội ra, Hường Ngao Thiên vừa rồi còn đi bắt một con gà rừng để tăng thêm khẩu phần, Lăng Trúc cũng không nề hà mà đi bắt được hai con cá béo ngay đem về.

“Nàng làm sao mà bắt được thế ?” Hường Ngao Thiên tò mò hỏi, lại thấy hai con cá này trên thân hoàn toàn không có vết tích gì cả, giống như là được câu lên vậy, song ở nơi hoang vu hẻo lánh này, nàng ấy làm sao lại có đồ câu được chứ ?

“Ta câu đấy.” Đem muối rắc lên trên cá rồi xiên xong, nàng một tay lấy ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho hắn xem.

“Có thứ này rồi, có thể tùy ý mà câu cá ở bất cứ nơi đâu, chỉ cần có cá là được.”

Hường Ngao Thiên mở hộp ra, bên trong có ba cái lưỡi câu cùng một ít dây làm từ gân bò. “Hóa ra là thế này.” Thật phục nàng nghĩ ra được thứ này, nhưng đúng là rất thuận tiện, chỉ cần tìm thêm một cành trúc hoặc cành cây là đã có thể câu cá bất cứ lúc nào được rồi.

“Tiểu thư giỏi quá !” Ly Nhi khâm phục nhìn nàng, càng tiếp xúc với tiểu thư nhiều, nàng ta càng cảm thấy ngạc nhiên nhiều hơn về tiểu thư.

“Cũng tạm được ! Trước đây ta vẫn thường xuyên làm thế này mà.” Lúc trước khi nàng còn ở Lăng phủ, thì thoảng lại kéo người bên cạnh cùng đi ra phía ngoại ô để chơi, vì vậy đi dã ngoại cũng là việc thường xuyên, nhưng nàng cũng chỉ biết câu cá, chứ còn bắt gà hay những con vật khác thì đúng là chịu rồi.

“Nàng vì sao lại bỏ nhà ra đi ?” Hường Ngao Thiên đột ngột hỏi nàng, hắn muốn biết lý do, là đã xảy ra chuyện gì nàng không thể chịu đựng được sao ? Tại sao một cô nương như nàng lại phải bỏ nhà ra đi như thế ?

“Cái này ... ..” Nàng nghĩ một lúc, “Có nhiều nguyên nhân lắm ! Người hỏi cái này làm gì ? Lẽ nào cũng muốn học ta sao ?”

Lý do của nàng rất đơn giản, nhưng nàng cũng không muốn phải nói ra chút nào, do xã hội này vốn không thể chấp nhận được suy nghĩ kỳ quái của nàng, còn Hường Ngao Thiên lại giống như loại nam nhân gia trưởng, nàng không muốn tự chuốc lấy phiền phức, rồi lại phải nghe hắn căn vặn tí nào.

“Là vì tình cảm sao ?” Hắn nghĩ một cô nương xinh đẹp lại dễ thương thế này nếu đã nguyện ý rồi bỏ quê hương, lại cũng không muốn ở lại cùng một chỗ, thiết nghĩ có lẽ là do gặp phải chuyện gì đó, mà chuyện tình cảm là có khả năng nhất.

Vừa mới nghĩ tới chuyện nàng có thể là vì một nam nhân nào đó mà từ bỏ cả nơi đã sống suốt mười bảy năm, là hắn đã có chút khó chịu rồi.

“Trên đời này làm gì có chuyện nào lại không có quan hệ với tình cảm chứ ?” Cũng phải xem xem là tình cảm gì chứ, mà chuyện của nàng thì quan hệ lại lớn lắm, có tình thân, có tình bạn, có tình yêu, đồng tình, vô tình ... ..

“Vậy còn nàng ? Nàng là vì tình yêu sao ?”

“Tình yêu ?” Nàng trước giờ chưa từng nghĩ nàng sẽ có tình yêu, nhưng có một điểm có thể xác định được, đó là nàng quyết không vì kẻ khác mà hi sinh đi tình yêu của mình, nàng muốn được làm một nữ nhi độc lập.

“Ta làm thế này tất cả chỉ vì bản thân ta mà thôi, di nương của ta muốn tìm cho ta một mối hôn sự, nhưng ta không muốn nghe lời bà ấy, bị bà ta bức ép quá lâu rồi, nên muốn phản kháng lại bà ta, để bà ta phải tức đến nhảy dựng lên mới thôi. Chính vì lẽ đó, mà ta đã bỏ lại tất cả để chạy trốn.” Bất kể là ai, đều không thể không chế tương lai của nàng được.

Lời nói của nàng làm hắn an tâm không ít, cũng vô cùng vui mừng vì việc nàng đã bỏ nhà đi như vậy, nếu không làm sao hắn có thể gặp được nàng.

“Nàng không hối hận sao ? Nói không chừng nàng đã bỏ mất một mối duyên tốt đẹp thì sao .” Đã bỏ đi thì không thể quay đầu lại, chính vì thế mà hắn mới an tâm để hỏi nàng như thế này.

Hắn hỏi thế này là có ý gì chứ ?

“Sao lại phải hối hận ? Ta bây giờ không phải đang sống rất tốt sao ? Hơn nữa ta đã chọn lựa con đường mà mình đi, thì sẽ không vì quyết định của mình mà hối hận.” Đã là một nữ nhi độc lập thì phải dám làm dám chịu, nỗ lực mà bước về phía trước, quyết không dễ dàng bỏ cuộc được.

“Nghe lời nàng nói, thì có phải nàng định không gả cho ai hết ?” Nữ nhân nào cũng đều phải gả cho người ta, dù cho có độc lập đến mức nào cũng đều thể cả, thiên chức của phụ nữ chính là ở nhà tông phụ hiếu tử, quản lý các việc trong gia đình.

“Có gì mà không được ?” Nàng thực sự không muốn – không muốn – không muốn gả đi chút nào, luật pháp cũng đâu có quy định không được độc thân đâu, không phải sao ?

“Đương nhiên là không thể được rồi, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phụ tử tông tử, nữ nhân vốn đã được định là sẽ theo nam nhân mà sống rồi, không có nữ nhân nào lại nguyện muốn làm bà cô già cả.” Hắn cũng không hề muốn nàng trở thành bà cô già a.

Tiếc là những lời này của hắn lại làm nàng bốc hỏa lên, “Ai quy định nữ nhân nhất định sẽ phải sống vì nam nhân ? Hơn nữa ta đồng ý làm bà cô già ế nào cũng không được hay sao ?”

Trong xã hội trọng nam khinh nữ này, nàng không hề muốn phải làm một nữ nhân có địa vị thấp hèn chút nào, nàng muốn người khác phải tôn trọng nàng, được sống cuộc sống có tự trọng và tôn nghiêm.

“Làm bà cô già sẽ bị người đời chê cười đấy.” Đó là sự thật, một nữ nhân nếu không được gả đi làm thê tử sẽ bị người đời dựng điều đặt chuyện rất nhiều, hắn cũng tin là chuyện này không phải chuyện nàng có thể nhẫn nhịn được.

“Làm bà cô già dù sao cũng tốt hơn làm bà lão mặt vàng chứ, hơn nữa nếu ta là nam nhân, thì ai còn dám nói gì !” Nàng sớm đã nghĩ kỹ rồi, nàng sẽ dùng thân phận của nam nhân để sống trên đời này, tuyệt đối không để cho kẻ khác có cơ hội để chế giễu nàng.

(Bà lão mặt vàng : Vốn dĩ để chỉ những phụ nữ do dùng phấn son quá nhiều mà bị lây độc tố ra làm da mặt khi có tuổi sẽ bị vàng vọt đi. Nghĩa bóng là để chỉ những người phụ nữ đánh mất cả tuổi thanh xuân của mình.)

“Nàng muốn giả nam cả đời sao ?” Quan niệm này của nàng là do ai dạy thế không biết ? Nữ nhân thì phải làm việc nữ nhân nên làm chứ.

Theo sự quan sát mấy ngày này của hắn, thì nàng đúng thực là không giống một nữ nhân tí nào, nữ nhân thì phải dịu dàng thùy mị, còn nàng toàn thân trên dưới ngoại trừ bên ngoài là giống nữ nhân, còn hành động và lời nói thì chẳng có đến nửa điểm của nữ nhân. Nói nàng là ‘ nam nhân bà ‘ quả cũng không sai tí nào ! Mà hắn cũng thật là rất kỳ quái, sao lại đi thích ‘nam nhân bà ‘ như nàng thế này chứ ! (Nam nhân bà : xin xem lại giải thích ở chương trước ^^)

“Có gì mà không được ? Là nam nhân thì làm gì cũng dễ hơn không phải sao ?” Nếu là nữ nhân thì chẳng có cách nào để có được chỗ đứng trên thương trường cả.

Nàng sớm đã quyết định rồi, đời việc lần này giải quyết xong, nàng sẽ chuẩn bị cho tiệm của nàng, hơn nữa nàng cũng đã quyết định là sẽ mở một tiệm nhỏ chuyên bán những đồ dùng của nữ nhân; khi đó khách đến thì tám chín phần đều là nữ nhân, nàng lại giả trang nam nhân tuần dặt phi phàm, vừa hay có thể dựa vào điểm mỹ sắc này mà lôi kéo được các cô gái đến đó.

“Đương nhiên là không được, nàng là nữ nhân.” Nàng nhất định sẽ phải gả cho hắn, làm sao lại có thể để nàng cả đời giả trang làm nam nhân được !

“Người lắm điều quá đấy !” Nàng có chút bực mình , “Chuyện của ta để ta tự lo.”

“Nàng muốn ta đừng quản sao ?” Trừ phi thể giới này bị hủy diệt.

“Vâng, đúng vậy, không sai.” Nàng không cần bất cứ ai đến quyết định chuyện của nàng.

“Ta không làm được.” Hắn cứng như thép nói, đôi mắt lại như phát ra lửa mà nhìn nàng.

“Người ... ..” Đáng ghét ! Hắn dựa vào cái gì mà quản nàng chứ ?

Cầm lấy cá đã được nướng chín, nàng đem vây cùng da cá đều bỏ ra, lộ ra lớp thịt bên trong trắng nõn tỏa ra hương thơm lừng thu hút người khác. Nàng cùng Ly Nhi hai người chia nhau một con cá, đem con còn lại đã được nướng chín đưa cho Hường Ngạo Thiên rồi tiện thể không nói gì thêm với hắn nữa.

Ly Nhi cẩn thận dò xét hai người, nàng ta sớm đã biết chủ tử đến giờ trải qua những gì, mà nàng cũng chỉ muốn được xin chủ tử thu nhận mình, chứ không hề muốn phải sống một cuộc sống bình thường, đem tương lai của bản thân giao vào tay một người nam nhân hoàn toàn xa lạ, lúc nào cũng phải lo lắng phụ quân của mình có mới nói cũ.

Nếu theo chủ tử, nàng sẽ có thể được sống cuộc sống vui vẻ, được là chính mình rồi. Nhưng nàng cũng không hiểu được Hường Ngạo Thiên đang phản đối cái gì chứ ? Dựa vào điều kiện của hắn thì có thể tìm được thê tử có điều kiện tốt hơn nhiều, còn nếu cưới về chủ tử của nàng, đúng là đời này hắn sẽ có cuộc sống muôn màu muôn vẻ, nhưng lại cũng sẽ mạo hiểm vô cùng a.

“Ly Nhi, người thấy thế nào ?”

Ly Nhi ngẩng đầu lên nhìn hắn, nghi ngờ vô cùng không biết hắn đang có ý đồ gì đây ? Nhưng nàng chỉ là hạ nhân, làm sao có thể hỏi ngược lại được, “Lời tiểu thư nói rất có đạo lý a.”

Đây là điều duy nhất mà nàng có thể nói được.

“Xem ra nguoi cũng bị nàng ấy rửa não rồi.”

“Nguoi vừa rồi lại không phải muốn rửa não ta sao .” Lăng Trúc liếc một cái, lại nhận ngay lấy cái đuôi gà mà hắn đưa cho.

“Tiếc là không thành công không phải sao ?” Nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ bỏ cuộc, hắn muốn là nàng, muốn lấy nàng làm thê tử, điểm này không còn gì phải nghi ngờ nữa. Trước giờ chưa từng có việc gì mà hắn không làm được, vì thế nên nàng rồi sẽ trở thành của hắn thôi.

Nàng cũng biết được hắn là người hi vọng không biến sắc chút nào, nhưng nghe ngữ khí vừa rồi của hắn, nàng đột nhiên lại thấy thật muốn an ủi hắn, tiếc là không biết cách nào để mở miệng cả, nàng cũng không thể nào bảo hắn tiếp tục cố gắng được a !

Làm vậy khác nào hại chính mình. Haiz ! Chỉ mong việc này mau mau được giải quyết xong, thì nàng và hắn sẽ có thể không phải gặp nhau thế này nữa rồi.

Vừa nghĩ tới đó, nàng lại bất chợt mà cảm thấy một nỗi thất vọng cùng trống rỗng, chỉ trời mới biết được nàng sao lại thế này ? Có lẽ là nàng bị lây nhiễm rồi ! Từ lúc quen biết hắn đến giờ, nàng đã biến thành không còn giống như nàng nữa rồi, chỉ không cẩn thận chút nữa, thì rồi sẽ có một ngày nàng sẽ bị hắn rửa não thành công mất, đến lúc đó thì đúng là không vui được nữa.

Ăn no xong, Hường Ngao Thiên nhìn hai người họ nói : “Nghỉ ngơi chút rồi lát nữa sẽ lên đường.” Hắn biết mấy ngày này đã làm cho hai người họ mệt thâm lắm rồi.

“Còn bao xa nữa mới đến nhà nguoi ?” Lăng Trúc thoải mái dựa vào thân cây, có chút mơ màng muốn ngủ rồi.

“Không lâu nữa.” Thực ra tối nay bọn họ sẽ đến nơi rồi.

Mắt nhắm mắt mở, nàng vút cho hắn một nụ cười trêu chọc : “Đây là câu trả lời kiểu gì thế ?” ~

“Tiểu thư, người rút cuộc đang nhìn cái gì thế ?” Ly Nhi tò mò hỏi, nhìn thấy tiểu thư vừa mới vào thành đã bày ra một bộ dạng cẩn thận quan sát bốn phía liên tục, hại nàng ta cũng căng thẳng theo.

“Không có gì.” Lăng Trúc miệng thì nói như vậy, nhưng đôi mắt kia lại không ngừng mà liếc khắp bốn phía, chú ý xem có nhân vật khả nghi nào hay không.

Nhìn thấy bộ dáng hoàn toàn trong trạng thái phòng bị của nàng, thực có chút buồn cười, Hường Ngao Thiên bèn thúc ngựa đến bên nàng nói : “Nàng không cần phải căng thẳng đến thế đâu, nơi đây sẽ không có chuyện gì cả.”

Những kẻ áo đen tối hôm qua toàn bộ đã bị hắn phế đi vô công, lại sai người đi giải quyết nốt, vì vậy nàng ấy thực sự cũng không phải bày ra bộ dạng như sẵn sàng đánh nhau bất cứ lúc nào như vậy.

“Tối nay chúng ta ngủ ở đâu ?” Hắn không phải đã nói những kẻ đối đầu với hắn nhiều không kể xiết sao ? Sao mà lại có thể lơ là được chứ ! Cẩn thận không khéo chết cũng không biết là vì sao a.

Hường Ngao Thiên thấy vậy chỉ lãnh đạm cười cười, tiếp tục tiến lên phía trước.

Lăng Trúc âm thầm thúc ngựa đi phía sau hắn, càng đi tiếp lông mày của nàng lại càng nhíu chặt vào nhau hơn, “Chúng ta hết tiền rồi sao ? Lẽ nào tối nay phải ngủ trong miếu hoang ?”

Hắn rõ ràng càng đi lại càng ra phía ven thành, mắt nhìn thấy đã cách cửa thành một đoạn khá xa, mà hắn lại vẫn đang đi tiếp về phía trước, nàng đột nhiên chỉ muốn được tự vác tay nải mà đi vào trong thành tìm khách điểm.

“Này ! Hường Ngao Thiên, nơi đây đến một cái miếu cũng không có a!” Đã sắp đến lúc mặt trời lặn rồi, hắn rút cuộc còn muốn đi đâu nữa ? Nàng đã sắp chết vì đói rồi !

“Chúng ta tối nay sẽ không ngủ ở ngoài .”

“Không ngủ ở ngoài ?” Lăng Trúc xoay đầu lại giao mắt với Ly Nhi đang đi phía sau, thấy nàng ta cũng chẳng hiểu hắn đang nói gì cả. “Nhưng chúng ta đã cách khách điểm một đoạn rồi a ! Tối nay muốn ngủ ở đâu đây ?” Không ngủ ở ngoài vậy thì chắc chắn phải ‘ngủ ở trong’ rồi, nhưng nơi này làm gì có chỗ nào là ‘ở trong’ để cho bọn họ có thể ngủ một đêm chứ ?

“Đến nơi rồi.” Hắn bỗng dừng lại ở trước một cánh cửa lớn treo đèn lồng sáng rực rỡ, vui vẻ nhìn hai chủ tớ nàng.

Woa~ căn nhà thật là to quá, tường cũng cao nữa, hóa ra nãy giờ nàng vẫn men theo bức tường này mà đi, chỉ vì sắc trời đã tối không nhìn rõ, nhưng khung cảnh hiện giờ nàng có muốn nói không nhìn thấy cũng khó.

“Đây là nhà nguoi sao ?” Đây là khả năng lớn nhất rồi.

“Chính thế.” Hắn xoay người xuống ngựa, Lăng Trúc và Ly Nhi cũng nhanh chóng xuống theo.

“Nhà người thật là tráng lệ a.” Mạnh phủ đã đủ lớn rồi, thật không nghĩ tới nhà hắn lại còn lớn đến vậy, vĩ đại hơn nhiều.

“Đi thôi.” Hắn dẫn đường đi vào bên trong, thẳng đến tận phòng khách, đã nhìn thấy người nhà đang đợi hắn trở về.

“Cha, mẹ, hai nhi đã về rồi.”

“Vất vả rồi, Ngao Thiên, ăn cơm tối chưa ?” Hường lão gia cười ha ha nhìn đứa con trai ưu tú của mình.

“Cấp tốc đi đường, con muốn về nhà ăn cơm ạ”

Hường Dữ Thiên ở bên cạnh lập tức hưng phấn hỏi hắn : “Đại ca, tân nương của huynh đâu ? Không phải nói là muốn đưa đại tẩu về đây sao ?” Hắn thực hiểu kỳ vô cùng về nữ tử có thể làm đại ca hắn tự động muốn thành hôn như thế này.

“Là ở . . . . .” Hường Ngao Thiên xoay người một cái, thì làm gì còn thấy bóng dáng của Lăng Trúc và Ly Nhi nữa đâu, sau lưng hắn lúc này chẳng còn bóng dáng ai cả.

“Sao thế ?” Hường phu nhân lo lắng hỏi han. Liệu có phải là con dâu còn chưa qua cửa của họ đã mất tích rồi không ?

“Đề con ra ngoài xem xem.” Hường Ngao Thiên lời còn chưa nói hết, đã không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

“Liệu có phải là con dâu tương lai không muốn gặp mặt chúng ta chẳng ?” Hường lão gia có chút lo lắng nói. Trong thư mà con trai ông gửi về có nói rằng cô gái này rất đặc biệt, nhưng cũng đừng đặc biệt quá, còn đề cho bọn họ chấp nhận được thì mới là tốt a.

“Cha, mẹ, hai người đừng quá lo lắng, đại ca ưu tú như vậy, liệu có cô gái nào không muốn gả cho huynh ấy chứ ? Cha mẹ đừng nghĩ nhiều như thế nữa.” Hường Dữ Thiên lạc quan nói, hắn rất tin tưởng vào năng lực của huynh trưởng.

“Ừm, con nghĩ có lẽ cô nương kia là do ngượng ngùng, nhất thời không dám vào đây thôi.” Hường Ngao Tuyết làm người khác cảm thấy ngọt ngào đáng yêu cười nói. Bộ dáng nhu nhu mì mì thực làm cho người ta thương yêu vô cùng.

“Đúng vậy ! Cha mẹ xin đừng lo lắng quá nữa, nữ nhân đều có chút ngượng ngập, cũng chính là điểm đáng yêu nhất của họ a !” Hường Dữ Thiên cứ nghĩ tới đám hồng nhan tri kỷ của mình là lại vui vẻ vô cùng.

“Hi vọng là như thế .”

+++ +++ +++ +++ +++

Lúc đó, Lăng Trúc và Ly Nhi hai người đang ngồi xổm xuống ở lối đi vào cửa lớn mới được mấy bước, tò mò mà nhìn đóa hoa nhỏ trên thảm cỏ kia.

“Thật kỳ lạ, sao ta lại chưa nhìn thấy loại hoa này bao giờ nhỉ ?” Lăng Trúc cất tiếng hỏi.

“Nó tí cũng chưa từng trông thấy, ở Mạnh phủ không có loại hoa này.” Ở Mạnh phủ đã mười mấy năm, từng bông hoa từng ngọn cỏ ở Mạnh phủ nàng ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng thực sự chưa bao giờ nhìn thấy loại hoa này cả.

“Xem ra thì rất giống với hoa đại, nhưng lại có chút quá ngay ngắn nhỉ .” Lăng Trúc dù nhìn thế nào cũng thấy kỳ lạ vô cùng.

“Không biết liệu có thể trồng ở trong Mạnh phủ được hay không ?”

“Khi quay về xin Hường lão gia một ít đem về trồng là được rồi, chính là không biết có hạt giống hay không thôi ?” Mẹ nuôi nàng thích nhất là cây cối, đám hoa nhỏ này nhất định có thể làm bà vui vẻ được một thời gian dài.

“Hai người vì lý do gì mà lại dừng lại ở chỗ này ?” Giọng nói lạnh lùng của Hường Ngao Thiên vang lên từ trên đầu hai người họ, rõ ràng đã làm ảnh hưởng đến giây phút thưởng hoa này.

“Hường Ngao Thiên, người đừng có đột ngột xuất hiện sau lưng ta có được không? Sợ dọa ta sợ chết đấy !” Lăng Trúc không vui vẻ chút nào đứng dậy, vẫn chưa hết giận mình mà vỗ vỗ ngực. “Cũng không thêm nghĩ giờ đang là buổi tối, chẳng thích hợp cho kiểu đùa này tí nào.”

“Ta mới là người bị nàng dọa chết đấy !” Cũng không nghĩ cho hắn khi nàng đột nhiên biến mất khiến hắn lo lắng đến mức nào.

“Ta đâu có dọa gì người ? Người đừng có nói linh tinh nhé, ta không công nhận đâu đấy .” Nàng thiện lương thế này, làm sao dọa được hắn cơ chứ ?

“Vậy đột nhiên biến mất không phải là dọa chết ta hay sao ?”

“Thật là bất công a ! Đại nhân, chúng ta chỉ là dừng lại thưởng thức loài hoa kỳ lạ mà nhà người trồng thôi, chứ mất tích đi đâu ?” Nếu thật là mất tích liệu còn đứng đây để cho hắn trừng mắt hay không chứ . . .

“Nàng có muốn dừng lại thì cũng phải nói với ta một tiếng chứ !” Hắn quả thực chẳng hề nghe thấy nàng nói một câu nào cả.

Suy nghĩ kỹ lại, nàng chợt nhớ ra vừa nãy khi nhìn thấy loài hoa kỳ lạ này là quên hết tất cả mọi thứ rồi. “Do tính hiếu kỳ đã che mất giọng nói của ta rồi,

cho nên người mới không nghe thấy thôi.”

“Đây là cái lý do vớ vẩn gì của nàng thế ?”

“Àiya ! Đại nhân không chấp tiểu nhân mà ! Người cứ coi như không có chuyện này đi, bây giờ làm lại là được.” Lăng Trúc nhún nhún mày cười toe toét, lại dùng sức mà vỗ vỗ xuống bờ vai hắn.

“Làm sao lại có thể dễ dàng thế được ?” Nếu dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, thực sự đúng là không phải phong cách của hắn.

Vừa nghe hắn nói như vậy, gương mặt đang vui vẻ của nàng lập tức biến mất, “Nếu không thì người định thế nào ? Đánh nhau chắc ?”

“Nàng liệu có phải là đối thủ của ta hay không ?” Hắn chỉ cần một tay này cũng có thể giải quyết được nàng rồi.

“Người đúng là ý mạnh hiếp yếu, ý lớn hiếp nhỏ, ý là nam mà hiếp nữ, chẳng quân tử chút nào.” Ha ha, đấu thử bằng miệng xem, nàng chắc chắn không thua được.

“Ta ức hiếp nàng lúc nào chứ ?” Xem cách nói của nàng kia, cứ như thể hắn ác độc lắm vậy.

Thấy hắn đã mở miệng hỏi như vậy, nàng cũng chẳng ngại gì mà không trả lời : “Ngày nào cũng, người ngày nào cũng ức hiếp ta .”

Nàng nói câu này mà gương mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nghe xong làm hắn chỉ muốn lập tức bóp chết nàng.

“Nàng nói lời gì thế ?” Hắn ngày nào cũng ức hiếp nàng ?

“Lời nói của người a.”

“Nàng còn dám nói ?” Nàng đây là muốn chọc hắn tức chết mà .

“Là người hỏi ta mà, ta đã có lòng tốt trả lời lẽ nào cũng là sai sao ?” Đúng là cún cắn càn, không biết lòng tốt của người ta ! Nàng là đang giúp hắn giải quyết hoài nghi của hắn cơ mà.

Hướng Ngạo Thiên thất bại mà thở dài một hơi, “Đừng nói những lời làm ta không vui nữa.” Còn nói tiếp, cha mẹ hắn chắc cũng không gặp được nàng nữa mất, vì nàng sẽ chết ở chỗ này, nếu không cũng là hắn bị tức mà chết ở chỗ này.

“Nhưng ta vui vẻ mà !” Có thể để hắn ghen lời là việc mà nàng cảm thấy vui vẻ nhất .

“Nàng . . . . .” Hắn thật đúng là sẽ bị nàng làm tức chết đi thôi, “Mau theo ta. Đi mau ! Cha mẹ ta muốn gặp nàng”

“Oh ! Nhưng ta đột nhiên không muốn gặp họ a ! Nàng còn chưa chơi đủ cơ mà.

“Không do nàng quyết được .” Nói xong, hắn kéo tay nàng nhanh chóng bước vào phòng khách.

Ly Nhi ở phía sau nghe không rõ ràng nhưng vẫn chỉ đành đi theo hai người họ, xem ra Hướng công tử đang rất không vui vẻ, nếu không cũng chẳng thể kết thúc trận đấu khâu này sớm như vậy. ~

Bá phụ, bá mẫu hảo ! Lăng Trúc xin thỉnh an hai vị.” Lăng Trúc lễ phép chào hỏi, thái độ tốt vô cùng, trầm tĩnh giống như bao nữ nhi khuê các khác, làm Hướng Ngạo Thiên cùng Ly Nhi đứng bên cạnh nhìn thấy mà suýt thì rơi cả trứng mắt ra.

“Lão gia, phu nhân hảo ! Nô tỳ là Ly Nhi, cũng xin được thỉnh an hai vị.” Ly Nhi cũng rất phối hợp với chủ nhân, giả bộ đỡ lấy nàng.

“Được được được, các người cũng chưa ăn tối đúng không. Nào, đừng khách khí, Ly Nhi cũng ngồi xuống đây.” Hướng phu nhân dịu dàng kéo hai người họ, rất miễn nguyện mà nở nụ cười, trong tâm đã coi Lăng Trúc như con dâu rồi.

“Bảo nhà bếp chuẩn bị đem thức ăn lên.” Hướng lão gia nói với một a hoàn đứng cạnh bên, cũng đồng thời ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ở bàn ăn tròn, Hướng Dữ Thiên và Hướng Ngạo Tuyết cũng ngồi xuống, mặc dù bọn họ đều đã ăn tối rồi, nhưng ai nấy đều rất hiếu kỳ về tẩu tẩu (chị dâu) tương lai này, vì vậy nên cũng ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp khách.

Chỉ một lát sau, trên bàn đã được bày đầy sơn hào hải vị, Lăng Trúc và Ly Nhi chẳng giữ ý gì mà nhìn chằm chằm vào đó, nếu thức ăn có chân chắc cũng chạy hết dưới cái nhìn của hai nàng. Còn người nhà Hướng gia thì tận tình tiếp đãi hai người họ, liên tục gấp thức ăn, múc canh để mời.

“Trúc Nhi bình thường hay làm những gì ?” Hướng phu nhân quan tâm hỏi han.

“Vâng, cũng không có gì đặc biệt, do thân thể cháu không được tốt lắm, cho nên thường xuyên phải nằm trên giường dưỡng bệnh.” Lăng Trúc lộ ra một nụ cười như có như không, dường như yếu đuối lắm vậy.

Hướng Ngạo Thiên cau mày lại nghĩ nàng ta rốt cuộc là lại đang bày trò gì đây ? Nếu như không phải lúc đầu đã đáp ứng nàng ấy, để nàng dùng “bất cứ cách gì” để thuyết phục cha mẹ hắn, thì hẳn lúc này thật muốn xé cái mặt nạ giả tạo của nàng xuống. Nếu không xem tình hình này hẳn hình như lại đáp ứng không đúng việc rồi, dựa vào cái đầu quý quai của nàng ấy, e là rất có khả năng sẽ thành công a.

“Như vậy sao ! Thế thì phải bảo nhà bếp làm thêm mấy đồ tẩm bổ cho cháu ăn mới được.”

“Lăng Trúc xin đa tạ bá phụ , bá mẫu đã quan tâm.” Nàng không hề thích ăn đồ tẩm bổ tí nào, nhưng vì kế hoạch vĩ đại này, không thể không chịu ừ ừ khuất vậy.

“Lăng ti ti có thích hoa lan không ?” Hường Ngao Tuyết ngây thơ hỏi, rõ ràng đã rất thích nàng.

“Ừm, thích lắm.” Lăng Trúc lại càng thích nàng ta hơn, nàng ấy xem ra chỉ kém nàng hai ba tuổi, trên gương mặt xinh xắn kia vẫn còn hơi thở ngây thơ của thiếu nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, làm nàng thật chỉ muốn cắn một cái.

“Vườn lan của Tuyết Nhi có rất nhiều loại lan quý, ngày mai sẽ đưa Lăng ti ti đi thưởng thức nhé.”

“Nhất định đấy nhé.” Thật là dễ thương quá ! Nàng cũng muốn có một muội muội như thế này, Húc Nhi của nàng cũng dễ thương, nhưng nàng có muốn thế nào cũng chẳng thể biến hần trở thành nữ tử được a, cho nên hần đương nhiên không thể nào so được với Hường Ngao Tuyết này, ai bảo hần là nam nhân, mà dù cho đôi khi có giả trang thì cũng vẫn cứ là nam nhân.

“Lăng cô nương không thoải mái sao ?” Hường Dữ Thiên lộ ra nụ cười luôn được hần tự nhận là làm mê lòng người khác, cho dù có là chị dâu nhỏ tương lai, thì hần cũng vẫn không thể bỏ được cái bản tính phong lưu chuyên muốn câu dẫn người khác.

“Ừm, có chút không hợp.” Dù cho không chết vì đi suốt mấy ngày, thì nàng cũng sẽ bị cái mặt nạ giả dối này giày vò chết mất thôi. Hóa ra để làm một thực nữ thật chẳng dễ chút nào ! Cũng may là kiếp này tâm nguyện của nàng không phải thứ này, nếu không nàng nhất định sớm đã chết mất rồi.

“Để ta đưa nàng về phòng thì hơn, mấy ngày này ta vừa hay được rảnh rỗi, mấy hôm nữa sẽ giới thiệu với nàng thắng cảnh trong phủ, nàng nhất định sẽ thích lắm.” Hường Dữ Thiên dù thấy nàng mặc nam phục, nhưng dựa vào kinh nghiệm đã xem qua không biết bao nhiêu gương mặt mỹ nhân của hần, thì vừa nhìn đã thấy được tướng mạo của nàng không hề tầm thường, khí chất cũng rất cao quý, rất có tư cách để trở thành hồng nhan tri kỷ của hần.

“Đệ tránh xa nàng ấy một chút.” Hường Ngao Thiên lạnh lùng trừng mắt với đệ đệ, hần biết đệ đệ của mình không thể ăn được quả ngọt này, cũng biết Trúc Nhi của hần chẳng hề yếu đuối dễ bị bắt nạt như những cô gái khác, nhưng hần chính là không muốn tên kia quá gần gũi với nàng, để tránh hần lại bị lợi dụng mà đối phó với huynh trưởng này.

“Đừng đấy! Con ai cũng có thể, chính là không được đụng vào Trúc Nhi, nàng ấy là chị dâu tương lai của con đấy.” Hường phu nhân cảnh cáo con trai thứ của mình một tiếng, rồi lại quay đầu cười híp mắt với Lăng Trúc, càng nhìn nàng lại càng thấy thuận mắt.

“Hường bá mẫu, xin bác đừng hiểu lầm, Trúc Nhi cùng Hường công tử không có gì hết.” Lăng Trúc bày ra bộ dáng xấu hổ, làm Hường Ngao Thiên nhìn thấy nổi hết cả da gà lên.

“Ta biết, ta biết.” Hường phu nhân mỉm cười vỗ vỗ tay Lăng Trúc, rõ ràng là chẳng hề tin lời nàng nói chút nào, coi như là nàng đang xấu hổ.

“Cha, mẹ, muộn lắm rồi, hài nhi đưa Trúc Nhi về phòng nghỉ ngơi trước, có chuyện gì để mai rồi nói tiếp.” Hường Ngao Thiên đứng dậy, muốn kéo nàng đi.

“Ngao Thiên, con muốn đưa Trúc Nhi đến . . . . .”

“Nguyệt ánh các.” (Lâu bóng trắng) Vội vàng đáp lại lời cha mẹ một tiếng, hần đã kéo Lăng Trúc đi khỏi, Ly Nhi cũng vội vàng theo sau lưng hai người họ, nàng ta vốn chẳng muốn bị lạc đường tí nào.

“Nguyệt ánh các a !” Hường lão gia vuốt vuốt râu, rất vừa ý mà gật gật đầu.

“Xem ra lần này đại ca là nghiêm túc rồi.” Hường Dữ Thiên cảm thán thờ dài một hơi, hần xem ra phải từ bỏ nữ nhân xinh đẹp này rồi.

“Tuyết Nhi sắp có tẩu tẩu (chị dâu) rồi.” Hường Ngao Tuyết vui mừng mà cười híp cả mắt.

Ai cũng biết, Nguyệt ánh các là biệt uyển mà Hường Ngao Thiên tự mình làm ra, chỉ có nương tử tương lai của hần mới có tư cách để vào ở, vừa rồi rõ ràng là hần đã chủ động chứng minh tất cả.

“Phu nhân, xem ra ngày chúng ta có cháu đẻ bé đã không còn xa nữa rồi.”

“Đúng vậy ! Thật hy vọng hai đứa có thể mau mau thành thân a!” ~

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Lừa Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Woa ! Căn phòng cao nhấ quá, nàng thích vô cùng ....

“Nàng đang chơi đùa gì thế ?”

“Có sao ?” Có đàn nữa này ! Chỉ cần sờ lên thôi cũng đã biết được giá cả không rẻ chút nào, dám chắc là một chiếc đàn nổi tiếng mà rồi đây nàng cũng không dám phá hoại được.

“Không có sao ?” – Ai mà tin được chứ ?

“Vừa rồi sao nàng lại nói nàng thường xuyên phải nằm trên giường dưỡng bệnh, ta thấy nàng lại cực kỳ khỏe mạnh đấy.” Cái người cả ngày chạy nhảy ầm ĩ giống một người đang mắc bệnh sao ? Lời nói này lừa ai còn được, chứ muốn lừa hần là điều không thể .

“Ừm.” Nàng không quan tâm nữa ừ đại một tiếng, rồi ngã lăn xuống giường. Oh! Chiếc giường này mềm mại thật, cực kỳ thoải mái, làm nàng muốn ngủ quá ....

“Trúc Nhi .” Hường Ngao Thiên một tay kéo nàng dậy, để nàng ngồi vững trên ghế.

“Làm gì thế ? Ta đang mệt lắm !” Phiền chết lên được ! Thế lực của nàng có tốt như hần đâu , nàng đã sắp mệt chết rồi hần lẽ nào còn không biết nữa ?

“Trả lời xong câu hỏi của ta, nàng sẽ được nghỉ ngơi.”

“Ừm... ta hiện giờ thần trí không rõ ràng, chỉ muốn ngủ thôi ... .ngày mai người hỏi có được hay không ?” Lãng Trúc nhắm mắt lại, đã rơi vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

Thấy nàng mệt đến mức đó, hần cũng có chút không nỡ lòng, “Nàng hôn ta một cái đã, ta sẽ rời đi ngay.” Yêu cầu một nụ hôn này cũng không quá khó nhí !

“Xong.” Nàng nhanh chóng hôn lên trán hần một cái, rồi lập tức ngủ say trên ghế kia.

“Cái này không gọi là hôn.” Hần bắt đắ dĩ mà ôm nàng lên, để nàng nằm lên chiếc giường mềm mại kia, “Đây là nàng nợ ta đấy nhé.” Hần cúi đầu in lên môi nàng một nụ hôn, “Nhớ đấy, nàng nợ ta hai nụ hôn.” Lần này dù sao nàng cũng đã ngủ say mất rồi, vì vậy nụ hôn này của hần không thể tính được.

Xem ra nàng thực sự đã mệt rã rồi, cũng không để tâm xem hần có còn ở trong phòng không thì đã ngủ say mất rồi. Hóa ra, cái việc ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ của nàng mà gặp phải lúc buồn ngủ thì cũng phải đầu hàng.

Sau khi nhìn nàng một lúc, hần mới đóng cửa đi ra ngoài.

+++ +++ +++ +++ +++

Để bù đắp lại cho những ngày mệt nhọc trước đó, Lãng Trúc ngủ đến tận giữa trưa mới tỉnh dậy. Người đến là khách, vì vậy cũng không ai dám gọi nàng dậy, Ly Nhi cũng không hề khách khí mà ngủ cho no thì thôi.

Trong lúc không cảm lòng được, Lãng Trúc lại mang chiếc đàn trong phòng ra đình viện trong hoa viên, thêm chút trà, cứ như vậy mà đánh đàn. Lại để phù hợp với hình tượng yếu đuối của nàng lúc này, nàng còn đặc biệt đánh một khúc có chút phần u buồn, để ai nếu không cẩn thận nghe được đều cho rằng khúc nhạc nàng đang đàn chính là câu chuyện của nàng ; còn nàng, lại cực kỳ thích sự hiểu lầm này.

Cảm nghệ của nàng không cao, nhưng nếu so sánh với những người bình thường, thì nàng cũng được coi là cao thủ. Sáu năm trước có duyên gặp được một nhân sĩ thường du hành tứ hải, hai người kết giao thâm tình, ông ta sau đó lại đem cảm nghệ tinh tú của mình mà truyền lại cho nàng. Nhưng một phần do kinh nghiệm sống không nhiều, nên nàng cũng khó mà có thể đánh được một khúc thật sự rung động, dù là khúc bi hay khúc vui vẻ rơi vào tay nàng, tất cả đều chẳng có cách nào truyền đạt đến được cảnh giới lý tưởng.

“Tiểu thư, người sao thế ?” Ly Nhi quan tâm nhìn chủ tử, thấy nàng gương mặt phiền muộn, không biết nàng lại gặp phải chuyện phiền não gì .

Lãng Trúc thở một hơi thật dài, “Dù cho ta có đàn thế nào, cũng chẳng có chút cảm giác.” Người người tùy ý đàn một khúc cũng đều có sự bi ai hay thương cảm, tại sao nàng lại không thể đạt đến một chút này ? Lẽ nào đúng là phải được như ông ta, đến tám mươi tuổi mới có thể đàn ra được một khúc tình cảm chăng ?

“Người đàn đã rất hay rồi a.” Ly Nhi không hiểu được mà nhìn chủ tử. Không hiểu được ý của nàng. Đối với Ly Nhi thì khúc đàn này hay đến mức nàng chỉ muốn được nghe thêm mấy lần nữa thôi.

Nhưng Lãng Trúc lại nghĩ, nếu nàng đàn thực sự hay, thì bất kỳ ai khi nghe được cũng đều sẽ thương tâm mà rơi lệ, Ly Nhi này còn cười mà nói nàng đàn hay được, thì làm sao mà nàng không thờ dài đây ?

“Lãng tỷ tỷ.” Hường Ngao Tuyệt nở nụ cười tươi tắn đi về phía hai người họ, bên cạnh còn có Hường Dữ Thiên đi cùng.

Lăng Trúc nhìn thấy hai huynh muội họ bèn lập tức đứng dậy, “Hóa ra là Hường cô nương và Hường công tử, tìm Trúc Nhi có việc gì không?”

“Lăng cô nương xin hãy ngồi xuống, đứng lâu quá sẽ mệt đấy.” Hường Dữ Thiên quan tâm mà đỡ nàng ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống ngay bên cạnh nàng, chẳng hề quan tâm đến cái nhìn cảnh cáo của muội muội bên cạnh.

Lăng Trúc cùng Ly Nhi nhìn nhau một cái, rồi cùng cẩn thận mà đem ý cười giấu vào trong tim.

“Đa tạ Hường công tử đã quan tâm, Trúc Nhi không sao cả.” Nàng nhu mì mà cười cười.

Lăng Trúc hôm nay mặc y phục nữ nhi lên người lại càng đẹp kiều diễm, một thân váy trắng mỏng như sương trắng trong gió sớm mai, lại thêm nụ cười như có như không làm nàng lại càng thêm yếu ớt, làm Hường Dữ Thiên nhìn thấy tâm tư ngửa ngáy không chịu được, hẳn thích nhất là mỹ nhân yếu đuối thế này a.

“Nhi ca, có thể thu lại tính phong lưu không, Lăng tỷ tỷ là tân nương của đại ca, là chị dâu tương lai của chúng ta, huynh mà còn thế, ,cẩn thận kéo đại ca tức giận đấy.” Hường Ngao Tuyết không nề hà gì nhẹ nhàng cảnh cáo, khó khăn lắm đại ca mới chịu thành thân, nàng ta đương nhiên không thể để cho nhị ca phá đám được, nàng ta dù chết cũng phải bảo vệ chị dâu tương lai không để cho bị nhị ca phong lưu này lừa mất được.

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Trúc Nhi còn chưa gả cho đại ca, thì ai cũng đều có cơ hội, hơn nữa muội cũng không cần phải lo lắng, cho dù có thiếu Trúc Nhi, đại ca cũng vẫn có Bình Nhi a!”

Bình Nhi? Lăng Trúc cùng Ly Nhi ở cạnh bên trong đầu đều xuất hiện dấu hỏi lớn.

“Nhị ca sao huynh lại nói trước mặt Lăng tỷ tỷ những lời này!” Thôi rồi, huynh ấy chết thật rồi! Huynh ấy nhất định sẽ bị đại ca chém chết mất thôi. Ai cũng đều nhận ra đại ca thích Lăng tỷ tỷ, huynh ấy lại còn cố ý nói linh tinh trước mặt Lăng tỷ tỷ như vậy, bị đại ca biết được chắc chắn sẽ bị xử lý không thương tiếc a.

Hường Dữ Thiên chẳng để ý đến muội muội, mà lại lấy từ trong ngực ra một chiếc cặp tóc bằng phi thủy, “Trúc Nhi, cái này tặng nàng, cứ coi như là quà gặp mặt của chúng ta.” Hắn đem chiếc cặp tóc đặt vào tay nàng, lại mượn cơ để sờ lên làn da trắng như ngọc của nàng nữa.

Hắn quả thực coi nàng là đồ ngọc không biết hắn đang muốn làm gì sao? “Chiếc cặp tóc này thực đẹp quá.” Lăng Trúc cẩn thận ngắm nghía, chỉ cần nhìn chất liệu cùng công điêu khắc tỉ mỉ trên đó, đúng là một sự kết hợp hoàn hảo, là một món trang sức đáng giá.

“Lại còn không sao, đây là ta đặc biệt cho người làm ra đấy, rất có giá trị.” Hắn chính là biết, nữ nhân ai ai cũng chịu chiêu này, mà hắn thì đã thử nghiệm qua không ít lần.

“Tình cảm của Hường công tử tiểu nữ trong tim xin lĩnh, nhưng thứ đồ vật đáng giá như thế này Trúc Nhi vạn vạn lần cũng không dám nhận, đợi đến khi nào Hường công tử gặp được nữ tử của lòng mình rồi tặng món quà này, thiết nghĩ kết quả sẽ tốt hơn.” Nàng đối với cái thứ này chẳng có chút hứng thú nào, nếu thực sự tặng cho nàng, sau này nhất định nàng sẽ mang nó đi bán mất.

“Nhưng ta hiện giờ chính là muốn tặng nàng, đừng để ý đến đại ca ta, ta còn ưu tú hơn đại ca ta nhiều lần.” Hắn ta đương nhiên không phải đang nói thực, nhưng đôi khi trêu đùa một chút cũng không có hại đến ai cả mà.

“Mọi người đều hiểu lầm rồi, ta cùng đại ca hai vị thực sự là không có gì, ta cũng sẽ không gả cho huynh ấy đâu.” Lăng Trúc buồn bã mở miệng, cuối cùng còn bày ra gương mặt bi ai mà thờ dài, giống như nàng đang bất lực vô cùng vậy.

“Tại sao? Lễ nào tỷ không thích đại ca ta sao?” Hường Ngao Tuyết lo lắng hỏi, đến cả Hường Dữ Thiên cũng có chút lo lắng, hẳn đây chỉ là trêu đùa thôi, nàng đừng có thực không gả cho đại ca hắn đấy.

Lăng Trúc cúi đầu gầy gầy dây đàn, bộ dạng như không thể nói được nên lời, cứ để cho hai người họ lo lắng thêm đã.

“Lăng tỷ tỷ người nói một câu đi a!”

“Đúng vậy! Gả cho đại ca ta là một chuyện vô cùng may mắn, nhưng nếu nàng mà muốn gả cho ta thì ta cũng không phản đối đâu.”

“Nhị ca!” Hường Ngao Tuyết không khách khí nữa mà đánh huynh mình một cái.

Liếc hai huynh muội họ một cái, Lăng Trúc lại thờ dài một hồi, “Đại ca của hai vị đúng là rất tốt, gả cho huynh ấy thực đúng là một việc rất may mắn, chỉ tiếc là Lăng Trúc ta không có phúc được hưởng.”

“Tại sao chứ?” Hai người kia đồng loạt lên tiếng.

“Ta ... ..” Nàng nói rất nhỏ, âm thanh chỉ vừa đủ để hai người bên cạnh nghe được.

“Tỷ làm sao cơ?” Hai người họ lại hỏi, thậm chí lúc này còn lo lắng và căng thẳng hơn cả nàng nữa.

“... ..” Nàng lại cố ý mà thờ dài một hồi nghe đến đau lòng nữa, cố ý treo họ lơ lửng thêm.

“Lăng tỷ tỷ rốt cuộc sao thế? Đừng dọa Tuyết Nhi a!” Hường Ngao Tuyết đã nước mắt lưng tròng đáng thương vô cùng.

“Nàng không phải là mắc phải bệnh gì đó không chữa được chứ ?” Nghe ngữ khí của nàng, Hường Dữ Thiên cảm thấy rất có khả năng này, nhưng hẳn thực sự hy vọng không phải.

“Cũng không khác mấy.” Lãng Trúc cố gắng hết sức để bày ra một gương mặt sầu bi, “Từ nhỏ thân thể ta đã không tốt, thầy bói còn nói ta sẽ không sống quá hai mươi tuổi được . . . . .”

Nói xong liếc khoé mắt mà nhìn hai người họ , ừm , kết quả không tồi, bọn họ quả nhiên là đã tin rồi, “Đại ca của hai vị vẫn chưa biết chuyện này, ta cũng không hề muốn huynh ấy vì ta mà phải đau lòng. Kiếp này ta cùng huynh ấy đã không có duyên, chỉ mong huynh ấy có thể quên được ta, cưới được một hiền thê cùng huynh ấy sống đến đầu bạc răng long, như vậy ta có chết cũng mới có thể nhắm mắt được.”

Nàng lại cúi đầu giả vờ lau đi nước mắt, rồi len lén mà liếc hai người bên cạnh kia.

Hường Ngao Tuyết mắt đang ngậm đầy nước mắt nhìn nàng, còn Hường Dữ Thiên cũng cúi đầu trầm mặc không nói tiếng nào. ~

Hường Ngao Tuyết mắt đang ngậm đầy nước mắt nhìn nàng, còn Hường Dữ Thiên cúi đầu trầm mặc không nói tiếng nào. ~

Ha ha ha ! Nàng biết chiêu này sẽ có hiệu quả mà.

“Kỳ thực chuyện của ta và đại ca hai vị chỉ là một trò đùa mà thôi, nhưng giờ Hường bá phụ và Hường bá mẫu lại một lòng ngóng đợi ta cùng huynh ấy thành thân, ta lại không tiện nói rõ ràng . . . . . Hiện giờ đúng là đã phụ sự thương yêu của hai vị ấy. Nhưng cũng may, hai người vừa rồi có nói đến Bình Nhi cô nương hình như cùng Hường công tử là một đôi, cho dù không có ta, thì đại ca của hai vị cũng vẫn có thể thành hôn được rồi.” Đã có hồng nhan tri kỷ, mà Hường Ngao Thiên còn dám tới để trêu chọc nàng, hẳn đúng là không muốn sống nữa rồi !

Lúc này lại đổi thành hai người kia cùng thở dài, “Bình Nhi là em họ của chúng ta.”

“Bình Nhi họ Vân, lớn hơn muội hai tuổi, từ nhỏ đã cùng sống với bọn muội rồi.” Hường Ngao Tuyết lau đi nước mắt, nói rõ hơn.

“Hường công tử rất thích Vân cô nương sao ?” Lãng Trúc mỉm cười hỏi, song trong tim lại đang bức bối vô cùng.

“Bình tỷ rất thích đại ca, nhưng đại ca dường như lại chỉ con nàng ấy như muội muội mà đối đãi.” Nói tới Vân Bình Nhi, Hường Ngao Tuyết lại thở dài hơi nữa.

“Bình Nhi thân thể còn yếu hơn cả nàng nữa, thường xuyên phải nằm trên giường dưỡng bệnh, đợt trước nàng ta lại bị nhiễm phong hàn, cả người vô cùng yếu ớt.” Nói đến biểu muội này của hắn, Hường Dữ Thiên dù thương tâm vô hạn nhưng cũng chỉ đành bất lực đứng nhìn.

Lúc này dù bên ngoài đang là nắng ấm rực rỡ soi rọi, nhưng trong đình viện không khí lại trầm xuống đến vô cùng, như thể đang bị bao phủ dưới một đám mây đen vậy, đôi lúc lại còn có ánh sét lướt qua nữa.

Hường Ngao Thiên thực sự chỉ coi Vân Bình Nhi kia như muội muội mà đối đãi thôi sao ? Có một đệ đệ phong lưu như thế này, hẳn chẳng nhẽ lại cũng không hề phong lưu lãng nhãng hay sao ? Đây không phải là bản tính phong lưu có sẵn chứ ?

“Sao thế ?” Hường Ngao Thiên đột nhiên xuất hiện nơi đình viện.

“Đại ca.” Hường Dữ Thiên bất đắc dĩ mà thở dài, huynh ấy mà xuất hiện thì còn gì là vui nữa.

“Đại ca, huynh đã đi thăm Bình tỷ chưa ?” Hường Ngao Tuyết quan tâm hỏi han, quên cả Lãng Trúc vẫn đang nhìn nàng ta ở bên cạnh.

“Gặp qua rồi.” Hường Ngao Thiên ngồi xuống bên cạnh Lãng Trúc, “Cẩn thận , đừng có làm hỏng nữa đấy.”

“Ta đâu có lợi hại như vậy, mà hơn nữa cái cũ không đi sao có cái mới chứ .” Đúng là, hắn nhớ rõ chuyện kia như thế để làm gì ? Nàng cũng chỉ là phá một cái đàn trước mắt hắn thôi mà.

“Cái mới không tốt được như vậy.”

Đang định phản kích lại hắn, thì khoé mắt trông thấy hai vị công tử tiểu thư họ Hường vẫn đang ngồi đây, Lãng Trúc lại đem cái vẻ mặt tràn đầy tự tin của mình chuyển thành vẻ sầu bi lãnh đạm, ngữ khí lại thêm mấy phần nhu thuận khó thấy được nói, “Hường công tử nói rất đúng, Lãng Trúc sẽ giữ gìn cẩn thận, tuyệt đối không dễ dàng làm hỏng, xin Hường công tử an tâm.”

Hắn muốn lật tẩy nàng ? Nào có dễ dàng thế.

Nghe những lời này của nàng, Hường Ngao Thiên lại sinh ra cảm giác ngán ngấm vô cùng, “Nàng lật mặt tốc độ còn nhanh hơn cả lật trang sách nữa đây.”

Nàng lẽ nào đến cả hai đệ đệ muội muội bên này cũng thuyết phục được rồi sao ? Hay là muốn lợi dụng họ đến thuyết phục cha mẹ hắn ?

Lãng Trúc lập tức bày ra một bộ dáng vô tội, “Hường công tử huynh đang nói gì thế ? Đúng rồi, Hường công tử đến đây có việc gì không? Có việc gì tiểu nữ có thể dốc sức làm được thì xin cứ nói ra, Lãng Trúc nhất định sẽ hết sức mình giúp đỡ.” Nàng nhanh chóng chuyển đề tài, tránh không để cho

hắn cứ thế mà được đà nói lộ ra, đến lúc bị lật tẩy thì hết cả chơi đùa.

Chút tâm tư đó của nàng lẽ nào Hường Ngao Thiên lại không nhìn ra được? Nếu như không vì tò mò muốn biết bước tiếp theo nàng sẽ làm thế nào, hắn sớm đã lật cái mặt nạ này của nàng ra rồi.

“Nàng đã tự nguyện dốc sức, vậy thì không để nàng giúp đúng thật là không coi trọng nàng rồi.”

Không phải chứ !!! Đó chỉ là lời nói khách sáo thôi mà không phải sao ? Hắn ngàn vạn lần đừng có coi là thật đấy !

“Hường công tử nặng lời rồi, tiểu nữ sức lực mỏng manh, chỉ có thể có sao nói vậy, làm sao mà có ý nói huynh không coi trọng chứ .” Nói thế rồi thì đừng có yêu cầu gì thêm nữa, cẩn thận không nàng nhất định sẽ cố ý mà làm hỏng, đến lúc đó thì cũng đừng có trách nàng.

“Lẽ nào nàng là đang từ chối ta sao ?” Hắn đến cả chuyện muốn nhờ nàng giúp đỡ cũng chưa kịp nói ra được một chữ, mà nàng đã dám lùi lại phía sau rồi.

“Nào dám.” Hắn đúng là cố ý chọc gậy bánh xe nàng đây mà ...

“Vậy sao ?” Nàng mà không dám ? Những lời khoa trương hơn thế này nàng còn dám nói ra cơ mà, hẳn lúc này thực không thể biết được nàng sẽ không dám làm những gì.

“Đương nhiên, tiểu nữ đã có duyên quen biết được gia đình Hường công tử, nào dám từ chối yêu cầu của huynh, nhưng làm người thì phải hiểu rõ, bản thân mình có khả năng gì, có thể làm được đến đâu, mới không bị mắc vào tội không biết giữ chữ tín. Những lời này không có ý gì, mong Hường công tử rộng lòng hiểu cho.”

Nàng nói một tràng những lời nói mang đầy hàm ý làm hắn đứng là dở khóc dở cười, Ly Nhi cạnh bên cũng càng thêm sùng bái tiểu thư nhà nàng ta.

“Trúc Nhi quá lời rồi, khả năng của nàng tin là ta và nàng đều hiểu rõ, tại hạ cũng không miễn cưỡng người khác khó xử bao giờ, tất cả đều có mức độ, tuyệt đối không phải việc gì khó.”

Đúng thật ! Hắn còn chưa nói là chuyện gì ! Nhưng nàng tin chắc không phải chuyện tốt. “Đã là như thế, thì Hường công tử có gì cần tiểu nữ giúp đỡ, xin cứ nói đừng ngại.” Hắn tốt nhất là đừng có nói ra, nếu thực không phải là việc tốt đẹp gì, nàng sẽ mắng hắn cho đến khi thối đầu thì thôi !

“Đúng thế ! Đại ca, Trúc Nhi thân thể không khỏe, huynh ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng làm khó nàng, có việc gì cần phân phó thì cứ đề ta đi là được rồi, đừng làm một nàng ấy ra.” Hường Dữ Thiên không biết sống chết mà xen vào giữa màn đấu khẩu của hai người họ, lại không hề biết chỉ một tiếng ‘Trúc Nhi’ của hắn đã làm phiền lòng lão đại kia.

“Đa tạ Hường nhị công tử.” Trúc Nhi rất vui vẻ mà hướng về phía hắn cười ngọt ngào một cái, trong lòng hiểu rõ hắn đã tin hoàn toàn vào màn ‘thâm tình cáo bạch’ vừa rồi của nàng.

“Gọi Hường nhị công tử quá xa cách rồi, gọi ta là Dữ Thiên ca là được rồi, ta không để ý đâu.”

Lời nói này của hắn không nghi ngờ gì lại càng đẩy hắn đến gần địa ngục hơn, một địa ngục được gọi tên là ‘Hường Ngao Thiên’.

“Vậy Trúc Nhi gọi công tử một tiếng là ‘Hường nhị ca’ có được hay không ?” Đợi lát nữa không biết là liệu có diễn một màn ‘Huynh đệ tương tàn’ khó thấy hay không nữa ? Nàng thực sự là rất mong đợi lúc đó a.

“Cái này ... ..được thôi ! Vậy cứ gọi ta là Hường nhị ca.” Xảy ra chuyện gì thế nhỉ ? Sao mà sắc mặt đại ca lại khó coi đến thế kia ?

“Vậy Lăng tỷ tỷ cũng gọi ta là Tuyết Nhi như cha mẹ cùng ca ca hay gọi có được không?” Hường Ngao Tuyết cũng không hề muốn bị gọi xa cách thế kia tí nào hết.

“Được, Tuyết Nhi.” Trong ba huynh muội này thì Hường Ngao Tuyết là người mà nàng thích nhất, ngọt ngào xinh đẹp mà không giả tạo, không tâm cơ, đáng yêu giống như một tiểu tiên nữ vậy.

“Như vậy liệu có phải là cũng nên thay đổi cách gọi đối với ta hay không ?” Hường Ngao Thiên lợi dụng mà yêu cầu, nàng cũng chỉ luôn những lúc hai người họ mới gọi cả họ cả tên hắn là Hường Ngao Thiên mà thôi.

“Nhưng ta cảm thấy gọi ‘Hường công tử’ vẫn thuận hơn, cũng có lễ phép hơn.” Phản kích đã thành thói quen rồi, thế nên lần này nàng cũng không hề ngoại lệ được tí nào.

“Đúng đấy ! Đại ca, tuổi của huynh cũng lớn rồi, đừng có tính toán nhiều thế làm gì mấy cách xưng hô này.” Hường Dữ Thiên không biết sống chết này trước giờ vẫn vậy luôn không hề để ý đến việc hạ thấp huynh trưởng mình chỉ để lấy được phút vui lòng của mỹ nhân. ~

“Đúng vậy ! Đại ca, tuổi của huynh cũng lớn rồi, đừng có tính toán nhiều thế làm gì mấy cách xưng hô này.” Hường Dữ Thiên không biết sống chết này trước giờ vẫn vậy luôn không hề để ý đến việc hạ thấp huynh trưởng mình chỉ để lấy được phút vui lòng của mỹ nhân. ~

“Nhị ca, huynh đây là đang nói gì thế ? Không biết lớn nhỏ gì cả.” Hường Ngao Tuyết thẳng thắn trách móc.

“Đúng vậy! Hường nhị ca thật quá không tôn trọng huynh trưởng rồi!” Lăng Trúc cũng không nhịn được mà trách mắng hắn, nếu hắn mà là đệ đệ của nàng, nàng sớm đã bóp chết rồi! Làm sao có thể để hắn sống đến giờ mà làm thế này!

“Hường nhị ca là đang giúp muội cơ mà.” Hắn rất âm ỉ than phiền.

“Đa tạ ý tốt của Hường nhị ca, nhưng thực sự không cần như vậy.” Đúng là đồ lắm chuyện! Bắt nạt Hường Ngao Thiên là đặc quyền của nàng, làm sao có thể để hắn cướp đi quyền lợi đó chứ, nhìn thấy hắn bị kẻ khác chứ không phải nàng bắt nạt, là trong tâm nàng đã cảm thấy không thoải mái rồi.

“Nhưng . . . . .”

“Hường Dữ Thiên, đệ nhân rồi quá rồi đúng không? Cái đám tài khoản đang chất lên như núi còn đang đợi được Hường nhị công tử xử lý kia kia, mau đi qua xem đi!” Hường Ngao Thiên liếc đệ đệ hắn một cái. Hừ, nếu như không phải vừa rồi Lăng Trúc nói giúp cho hắn thì hắn không thể dễ dàng tha cho tên tiểu tử này như thế này được.

“Sao lại thế? Thời gian vừa rồi huynh rời nhà, mọi việc đều do đệ làm cả, hiện giờ sao lại có thể tiếp tục vút lên đầu đệ thế chứ?” Hường Dữ Thiên bất mãn mà cự nự, hắn đã quá lâu không được đến “Ngheeh Tân Lâu” rồi, Diễm Nhi của hắn không biết có còn nhớ hắn không, lại còn cả Tư Nhi, Tử Nhi, Hi Nhi nữa . . . . .

“Đệ nghĩ là ta đi chơi sao?” Hường Ngao Thiên nâng chén trà trên bàn lên uống. Chén trà này chính là chén trà mà Trúc Nhi đã uống hết một nửa.

“Nhưng . . . . .”

“Đừng có nghĩ ra ngoài phong lưu nữa, đệ nên giúp đỡ sản nghiệp của Hường gia nhiều hơn mới phải, thời gian vừa qua không phải chỉ dựa vào mỗi mình ta sao.” Hiện giờ hắn có thể giảm được gì thì phải cố mà giảm bớt, như vậy mới có thời gian cho hắn trông coi tiểu nương tử của mình được, nàng vốn dĩ không hề giống như những nữ tử khác trong thiên hạ này, hắn nếu để nàng biến mất, thì đi đâu để tìm được một tiểu thê tử không giống ai như vậy đây?

“Đại ca, sao huynh lại không có tình thương thân ái thế, đệ dù gì cũng là đệ đệ của huynh cơ mà! Sao huynh lại không thể giúp đỡ cho đệ?” Cứ nói đến những việc kia là hắn đã đau đầu muốn ngắt đi rồi. Hắn chỉ biết chuyện đi hái hoa, chính là những mỹ nhân như hoa trên thế gian này, chứ hắn đâu phải là kẻ muốn theo đuổi thương nghiệp, thật mong đại ca có thể thương cho hắn, đừng bắt kẻ đáng thương là hắn đây phải tiếp quản công việc phiền phức này.

“Có những việc không thể quá đà, ta chính là đã quá nuông chiều đệ, mới để cho đệ phong lưu không biết điểm dừng như thế này.” Làm thế này chỉ vì hắn, mà cũng là vì hạnh phúc suốt đời của huynh trưởng hắn đây, Hường Ngao Thiên quyết định vẫn là không nên quan tâm đến hắn thì tốt hơn.

“Đại ca . . . . .cái này . . . . . Tuyệt Nhi, muội cũng phải nói giúp cho nhị ca chứ!” Nhìn thấy đại ca của hắn lần này là nói thực, Hường Dữ Thiên lập tức cầu cứu viện binh, hắn chẳng muốn sau này bị cái đám tài khoản kia siết chết tí nào.

“Đại ca nói đúng đấy, huynh đúng là nên thu bớt tâm tư lại đi.” Sự phong lưu đa tình của huynh ấy đến kẻ làm muội muội là nàng đây còn chẳng thể chịu được, giờ lại còn muốn nàng nói giúp? Đợi khi huynh ấy đôi tính đôi nét đã rồi hẳn nói.

“Sao muội lại có thể nhẫn tâm như thế chứ!” Vậy mà thường ngày hắn vẫn luôn thương yêu muội muội như vậy. Thôi vậy, muội ấy không giúp, hắn vẫn còn có Lăng Trúc, tin là nàng ta tuyệt đối không từ chối hắn.

” Trúc Nhi, muội cũng nghĩ rằng đại ca không thể làm thế đúng không? “. Giờ hắn chỉ còn duy nhất hi vọng này thôi. . . . .

Lăng Trúc gật gật đầu, “Vâng, bức ép huynh như thế này thật không đúng.” Lời của nàng nói làm Hường Ngao Thiên bùng lên lửa giận.

“Nhưng . . . . .có một đệ đệ phong lưu bại hoại như huynh thì huynh ấy cũng thật là đáng thương.” Nàng đây không phải là hạ thấp hắn, mà chỉ là nói lên sự thật thôi.

Bị người ‘được coi ‘ là yếu đuối ngoan ngoãn như Lăng Trúc nói như vậy, Hường Dữ Thiên lập tức á khẩu, không biết nên phản ứng thế nào.

Hường Ngao Thiên cùng Hường Ngao Tuyệt gật gật đầu, rất đồng tình với lời nàng nói; Ly Nhi đứng cạnh bên cũng che miệng cười thầm, tiểu thư nhà nàng giỏi nhất là việc đưa cho người khác hi vọng rồi sau đó lại đẩy người ta rơi vào vực thẳm như vậy.

Hường Ngao Thiên ôm lấy Lăng Trúc đứng dậy, “Ta đưa nàng đi xem thứ này.”

“Thứ gì thế?” Đẩy tay hắn ra, Lăng Trúc hiếu kỳ nhìn hắn hỏi.

“Đi theo ta rồi sẽ biết.” Hường Ngao Thiên nắm lấy tay nàng bước ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến ba người còn lại kia.

Cái gì mà đi theo hắn? Nàng rõ ràng là đang bị hắn kéo đi đấy chứ!

Ly Nhi nhìn theo bóng lưng hai chủ tử rồi đi, trong bụng thầm nghĩ tiểu thư nhà nàng chắc không cần nàng phải ở bên cạnh nhỉ. Nghĩ vậy bèn bắt đầu thu dọn những thứ trên bàn, chuẩn bị đem vào trong nhà.

“Ly Nhi cô nương, để tại hạ làm cho! Để nàng mệt thì không được mất.” Hường Dữ Thiên bản tính phong lưu không đổi được lại chuyển sang trên người Ly Nhi.

“Nhị ca !” Hường Ngao Tuyết thực muốn mắng cho huynh mình một trận, nhưng do sự giáo dục nhiều năm nên nàng thực sự khó có thể nói ra những lời khó nghe như người khác được.

“Nô tỳ không yếu ớt như tiểu thư, chỉ làm chút việc này cũng không thể mệt được, Hường nhị công tử nếu quá nhàn rồi thì xin hãy rời ra nơi khác, đừng đứng đây đưng tay đưng chân, để nô tì không làm việc được.” Lời nói của nàng ta không thể nào độc bằng lời Lăng Trúc được, nhưng tuyệt đối lợi hại hơn Lăng Trúc đang vờ yếu đuối lúc này mấy lần.

Hường Ngao Tuyết không nhìn được mà bật cười thành tiếng, xem mặt nhị ca của nàng kia ... ..về mặt kỳ lạ như vậy, nàng cảm thấy cực kỳ thú vị.

+++ +++ +++ +++ +++

“Rốt cuộc là thứ gì thế ?” Không thể nhịn được sự hiếu kỳ, Lăng Trúc lại hỏi lần nữa.

“Nàng nhìn thấy rồi sẽ biết thôi.” Kéo tay Lăng Trúc đến ” Nghệ Phong Các” của hần, lấy một chiếc làn từ dưới bàn ra, “Cái này tặng cho nàng.”

“Tặng cho ta ?” Lăng Trúc nghi ngờ nhìn hần.

“Không sai.”

Nàng nhìn chiếc rỏ, vẫn không dám giơ tay ra đụng vào. “Đây là một cái rỏ.” Hần có ý gì thế ? Nàng làm sao mà hiểu được ?

“Tin rằng ai cũng có thể nhìn ra đây là một cái rỏ.” Quan trọng nhất là thứ đang nằm trong cái rỏ kia cơ.

Lại nhìn một lần nữa, Lăng Trúc nói : “Tại sao lại tặng cho ta cái rỏ này ? Người có dụng ý gì ?” Chiếc rỏ rất đẹp, nhưng nhỏ thế này ... ..thì có thể đựng được gì ?

“Dụng ý nằm bên trong chiếc rỏ.” Nàng sao lại không mở ra xem thử ? Hường Ngao Thiên liếc nhìn nàng.

Đúng oh! Sao nàng lại không đoán được trong rỏ có thứ gì chứ ? Lăng Trúc giơ tay ra mở nắp chiếc rỏ, bên trong không ngờ lại đang có một chú mèo lông dài trắng như tuyết.

“Đễ thương quá !” Tiếng reo của nàng đánh thức chú mèo nhỏ đang say ngủ kia, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn nàng, nhẹ kêu ngheo một tiếng.

“Trời ơi ! Nó thực sự là quá đáng yêu !” Cẩn thận bế chú mèo lên, Lăng Trúc cực vui vẻ kéo chú ra chơi đùa.

“Thích chứ ?” Hường Ngao Thiên hỏi rõ ràng là dư thừa, không cần nói chỉ cần nhìn bộ dáng nàng lúc này cũng biết được nàng thích món quà của hần như thế nào.

“Thích không rời tay được.” Nàng đáp lại hần một nụ cười, đem chú mèo đặt vào tay hần, muốn cùng hần chia sẻ sự vui thích của nàng lúc này. “Cảm ơn người.”

“Đã cảm kích ta như vậy, thì không ngại đáp lễ ta chứ !” Hần lại đem chú mèo đặt lại vào lòng nàng, sau đó đem nàng nhẹ nhàng ôm vào lòng.

Hai tay đang ôm chú mèo nhỏ làm nàng không cách nào đẩy hần ra được, Lăng Trúc hiếu kỳ ngẩng đầu lên nhìn hần, không hiểu ý lúc này của hần, “Người muốn quà gì ? Ta chẳng có gì hết a!” Nàng không cảm thấy là hần có thể có được gì từ trên người nàng cả.

“Nàng đồng ý cho ta không ?”

“Người không nói thì làm sao mà ta biết được người muốn thứ gì ?” Ánh mắt của người này kỳ lạ quá, làm sao mà nàng lại cảm thấy có nguy hiểm nhỉ ?

“Thứ ta muốn rất đơn giản.” Hường Ngao Thiên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng.

“Rốt cuộc là thứ gì chứ ?” Nàng không cách nào để vớt tay hần ra cả, chỉ rất hiếu kỳ hần rốt cuộc muốn thứ gì chứ ?

“Cái này !” Nói rồi, hần cúi người dịu dàng mà hôn nàng.

Lăng Trúc mờ to hai mắt, muốn lùi lại mà không thể, hần đã một tay ôm chặt lấy eo nàng, tay kia lại giữ chắc sau đầu, không để cho nàng có cách nào lùi lại. Nàng chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xông thẳng lên trên đầu, làm gương mặt nàng ngượng chín cả, không biết nên phản ứng lại thế nào ... ..

Không biết đã qua bao lâu, hần cuối cùng mới thả nàng ra, nàng đứng là còn thơm ngọt hơn trong tưởng tượng của hần nhiều, càng thu hút hần hơn. Nàng không thể biết được bộ dạng không hiểu gì cả lúc này của nàng lại làm hần yêu thích vô cùng, điều này rõ ràng cho thấy nàng trước giờ chỉ thuộc về hần, chứ chưa từng có ai có hành động thân mật như thế này với nàng.

“Đây là nàng nợ ta.” Hần dùng giọng thấp trầm nói với nàng, song lại cũng mang theo cả hơi thở của sự vui mừng nữa.

Nợ hần ? Lăng Trúc ngẩng đầu không hiểu đón ánh mắt của hần, không thể biết được vì sao mà hần lại nói như vậy.

Nhìn thấy gương mặt nàng đỏ hồng lên vì ngượng, lại không che giấu được cả sự hồ nghi trong đôi mắt kia, đôi môi nhỏ xinh mà hắn đã nếm qua kia lại tiếp tục mê hoặc hắn, lần nữa làm bùng lên cơn kích động hắn đã khó khăn kìm chế xuống.

“Tiểu yêu tinh.” Hắn cúi đầu lại hôn nàng, rất lâu vẫn không buông ra. . . . .

Mặc dù ý loạn tình mê, không hiểu được gì, nhưng nàng vẫn nhớ rất rõ hắn đã nói gì, tiểu yêu tinh ? Hắn đây là đang mắng nàng hay là đang khen nàng ? Nàng không cách nào hỏi được hắn, chỉ vì hắn quá bận, mà nàng lúc này cũng không cách nào nói được nên lời . . . . . ~

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Lừa Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Lăng Trúc đưa Ly Nhi chậm chậm bước tới phòng khách, chuẩn bị để biểu diễn cho màn hành động thuyết phục mà nàng đã chuẩn bị. Vừa mới bước vào phòng khách, đã thấy Hường lão gia cùng phu nhân đang ngồi thưởng trà nói chuyện, một bộ dạng nhàn nhã như không tranh đấu gì với nhân gian này hết.

“Chúc Hường bá phụ, Hường bá mẫu một ngày tốt lành.” Lăng Trúc ưu nhã để Ly Nhi đỡ bên cạnh hơi hơi cúi người làm lễ trước mặt hai vị tiên bối, một bộ dạng rõ ràng là rất yếu ớt.

“Được , được, Lăng cô nương xin mời ngồi bên này.” Hường lão gia vui vẻ mời nàng ngồi xuống, “Ngao Thiên hôm nay có việc phải xuất phủ, có lẽ muộn một chút mới về được.” Cô con dâu này ông thực là càng nhìn lại càng thấy thuận mắt, càng nhìn càng thấy vừa lòng.

“Đúng đấy ! Ngao Thiên mấy ngày này hơi bận một chút không thể nào đi cùng cháu được, mấy hôm nữa sẽ không thể này nữa rồi.” Hường phu nhân cũng miễn cưỡng mà nhìn Lăng Trúc, tận đáy tim đã nhận định nàng chính là con dâu tương lai rồi.

Nàng chính là vì biết hắn không có ở đây nên mới đến chứ.

“Bá phụ, bá mẫu, kỳ thực là do văn bối có chuyện muốn thương nghị với hai bác.”

Yếu đuối, yếu đuối, nhớ kỹ là nàng rất yếu đuối, phản ứng không được nhanh quá, ngàn vạn lần cũng đừng để bị lộ đuôi ra, Lăng Trúc trong tim nhắc nhở bản thân liên tục, bởi vì trận chiến ngày hôm nay có quan hệ đến nửa đời sau, không cần thận làm sao được chứ .

“Có chuyện gì cứ nói đừng ngại.”

Lăng Trúc nhẹ cắn lấy bờ môi, đáng thương vô cùng nhìn hai vợ chồng nhà Hường gia, “Văn bối thân thể rất không tốt, thường xuyên hơi chút lại ốm đau, gia phụ đã từng tìm người xem mệnh cho văn bối, biết được đời này chỉ có thể sống được hai mươi năm . . . . .”

Tốt rồi, sắc mặt của hai người họ đã rất không tốt rồi.

“Đúng là đã phụ lòng yêu thương của bá phụ , bá mẫu đối với văn bối, văn bối thực lòng cảm thấy rất có lỗi, đời này văn bối không có duyên được gả cho nam tử nào trên đời này, đối với Hường công tử cũng chỉ biết nói lời xin lỗi mà thôi. . . . . Hường công tử nhân phẩm phi thường, tài năng vượt trội, nhất định có thể vì Hường gia mà lấy một thực nữ danh môn, thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng, cùng thương yêu tôn trọng lẫn nhau, ân ái ái ái bên nhau mãi mãi. Văn bối phúc ngắn duyên mỏng, chỉ có thể báo đáp bằng lời chúc phúc, thật mong được Hường bá phụ cùng Hường bá mẫu thành toàn.”

Những lời nói như thốt ra từ đáy lòng này, hai người họ nhất định rất dễ nghe lọt vào tai, cứ nhìn bộ dáng hiện giờ của họ là đủ biết được nàng cách thành công không còn xa nữa rồi.

Nàng che miệng khẽ ho, vào vai một chú mèo bệnh thành công vô cùng, làm cho hai vị trưởng bối không tin cũng không được, do cũng không thể mạo hiểm mà để cho con trai yêu quý của họ cưới về một thê tử thân thể đầy bệnh thể này!

Liếc mắt một cái với Ly Nhi ở bên cạnh, nàng ta lập tức hiểu ý mà mở miệng nói : “Tiểu thư, nô tỳ đỡ người về phòng nghỉ nhé ! Để nô tỳ lại sắc thêm ít thuốc cho người uống, tiểu thư hình như lại ốm rồi, đừng cố gắng quá, để lão gia cùng phu nhân mà biết được thì nô tỳ lại bị trách phạt mất thôi.” Giọng nói của nàng ta không to, nhưng vừa hay đủ để cho hai vị lão nhân Hường gia đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Ta không sao.” Lăng Trúc liếc Ly Nhi rồi để lộ ra một nụ cười cay đắng, bộ dạng yếu ớt vô cùng nhưng lại cũng mang theo cả vẻ đáng thương nữa, làm hai người đang nhìn nàng kia đều thấy thật quá thương tâm.

“Lăng cô nương, cháu đi nghỉ ngơi đi ! Đừng để mệt quá mà sinh bệnh.” Hường phu nhân nhanh chóng lựa lời khuyên giải nàng.

“Để bá phụ cho người đi mời đại phu đến giúp cháu xem xem, cháu đi nằm trước đi đã. Ly Nhi, dìu tiểu thư nhà người về phòng nghỉ đi.” Hường lão gia

nghiêm khắc nhìn Ly Nhi mà ra lệnh.

“Đa tạ sự quan tâm của bá phụ cùng bá mẫu, vẫn bối không sao cả, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi, thực xin lỗi, đã để hai bác phải lo lắng rồi.” Nếu thật sự có đại phu đến xem bệnh thì lộ hết mất.

“Đúng vậy ! Chúng ta lúc đi có mang theo ít thuốc, đợi một lát nữa nô tỳ để tiểu thư uống một chút là được rồi, không cần phải làm phiền đến đại phu đâu ạ.” Ly Nhi cũng vội vã hòa theo, chủ tớ hai người kè hát kè phụ họa ăn ý vô cùng.

“Vậy sao ... .. vậy thì cháu mau đi nghỉ ngơi đi !” Hường phu nhân thúc giục chủ tớ họ, còn lệnh cho Ly Nhi mau chóng đỡ nàng đi về phòng.

“Vân bối xin cáo từ, không làm phiền bá phụ cùng bá mẫu nữa.” Lãng Trúc nghiêng người làm lễ, rồi để cho Ly Nhi đỡ nàng rời đi, lúc rời đi nàng còn nghe thấy tiếng hai người họ thờ dài nữa, thiết nghĩ lời nói của nàng đã gây nên chấn động mạnh tới hai người họ rồi, thế này thì con trai họ sợ là sẽ lại phải đơn thân một thời gian nữa thôi.

+++ +++ +++ +++ +++

“Cha, người tìm con có chuyện gì vậy ?” Hường Ngao Thiên đang ở trong thư phòng đọc lại các tài khoản, nhìn thấy cha hần sắc mặt u sầu bước vào, hần đại khái đã biết được là vì sao, chẳng lẽ nàng ấy đã bắt đầu hành động rồi ? Mới có ngày thứ hai thôi mà !

Hường lão gia than một tiếng, ngồi xuống ở chiếc ghế bên cạnh, nhận lấy chén trà trên tay con trai rồi nhấp một ngụm.

“Con rất thích Lãng cô nương sao ?”

“Cha không phải cũng rất muốn Lãng cô nương làm con dâu của người sao.” Câu này của hần không phải là câu hỏi, mà là hần khẳng định cha mẹ đứng như trong dự đoán của hần, đều cực kỳ vừa ý với Lãng Trúc.

“Vừa ý thì đúng là vừa ý, nhưng nàng ấy cũng không thể nào trở thành con dâu Hường gia của chúng ta được.” Hường lão gia lại thất vọng mà thờ dài một tiếng, con trai của ông chẳng dễ dàng gì mới chịu thành hôn, kết quả lại thành ra thế này, thực đúng là tạo hóa trêu ngươi a !

“Cha có ý gì vậy ?” Nhìn thấy bộ dáng thương tiếc của cha, hần khẳng định Lãng Trúc đã nói gì đó, hoặc là làm gì đó rồi.

Hường lão gia đem chuyện lúc chiều nói ra một lượt, cũng thực sự không muốn từ bỏ nhưng lại chẳng còn cách nào.

Tiểu nghiệt tử, lại dám dùng đến chiêu này ! Hường Ngao Thiên thầm mắng một tiếng.

“Con có đồng ý từ bỏ Lãng cô nương không ? Trên thế gian này có biết bao nữ tử, dựa vào điều kiện của con thì nhất định có thể tìm được một cô nương còn tốt hơn cả Lãng cô nương kia nữa, vì cha mẹ, con cũng đừng kéo dài hơn với cô nương ấy nữa, Lãng cô nương cũng không nguyện nhìn thấy con vì nàng ấy mà hi sinh chút nào.” Hường lão gia khuyên giải con trai, ông đã nhìn thấy được, nếu để con trai mình một hai năm sau lại phải đau lòng, chi bằng tất cả đừng có bắt đầu từ bây giờ.

“Cha thực sự tin sao ?” Hường Ngao Thiên ần ý hỏi, hần sớm đã nghĩ ra cách để giải quyết vấn đề mà Lãng Trúc gây ra rồi.

Thấy con trai mình chẳng hề khó chịu, lại còn hỏi ông như thế, Hường lão gia không thể không nghi ngờ : “Lẽ nào là Lãng cô nương đang lừa gạt ta ?”

Nhưng không thể nào ! Con trai ông ưu tú đến vậy, biết bao nhiêu thiên kim danh môn đều muốn được gả vào nhà ông, Lãng Trúc không có lý gì lại không muốn chứ ?

“Trúc Nhi có lẽ sẽ không lừa gạt cha, con là nói đến lời phán của thầy tướng số kia, lời nói của thuật sĩ giang hồ thì có mấy phần đáng tin được ? Đến đại phu còn có lúc chuẩn nhầm bệnh, thì lời của thầy tướng số có sai lầm cũng không phải là điều không thể.”

Lãng Trúc lúc này nếu biết được chỉ hai ba câu nói đơn giản của hần lại có thể hoàn toàn phá hủy kế sách nàng suy nghĩ suốt nửa ngày, không biết sẽ tức giận thế nào đây ?

Hường lão gia nghe vậy trầm tư vuốt vuốt râu, “Con nói cũng không phải là không có lý.” Nếu để tuột mất lần này, không biết phải đến bao giờ, ông mới có cháu bé nữa ? ~

Lãng Trúc trong lòng ôm chú mèo nhỏ Hường Ngao Thiên tặng, ngẩng đầu lên nhìn cái cây to trước mắt, rất muốn để cho nó trèo lên trên đó, nhưng nàng hiện giờ lại đang là thực nữ, một thực nữ nhu thuận ngoan ngoãn. Vào lúc mà màn kịch của nàng còn chưa diễn xong, thì chỉ có thể nhẫn nhịn xuống vậy. Vốn dĩ muốn làm được đại sự, thì nhất định phải nhẫn được những điều mà người bình thường không thể nhẫn được, bỏ qua một vài việc, thì kết quả lúc thành công mới ngọt ngào hơn.

Giờ trước mắt đã nhìn thấy quả đã sắp thành hình, nàng làm sao có thể dễ dàng hái xuống chứ ?

Không nhẫn nại sẽ làm hỏng kế hoạch lớn, nàng nhất định sẽ phải nhẫn nhịn thêm mấy ngày nữa, tin là qua mấy ngày nữa thôi là nàng sẽ có thể tự rời xa nơi này, chuẩn bị cho sự nghiệp vĩ đại của nàng.

Lãng Trúc ngồi xuống dưới cây, đem chú mèo nhỏ trong lòng thả xuống bãi cỏ, rồi bản thân lại ngồi ngay ra đó.

Không biết nương của nàng hiện giờ ra sao ? Húc Nhi có học hành tốt không ? Họ có nhớ nàng không ? Cha nuôi và mẹ nuôi cũng không biết lúc này đang làm gì ? Nàng thực muốn quay về, quay về Lãng gia nhìn lại những người thân mà nàng luôn nhung nhớ trong tim đó... ..

Nàng cảm thấy dường như đang có thứ gì đó đè nặng lên trên trái tim mình vậy, một giọt lệ cũng thuận theo đó mà rơi xuống má nàng. Một bàn tay to ấm áp vươn tới nhẹ giúp nàng lau đi giọt lệ như châu đó, làm ánh mắt nàng chậm chậm thu về rồi rơi xuống nam nhân bên cạnh mình, trong tim nhất thời chưa hồi thần lại được, vì thế nên cứ ngây ngốc ra nhìn hắn.

“Tại sao lại khóc ?” Hường Ngạo Thiên ngồi xuống bên cạnh nàng, ánh mắt đau lòng chăm chú nhìn vào nàng.

Nàng khóc rồi sao ? “Ta đâu có khóc.” Lãng Trúc quay đầu đi, không công nhận tí nào.

“Nhớ nhà sao ?” Nàng dù không nói nhưng hắn chỉ cần nhìn qua là thấy được trong tim nàng đang nghĩ gì.

Nàng chu chu môi ra, không phủ nhận mà cũng không công nhận.

“Đừng buồn thế, đâu có phải vĩnh viễn không trở về được đâu.” Chỉ mấy ngày đường thôi mà, nàng đâu cần phải có bộ dạng này chứ ! Hơn nữa tối ngày hôm trước nàng vừa mới đến đây, dù có nhớ nhà đến thế nào thì cũng không cần thiết phải đến mức này chứ.

“Ta muốn về nhà ta, nhà của ta họ Lãng.” Lúc đầu đi từ Lãng gia đến Mạnh gia nàng đã phải bỏ ra đến một tháng thời gian, cứ nghĩ tới việc đi về lại phải mất đến một tháng, nàng không được mà mềm nhũn cả chân, lẽ nào không có cách nhanh hơn sao ?

Mà nếu như nàng không vừa đi vừa chơi, thì ít nhất cũng có thể giảm được thời gian mười ngày đi đường ấy chứ ! Có điều dù thế thì vẫn rất lâu, hơn nữa bắt nàng chỉ được đi mà không được chơi, nàng thực sẽ bí bách mà chết mất.

“Đừng lo lắng, sau này ta sẽ cùng nàng trở về.”

Lời nói của hắn lại làm cho tim nàng có chút dư vị ngọt ngào khó nắm bắt được, nhưng ... ..” Nhà ta xa lắm.”

. Nếu như là trước đây thì lời hắn nói này có lẽ nàng còn tin được, có điều hiện giờ hắn bận như vậy, làm sao có thể có thời gian mà đi cùng nàng lâu đến vậy chứ ?

“Không sao cả, sớm muộn gì cũng đi đến nơi thôi không phải sao ?” Hắn nhẹ nhàng véo má nàng , bàn tay lập tức bị nàng gạt đi.

“Ngươi không phải là rất bận sao ?”

“Ta còn có một đê đê không phải sao ?”

Hắn không nói còn đỡ, lời này nói ra, làm gương mặt Lãng Trúc lập tức kinh ngạc vô cùng.

“Giao cho đê đê của ngươi chẳng bằng đem sự nghiệp của gia đình ngươi tặng cho người khác cho rồi.”

Không phải là nàng không coi trọng Hường Dữ Thiên, mà là hắn cũng không có bất cứ điểm nào đáng để nàng coi trọng cả.

Nàng đây là đang lo lắng cho hắn sao ?

“Giao cho Dữ Thiên đúng là nguy hiểm, vậy thì giao cho cha ta là được chứ gì ! Lão nhân gia đó dù gì cũng là ông chủ trước đây, sẽ không dễ cho sự nghiệp của Hường gia bị hủy hoại hoàn toàn thế được.”

“Đúng là bất hiếu, lại có thể nhẫn tâm đem công việc của mình giao hết cho cha mẹ già. ” Nàng cố ý dùng ánh mắt trách móc mà nhìn hắn.

“Đôi lúc cũng phải cho ta nghỉ phép chứ !”. Nàng thật không thể biết được hắn đã khổ cực biết bao, nếu phải bận hơn nữa thì hắn sẽ chết mất, mà tân nương cũng chạy mất thôi.

“Vậy sao ngươi còn cùng ta đi về làm gì ? Tự ngươi không đi nghỉ ngơi du ngoạn sao ?” Hơn nữa hắn sẽ dùng thân phận gì để đi với nàng chứ ?

“Nàng nói như vậy là không đúng rồi, vì phu phải cùng nàng về để ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu, không phải sao ?”

“Đừng nói ghê thế, ta không thể gả cho ngươi được, ngươi từ bỏ đi !” Đúng là đồ đáng chết, hóa ra hắn lại có ý đồ này, muốn thông qua nàng hay sao ? Cửa cũng không có đâu !

“Cha mẹ ta vẫn chưa đồng ý với nàng không đúng sao ?” Hắn thăm nghĩ cơ hội của nàng sắp mất rồi, kế hoạch cũng sắp tan tành rồi, đến lúc đó để xem nàng còn có thể giả vờ tiếp được hay không ?

“Nhưng bọn họ cùng đâu có phản đối ý kiến của ta, ta sắp thành công rồi.” Chiều này hoàn mỹ vậy, hắn còn lâu mới phá được.

“Song họ cũng đâu có đồng ý ?” Hắn cố ý đi ngược lại ý nàng.

“Cũng gần rồi.”

“Gần rồi chính là vẫn chưa có gì cả, tất cả đều có cơ hội để xoay chuyển.”

“Người đúng là không thấy Hoàng Hà thì không từ bỏ.” (Như câu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ vậy) Lăng Trúc nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với hắn, tay lại càng chẳng hề khách khí mà nhéo cánh tay hắn.

“Như nhau thôi, nàng cũng cố chấp lắm.” May mà hắn một thân toàn cơ bắp nên nàng không nhéo lên được, nếu không để nàng dùng lực mà nhéo thế này, hắn không roi mất miếng thịt thì cũng bị thâm tím đến mấy ngày mất.

“Ta là sự cố chấp thiên lương.” Chết tiệt ! Sao mà cứng thế không biết ? Trên người hắn là miếng sắt chắc ?

“Xem ra về điểm này thì chúng ta lại vô cùng hợp đấy, đều kiên định không chịu lùi trước việc đã quyết tí nào, thật là thu hút người khác nhỉ .”

Không báo thù hắn được, nàng lại sắp tức giận cho xem.

“Ai giống người ? Người là đồ cứng đầu cứng cổ.” Nàng giơ cao tay lên, dùng lực mà kéo mặt hắn ra to như cái bánh, thủ đoạn báo thù của nàng giờ chỉ còn cách này, nếu biết được điểm yếu của hắn thì tốt biết bao.

Nữ nhân này thật đúng là ghê gớm, hắn kéo tay nàng xuống, xoa bóp hai bên má, nếu người bị nàng làm thế này là nữ nhân, e là đã bị hủy hoại dung nhan mất rồi.

“Cố chấp cũng được, cứng đầu cũng không sao, nàng đều sẽ phải gả cho nam nhân họ Hường .” Mà như hắn dự tính thì muộn nhất là trước cuối năm nay nàng sẽ trở thành Hường phu nhân rồi.

“Nếu đã thực như thế, vậy thì ta sẽ gả cho Hường Dữ Thiên.” Nàng có cách để trị tên phong lưu đa tình đó, chứ còn về phần Hường Ngạo Thiên, thì nàng đừng bị hắn trị đã là tốt lắm rồi.

“Hắn không thể nào cưới nàng được.” Muốn công kích hắn, đám lửa này của nàng vẫn chưa thể đủ.

“Tại sao ? Ta thấy hắn hình như cũng có hứng thú với ta, cứ luôn là bộ dáng si mê một cách ngu ngốc mà.”

Lăng Trúc ghét bỏ mà lắc lắc đầu, cứ nghĩ tới Hường Dữ Thiên, nàng lại chỉ muốn cho hắn một đám.

“Nàng không thể nào gả cho hắn được, chẳng có ai lại nói phu quân tương lai của mình là có bộ dáng si mê ngu ngốc cả.”

“Ai nói thế, ta còn nghe thấy thứ lợi hại hơn nữa có, đó là thê tử gọi phu quân của mình là ‘quý đáng chết’ , đây lẽ nào không nghiêm trọng hơn ?” So với người khác, thì lời nàng nói chẳng có gì ghê gớm cả, còn nhẹ nhàng chán.

“Cái đó không giống nhau, quý đáng chết là cách gọi của thê tử với phu quân mình, còn cách nói của nàng rõ ràng là có ý mắng người ta, khác nhau hoàn toàn.” Nàng lại nghe thấy câu này ở đâu thế ? Thật đúng là chẳng văn nhả tí nào.

“Cho dù ý thì không giống nhau, hay ta không gả cho Hường Dữ Thiên, nhưng hắn sẽ đồng ý lấy ta thôi.” Cái tên hoa hoa công tử đó nhất định sẽ phải lấy đến một đám nữ nhân về nhà để đấy, nên chắc cũng chẳng phiền lòng nếu thêm một người là nàng đâu.

“Với tính cách này của nàng, nếu hắn biết được, nhất định sẽ trốn cho xa, không dám đến gần nửa bước đâu.” Kê làm ca ca như hắn không hề nói dối, tính cách đệ đệ hắn thế nào hắn còn không rõ sao.

“Ta đáng sợ đến thế sao ?” Nàng không giận mà còn cười, đột nhiên rất muốn được trừng trị Hường Dữ Thiên, tin là ca ca của hắn cũng không phản đối chuyện này.

“Tính cách này của nàng cũng chỉ có mình ta chấp nhận.”

“Nếu ta giúp Hường gia người thanh lý môn hộ (dọn dẹp nhà cửa đó) người có phản đối không?” Lăng Trúc kỳ vọng mà hỏi, đôi mắt có thần vô cùng, thiết nghĩ sẽ lại là một trận long trời lở đất nữa đây.

“Nếu như cái đám rác đó là Hường Dữ Thiên, thì làm phiền nàng rồi.” Hắn đương nhiên không phản đối, tên tiểu tử kia dám có gan đùa cợt cả thê tử tương lai của hắn, thì cứ để hắn phải có gan mà gánh chịu hậu quả đi.

Xem ra những ngày tiếp theo đây sẽ không còn vô vị nữa rồi.

+++ +++ +++ +++ +++

Lúc này, Hường Dữ Thiên đang trêu hoa nghẹo nguyệt ở trên đường đột nhiên rùng mình một cái.

“Hường công tử làm sao thế ?” Nữ tử bên cạnh ôn nhu hỏi.

“Không sao, chúng ta vừa nói đến đâu ý nhỉ ?” Rõ ràng là đang lúc trời quang mây tạnh ánh nắng chan hòa sao tự nhiên lại rùng mình thế này ? Có lẽ là hắn quá mẫn cảm chăng ?

Hương Dữ Thiên lại để lộ ra chiều nụ cười quyến rũ, tiếp tục câu dẫn người ta.

“Chúc mừng a ! Cô nương, tướng mạo này của cô thật đúng là cực kỳ tốt, một đời được hưởng phúc hậu, nhận được sủng ái, việc gì cũng gặp xung hóa cát, bị cực thái lai (vận đen qua thì con may lại tới), mệnh thọ không chín mươi thì cũng đến tám mươi mấy ~ ~ ~ “

Thầy tướng số vui vẻ nói không ngừng, song lại bị Lăng Trúc ngang ngạnh cắt lời.

“Làm một bà lão không chết được thì có gì là hay ?” Chết tiết thật ! Bọn họ lại còn tìm đến một thầy tướng số để xem lại số mệnh của nàng một lần nữa, đúng là họ không hề muốn buông tay a ! Thật muốn mắng chửi quá đi thôi.

“Lần này thì nàng hết có rồi chứ ! ” Hương Ngao Thiên cười cười nhẹ nhéo gương mặt đang tức đến thở phì phò của nàng, chẳng hề ngại ngần gì mà không ăn đậu hũ của nàng ngay trước mắt biết bao nhiêu người.

“Lăng cô nương, thầy tướng Lý trước giờ chưa từng sai bao giờ, cô nhất định là sẽ làm con dâu nhà chúng ta rồi.” Hương lão gia cười lớn, nghĩ may mà con trai lão thông minh, bảo lão đi tìm một thầy tướng số đến xem lại, thế này thì ngày lão được bế cháu sẽ không còn xa nữa rồi.

Hương lão gia cùng phu nhân vui vẻ ra tiễn thầy tướng, vừa quay lại đến phòng khách đã nhìn thấy gương mặt tức giận của Lăng Trúc.

“Ngao Thiên, còn lại làm gì Lăng cô nương thế ?” Đến hỏi cũng không hỏi một tiếng, hai vị lão nhân đã lập tức đem mọi tội trạng đặt lên đầu con trai mình. Dưới ấn tượng của hai người họ, thì Lăng Trúc luôn là một thiên kim tiểu thư yếu ớt, tuyệt đối không thể là tự nàng gây ra chuyện được.

Hương Ngao Thiên cười với cha mẹ một cái, cúi đầu xuống bên tai nàng nhỏ giọng nói : “Cho dù có làm gì nàng đi nữa, thì cũng phải tìm nơi không có ai chứ, nàng nói xem có đúng hay không hả ? Nương tử .” Hắn cố ý dùng cách này gọi nàng, dường như lại đang rất vui vẻ khi nhìn thấy bộ dạng tức giận của nàng lúc này vậy.

Lăng Trúc tức giận trùng mắt với hắn, hình tượng thực nữ yếu đuối lúc này đã hoàn toàn bị vứt sang một bên, nàng uất hận mà sử dụng tuyệt chiêu duy nhất của mình, đem gương mặt hắn kéo ra thành hình cái bánh.

Hương lão gia cùng phu nhân đứng bên cạnh kinh ngạc mà nhìn hai người họ, lại nghĩ con trai ông bà từ lúc nào lại biến thành kẻ dễ làm người khác chán ghét đến vậy, đến Lăng Trúc luôn ngoan ngoãn giờ cũng đang phải động tay dạy dỗ hắn chứ ? Mà hành động tiếp theo của Lăng Trúc lại càng làm cho họ kinh ngạc không thôi, nhất thời trong đầu dừng toàn bộ suy nghĩ, gây ra không biết nên làm thế nào.

“Là người đứng không ? Sao người cứ phải thích đối nghịch với ta như thế ? Lại cứ phải kéo đuôi ta ra thì mới chịu được sao ? Há ? ”

Hương Ngao Thiên dùng lực kéo tay nàng ra, trong bụng thầm mắng tiểu nghiệt tử này công lực lại tăng thêm một bậc, giờ mặt hắn nhất định là sưng đỏ lên rồi.

“Ta đâu có muốn kéo đuôi nàng ra đâu , ta chỉ là muốn để nàng nghe thêm ý kiến của người khác nữa, mà thần tướng Lý không phải bói ra rất tốt hay sao ? Dem mệnh của nàng kéo dài ra đến mấy lần còn gì .”

Nàng chẳng thèm quan tâm sẽ sống được bao lâu, nàng chỉ cần sống vui vẻ là được rồi. Cái tên họ Hương này lại còn cố ý phá vỡ niềm vui cuộc sống của nàng, thì làm sao mà không tức cho được ?

“Người là đồ tiểu nhân nói lời không giữ lời, người đã đồng ý không can dự vào.”

“Ta làm sao có thể cứ thế trở mặt ra nhìn cha mẹ mình vì chuyện nhỏ này mà đau lòng chứ ? Như thế không phải là rất bất hiếu sao ?” Xem ra bản tính của nàng đã bị lộ ra rồi. Nhưng phải nói thật là, nhìn thấy nàng trước mặt gia đình hắn làm bộ làm tịch như thế, thực sự từ sâu trong tim hắn chẳng thích chút nào.

“Người là đồ ngụy quân tử vô tình.” Lăng Trúc nghiêng răng trùng với hắn, tất cả những nỗ lực cùng cố gắng nhẫn nại của nàng giờ đã thành mây khói hết cả, đều là do hắn hại !

“Đừng véo mặt ta nữa.” Đôi tay nàng vừa bò lên là hắn biết ngay nàng muốn làm gì, vì thứ mà nàng có thể làm cũng chỉ có thế này mà thôi.

“Chuyện gì cũng phải xem nhẹ xem nặng, đối với việc làm cho cha mẹ ta cùng đau lòng, thì không bằng để một mình nàng phiền não là được rồi.” Hắn rõ ràng không có chút lương tâm nào nói, đối với ánh mắt phẫn nộ của nàng lúc này lại chẳng hề kiêng nể tí nào cả.

“Như thế này thì người đã vui lòng rồi chưa hả !”

Bàn tay của hắn nhẹ miết lên gương mặt nhỏ xinh của nàng, “Sao có thể như thế được ? Hi vọng của ta là nàng luôn được vô ưu vô phiền, sống vui vẻ hạnh phúc.”

“Lừa người, ta đang rất không vui đây.” Lăng Trúc mở ngay miệng cắn lấy ngón tay của hắn, chỉ hận không thể cắn đứt ngón tay của hắn xuống luôn cho rồi. Đáng tiếc là nàng cũng không có lá gan đó, chỉ có thể dùng lực để cắn hắn mà thôi.

“Đúng là nữ nhân đáng sợ, nhưng ta lại thích !” Hương Ngao Thiên nhứ chặt hai đầu lông mày lại, nói : “Mở miệng ra.” Nàng chẳng lẽ thực muốn cắn cho ngón tay hắn đứt làm hai sao ?

“Cứu tôi với !” Nàng lại sử dụng tuyệt chiêu, xem xem hắn có dám đụng đến nàng nữa không nào.

“Nếu nàng không bỏ ra ta sẽ hôn nàng ngay đây.”

“Đúng là tiểu nhân bỉ ổi, lại còn uy hiếp ta.” Dù nói như vậy, nhưng nàng vẫn buông tha cho bàn tay của hắn. Da mặt nàng có dày đến thế đâu, mà lại có thể không chút do dự làm việc như thế chứ, nàng vẫn muốn được làm người nữa !

“Sao nàng lại nói là uy hiếp ? Ta đây là đang nghĩ cho tương lai của nàng cơ mà, nàng đừng có phụ tấm chân tình của ta như vậy. ” Điều hắn nói này cũng có thể nói là đang tự cầu xin cho bản thân, nếu không thực sự bị nàng cắn đứt làm hai thì phải thế nào bây giờ ? ”

“Nói hay thật ? Cái gì mà tương lai của ta ? Tương lai của ta có quan hệ gì với ngón tay của ngươi ?” Hắn lại muốn lừa nàng nữa chắc ?

“Đương nhiên là có quan hệ rồi, làm cho phu quân của mình thiếu mất một ngón tay, nàng không cảm thấy rất mất mặt sao ?”

“Ngươi đang nói linh tinh cái gì thế ? Ta nói là sẽ gả cho ngươi bao giờ ? Ngươi từ bỏ đi ! Hướng đại thiếu gia .” Nếu không phải là vì gia giáo trên người nàng được truyền quá thành công, thì lúc này nàng thật muốn mắng chửi hắn, mắng chửi đến khi hắn không ngẩng mặt lên được nữa thì thôi.

“Được, nàng không gả cho ta, thì ta lấy nàng là được rồi chứ gì ?” Vốn dĩ mới nghe nàng cứ ngỡ là hắn đã đổi ý, trong tim không thể không mừng thầm, song lại cũng có cả cảm giác thất vọng nữa, nhưng câu nói cuối cùng của hắn đã thổi bùng lên ngọn lửa trong nàng.

“Ngươi rõ ràng là đang đùa cợt ta !” Về điểm này thì nàng có thể cực kỳ — chắc chắn — và rõ ràng xác định được. Cái tên nam nhân đáng ghét này !

“Vi phu làm sao có thể nở chơi đùa nàng đây ?” Hắn thâm tình nhìn nàng, dùng ánh mắt cùng vẻ ngoài có mê lực nhất của mình để thu hút nàng.

Đáng tiếc là đang lúc tức giận, bộ dáng này của hắn trong mắt nàng rõ ràng là đang cười giễu.

“Ngươi đừng có vi phu, vi phu nữa có được không ? Một bộ dạng mặt trắng (kiểu giai bao >”

Những lời nói ngây thơ mang theo sự tức giận của nàng làm Hướng Ngao Thiên cười ồm ồm lên, “Ta giống đồ mặt trắng lắm sao ?” Hắn tự nhận mình anh tuấn lãnh đạm, do học võ nên làn da cũng không hề trắng trẻo, thì sao lại gọi hắn là đồ mặt trắng chứ ?

“Ngươi có tai không thế ?” Hắn không biết đến câu ‘lời hay thì không nói đến lần thứ hai ‘ sao ?

Thật đúng là cái miệng sắc sảo, “Đúng là không có, nhưng ta dù chỉ một chút cũng không trắng tí nào.”

“Bôi bột lên là trắng rồi.” Nàng uất hận nghiêng răng nghiêng lợi trừng hắn, hận không cách nào cắt hắn ra thành nghìn vạn mảnh để phát tiết !

Đây rốt cuộc là lý do gì thế ? “Nếu đúng như nàng nói, thì ai cũng có cơ hội được làm ‘kẻ mặt trắng ‘ rồi !” Nàng chỉ giải thích ý nghĩa như vậy, hắn đương nhiên phải phối hợp đến cùng, mới không phụ những lời nói này của nàng.

“Nếu công tử muốn làm ‘ mặt trắng ‘ thì tiểu nữ có thể giúp đỡ đấy.” Nàng sẽ giúp hắn trắng từ trên đỉnh đầu xuống dưới, để hắn được ‘ trắng ‘ một cách toàn diện.

“Đa tạ, tại hạ rất vừa ý với bộ dạng hiện giờ của mình, thực chưa muốn thay đổi.” Hắn làm sao mà không nhìn ra được suy nghĩ của nàng chứ. Nếu thực làm theo ý nàng, nhất định sẽ làm cho chính mình mất mặt.

Hắn ! Thực không dám !

Hướng lão gia cùng phu nhân nhìn hai người mà trong đầu giăng lên một màn sương mờ, nhưng sự thay đổi của Lăng Trúc thì bọn họ đã nhìn thấy rõ ràng.

“Lăng cô nương, tài ăn nói thật không tệ.” Hướng phu nhân kinh ngạc nhìn nàng, lại còn rất hoài nghi là mình đã nghe nhầm, nghe sai rồi cơ !

“Xem ra bệnh tình của Lăng cô nương đã khỏi hoàn toàn rồi, đúng không ? Ngao Thiên.” Hướng lão gia cũng nhìn ra được chút đầu mối, có mấy việc trong lòng đã hiểu rõ hết cả.

“Đúng vậy ! Xem ra chúng ta đã có thể chuẩn bị cho hôn lễ được rồi.” Hắn lúc này thực muốn được ôm lấy nàng, muốn được nhìn thấy bộ dạng lúc then thưng của nàng, mà lần duy nhất nàng then thưng trước mặt hắn chính là lúc còn ở biệt viện, lần mà hắn tặng nàng chú mèo nhỏ đó, nhưng hắn cũng đã phải trả giá ngay lúc đó, bằng một phát đâm của nàng vào chân.

“Hey ! Ta nói không gả là không gả ! Các người làm gì được ta chứ ?” Mọi người đã hiểu hết được bản tính đáng ghét của nàng, thì sao nàng lại phải giả vờ ngoan ngoãn nữa ? Nàng quyết định sẽ làm cho người trong Hướng phủ thất điên bát đảo, làm họ không chịu được nữa thì thôi ! ~

Chương 8

Một ngày trời đẹp, hoa nở thơm ngát, Lăng Trúc ôm chú mèo nhỏ đứng trước cửa ra vào của ” Cúc viện”. Nàng để chú mèo xuống đất, đẩy nó chạy vào phía trong.

“Tiểu Cầu Nhi, mau đi vào đi, càng vào trong càng tốt, ngàn vạn lần cũng đừng để ta tìm thấy được, ngoan.” (Cầu Nhi : quả cầu nhỏ, quả bóng nhỏ — ý muốn chỉ chú mèo lông xù như quả bóng)

Tiểu Cầu Nhi quả thật đã không phụ sự trông đợi của nàng, ngoan ngoãn mà lại ưu nhã bước vào trong. Đứng đợi thêm mấy phút, Lăng Trúc mới cẩn thận bước vào.

“Tiểu Cầu Nhi, tiểu Cầu Nhi.” Nàng vừa đi vừa gọi, nhưng ánh mắt lại không nhìn vào trong hoa viên, mà nhìn vào trong nơi có phòng ở. Hôm nay nàng lấy danh đi tìm sủng vật, để được vào trong căn biệt viện này, mục đích chỉ có một, đó chính là đi xem vị Vân Bình Nhi kia, trong tim rõ ràng là có chút để ý đến quan hệ của nàng ta và Hưởng Ngạo Thiên, có điều về điểm này thì dù đánh chết nàng cũng sẽ không chịu nhận.

“Cầu Nhi, tiểu Cầu Nhi.” Nhỏ giọng gọi mấy tiếng, Lăng Trúc tùy ý xem xét bốn phía, được lắm, tiểu Cầu Nhi thật thông minh, nó thực sự đã đi sâu vào phía trong rồi.

Nàng lại đi tiếp vào phía trong, thì nhìn thấy một bị cô nương xinh đẹp như tiên nữ, chim sa cá lặn, nguyệt che hoa thẹn đang ở phía trước. Thực đúng là một mỹ nữ hiếm gặp. Nhưng sắc mặt nàng ta lại trắng bệch, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất khỏi cõi đời này vậy ... . Lê nào đó chính là Vân Bình Nhi ? Thực đúng là như mây trời vậy, trắng quá !

“Thực là một chú mèo nhỏ đáng yêu !” Vân Bình Nhi ngồi trong đình viện thích thú mà ôm lấy chú mèo tiểu Cầu Nhi dưới chân, ” Đáng yêu quá !”

Cầu Nhi ngoan, thực lợi hại, biết được cả mục ý đồ của nàng nữa, lại còn trốn đúng vào trong lòng người nàng cần tìm để tạo cơ hội giúp nàng nữa. Thực là thông minh , nàng tối nay nhất định sẽ thêm phần thức ăn cho nó (cái này có nên gọi là chủ nào tớ này không nhỉ ? Aiya ~) .

“Cầu Nhi, tiểu Cầu Nhi ... . . Quái lạ, chạy đi đâu mất rồi ?? Tiểu Cầu Nhi ... . . .” Nàng giả vờ nhìn xuống mặt đất, vừa đi vừa gọi.

Vân Bình Nhi nghe thấy có tiếng người, ngẩng đầu lên nhìn vị khách dám xông vào biệt viện của nàng, cùng lúc chú mèo nhỏ trong lòng nàng cũng phồng hợp meo một tiếng, Lăng Trúc theo đó ngẩng đầu lên, hướng về phía đình viện mà đi tới.

“Tiểu Cầu Nhi.” Con ngoan, đúng là không uổng công nàng yêu thương nó.

“Cô nương, chú mèo này là của nàng sao ?” Vân Bình Nhi mỉm cười hỏi nàng.

Người ta đã có nhĩ ý , nàng làm sao mà từ chối được cơ chứ ? Nàng nở một nụ cười với Vân Bình Nhi, nhanh chóng bước đến gần nàng ta, “Đúng là Tiểu Cầu Nhi của ta.”

Trong chốc lát, Vân Bình Nhi ngỡ rằng nàng đã nhìn thấy tinh linh, một tinh linh tràn đầy khí lực và sức sống, như ngọn lửa không thể bị dập tắt dưới nhân gian này vậy. Nàng ta có sự tự tin đến vậy, khác hẳn với những người xung quanh đây đến vậy.

Lại nghĩ đến bản thân mình từ khi sinh ra đúng là có một diện mạo đẹp đẽ, nhưng lại không có được sức thu hút như nữ nhân trước mắt này, chỉ cần là nam nhân, chắc chắn sẽ bị nàng ta thu hút. Từ cổ chí kim hồng nhan luôn bạc mệnh, nàng chính là một ví dụ điển hình, nhưng vị cô nương trước mắt lại hoàn toàn không như thế, nàng ta xem ra khỏe mạnh vô cùng ... . .

“Cô nương , cô nương ?” Lăng Trúc gọi mấy tiếng, vẫn không thấy nàng ta hồi thần lại, “Hồn về đây ! Hồn phách của vị cô nương này mau trở lại ! Nếu không ta bắt người đi bán đấy !” Nàng liên tục hươ hươ tay trước mặt Vân Bình Nhi.

Vân Bình Nhi ngượng ngùng đỏ cả mặt, không biết nên làm thế nào chỉ nhìn nàng nói : “Xin lỗi, cô nương, Bình Nhi vừa rồi đã thất lễ.”

Lăng Trúc không an ủi nàng ta, ngược lại còn đồng ý mà gật đầu nói : “Đúng đấy ! Người thật là quá thất lễ, ta đứng ở đây mà người còn có thể ngây ra như vậy, có thể thấy là ta thực đúng là ‘không có chút trọng lượng ‘ nào, hóa ra ta như không khí vậy. Đúng không hả ? Tiểu Cầu Nhi .”

Dường như biết được nàng đang hỏi nó, nó meo một tiếng đáp lại, Lăng Trúc lập tức cao hứng ôm lấy nó, vừa hôn vừa nói : “Oh ! Ta thực là yêu người quá đi mất thôi.” Chỉ mới có mấy ngày, mà sự ăn ý của chủ tớ hai người họ đã tốt đến thế này rồi đấy.

“Nàng là Lăng cô nương sao ?” Vân Bình Nhi cẩn thận hỏi dò, trong tâm đã có chút xác định, người có thể làm cho biểu ca của nàng ta nguyện tâm nguyện ý chính là người thế này, toàn thân đều phát ra khí chất không giống như bao nữ tử khác.

Lăng Trúc sớm đã đoán được nàng ta sẽ hỏi câu này, “Đúng vậy, ta là Lăng Trúc, thiết nghĩ nàng chính là Vân Bình Nhi cô nương nhỉ . Rất vui được gặp nàng.”

Nữ tử tuyệt sắc như tiên nữ thế này chỉ e nhân gian ít thấy được, nếu nàng mà là nam nhân, nhất định sẽ khuynh tâm không dứt với nàng ta. Chỉ cần thân thể nàng ta khỏe mạnh hơn một chút, liệu có phải Hường Ngao Thiên sẽ cưới nàng ta không ! Còn nàng, có lẽ vĩnh viễn cùng sẽ không thể gặp được hán, mà dù cho có gặp, thì nàng và hán cũng sẽ chẳng có quan hệ gì ... ..

Làn gió mát mẻ nhẹ nhàng thổi qua, hai nữ nhân trong tim đang chất chứa nỗi lòng riêng mà cùng im lặng nhìn đối phương, cho đến khi tiểu Cầu Nhi không thể chịu được nữa không khí khó chịu này mà meo lên một tiếng, “Nàng và biểu ca lúc nào sẽ thành thân ?” Vân Bình Nhi có chút đau lòng mà hỏi ra câu hỏi này. Tình trạng thân thể của nàng tự nàng hiểu rõ nhất, nàng không có cách nào để gả cho biểu ca cả, có thể làm được chỉ là chúc phúc cho huynh ấy mà thôi.

Lăng Trúc ngây ra, không ngờ là nàng ta lại hỏi câu hỏi này. Phút chốc, nàng cũng không biết nên trả lời thế nào nữa. “Cái này thì phải hỏi Hường Ngao Thiên.”

Đây là lần đầu tiên, nàng không hề lên tiếng phản đối chuyện hôn sự của nàng và hán, mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại không hề không thoải mái, ngược lại giống như trút được một hơi dài. Điều này làm nàng không biết được rốt cuộc mình bị sao nữa, càng lúc càng không giống nàng nữa rồi.

“Biểu ca rất thích nàng.”

Nhìn thấy nụ cười mang theo chút khổ sở của nàng ta, Lăng Trúc không dừng được có cảm giác tội lỗi, nàng thế này chẳng phải rất giống như là ‘cướp’ sao , ‘cướp’ mất trái tim biểu ca của nàng ta.

“Ta ... ..xin lỗi.” Nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Trúc chỉ có thể nói ra câu này, đối với một cô nương tâm cơ thiện lương như vậy, thì tính cách nàng dù có ghê gớm đến đâu cũng không thể dừng được, đúng là kiểu người miệng cứng mà lòng thì mềm.

Vân Bình Nhi dường như cũng không ngờ nàng sẽ nói lời này, “Việc gì mà phải xin lỗi, chuyện tình cảm vốn dĩ đâu thể miễn cưỡng được, Bình Nhi vẫn biết biểu ca đối với mình chỉ có tình huynh muội, song vẫn không dừng được mà thích huynh ấy thôi.”

“Đúng ! Ai mà biết được ta lại bại trên tay hán chứ .” Lăng Trúc lẩm bẩm nói, nàng lẽ nào thực sự phải gả cho Hường Ngao Thiên ư ? Hán liệu có giống như bao nam nhân khác, luôn có mới nói cũ ?

Vân Bình Nhi đột nhiên nắm lấy tay của nàng, ” Lăng cô nương, xin hãy chăm sóc biểu ca cho tốt, huynh ấy xin giao cho nàng .”

“A ?” Lăng Trúc không hiểu gì cả, Vân Bình Nhi lại muốn giao Hường Ngao Thiên cho nàng sao ?

“Di phụ và di mẫu từ trước đều luôn thúc giục huynh ấy sớm thành thân, nhưng huynh ấy không chịu, chỉ có nàng là nữ tử duy nhất làm cho huynh ấy muốn thành thân, từ đó có thể thấy được biểu ca thích nàng đến thế nào. Lăng cô nương, thực ra Bình Nhi rất ngưỡng mộ nàng, có thể có được sự yêu thích của biểu ca là một việc hạnh phúc biết bao ... .. Bình Nhi không có phúc phận này ... .. Có thể sống thêm được mấy năm cũng không biết được, nói không chừng đến mặt trời ngày mai cũng không nhìn thấy nữa. Bình Nhi cầu xin nàng, hãy chăm sóc biểu ca cho tốt, được không ?”

Vân Bình Nhi mang theo hi vọng cất lời hỏi, vừa đơn thuần lại vừa thiện lương làm cho người khác thực sự yêu quý từ tận đáy tim, cũng không có cách nào cự tuyệt lời thỉnh cầu này của nàng ta cả.

Lăng Trúc thương nàng ta vô cùng, nhưng lại không thích suy nghĩ bi quan của nàng ta tí nào, mà cả lời thỉnh cầu của nàng ta cũng dường như đang làm cho nàng có chút khó xử ... ..

“Chỉ cần nàng đáp ứng với ta, sẽ dưỡng bệnh cho tốt, phải sống vui vẻ khỏe mạnh cho ta, thì ta sẽ chăm sóc cho Hường Ngao Thiên.”

Nhưng nếu Hường Ngao Thiên từ bỏ nàng, nàng sẽ không chút lưu tình mà rời xa hán, nàng sẽ không như các nữ tử khác, không thể học được cách để chịu đựng việc như vậy.

“Vâng, đa tạ.” Vân Bình Nhi trong mắt đã ngậm lệ, nhưng lại cười vui vẻ vô cùng, vì thấy nàng thực sự quan tâm đến nàng ta.

“Bình Nhi có thể làm bằng hữu của nàng không ?” Nàng ta hỏi dò , thân thể yếu ớt đến cửa lớn cũng không được bước ra như nàng, đến một người bạn tâm giao cũng không có, trống rỗng đến nỗi làm nàng ta cảm thấy không biết mình vì sao còn sống trên thế gian này ... ..

“Chúng ta hiện giờ không phải là bằng hữu sao ?” Vốn dĩ cho rằng Vân Bình Nhi sẽ bày ra gương mặt ai oán trách nàng vì đã cướp mất biểu ca Hường Ngao Thiên, nhưng giờ xem ra Hường Ngao Thiên hoàn toàn đã không còn tồn tại giữa hai người họ nữa. Nói đúng hơn hán đã bị họ ‘ bán ‘ với giá rẻ mất rồi.

“Để hôm nào ta sẽ đưa nàng ra đường chơi, cũng có thể đến miếu để dâng hương nữa, hoặc nếu nàng còn có nơi nào muốn đi, ta cũng sẽ đưa nàng đi. Cho nên nàng nhất định phải dưỡng thân thể cho tốt, ăn nhiều một chút, đi nhiều thêm chút nữa, bởi vì chúng ta mà ra ngoài thì đều phải đi bộ đấy, chứ không ngồi kiệu đâu. Sau này ta sẽ dạy nàng cưỡi ngựa nữa, thích lắm.”

Nàng còn có vô số thứ muốn dạy nàng ấy nữa nha !

“Cảm ơn, thực sự rất cảm ơn nàng.” Có thể tìm được một người bạn thật tâm đối tốt với nàng ta như vậy, thì nàng ta dù có chết cũng không còn gì để tiếc nữa.

“Nàng nếu thực sự muốn cảm ơn ta, thì mau mau dưỡng thân thể khỏe lại, để đi ra ngoài chơi cùng ta.” Lăng Trúc thực sự không thích bộ dạng bệnh tình yếu ớt của nàng ta chút nào, thực hi vọng nàng ta có thể khỏe mạnh lại, như vậy thì sẽ trở nên thu hút người ta hơn ! ~

Sau buổi trưa nóng nực, Lăng Trúc một mình ngồi trên ngọn một cái cây to, lá cây giúp nàng che bớt đi rất nhiều ánh nắng gay gắt, cũng đem đến nhiều hơn làn gió mát mẻ và sự dễ chịu, trong tay nàng cầm một quả táo to chậm chậm thưởng thức, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh khó có được này.

Bắt đầu từ sau khi nàng đáp ứng với Vân Bình Nhi, nàng đã không còn suy nghĩ làm sao để cho người nhà họ Hường từ bỏ mối hôn sự giữa nàng và Hường Ngao Thiên rồi. Nàng phát giác ra bản thân mình cũng không hoàn toàn ghét bỏ hắn.

Nàng đúng là từ chối tất cả nam nhân trên thế gian này, lý do chủ yếu đều là vì nàng không hề muốn phải làm một vị hạ đường phu nhân, toàn tâm toàn ý bỏ ra song lại chỉ đổi lấy một tình cảnh mà khó ai có thể chịu đựng được. Cũng vì lý do này, mà nàng tự bảo vệ bản thân rất tốt, không để cho bất kỳ một nam nhân nào có thể xoay chuyển số mệnh hay tư tưởng của nàng.

Cho đến khi gặp được Hường Ngao Thiên, nàng phải thừa nhận nàng có chút thích hắn, muốn được ở cùng một chỗ với hắn. Nhưng nàng quyết không muốn để hắn làm mình bị tổn thương, nàng nguyện ý thành thân cùng hắn, nhưng nếu hắn dám làm ra chuyện hư hỏng, nàng sẽ rời khỏi, vĩnh viễn cũng không gặp lại hắn nữa ... ..

Nàng tin bản thân không thể nào chấp nhận được việc phải chia sẻ chồng mình với một người phụ nữ khác, nhìn chồng mình thân mật cùng họ, nàng sẽ phát điên lên mất. Nàng chỉ muốn một nửa kia của mình cũng đối với mình toàn tâm toàn ý, nếu không cách nào làm được như thế, e là nàng nguyện chết đi, chứ không bao giờ đồng ý bước lên con đường mà nương nàng cũng như bao người phụ nữ khác đã đi lên đó, rồi lại tự mình âm thầm thương tâm ...

+++ +++ +++ +++ +++

Dưới tán cây bỗng nhiên có người đi tới, hóa ra là Hường Dữ Thiên và ... .. Ly Nhi. Lông mày nàng nhướn cao, lẽ nào Hường Dữ Thiên lại dám cả gan đến cả Ly Nhi nhà nàng cũng dám chọc ngón tay bần kia vào để trêu đùa sao ? Tên tiểu tử này, không cho hắn ném tí mùi, hắn lại thực nghĩ Lăng Trúc nàng chỉ là một con mèo bệnh !

“Nhị thiếu gia, ngài đừng trêu đùa nô tì nữa.” Ly Nhi đã bị hắn làm phiền đến phát bực lên rồi, lại không thể nào nói ra lời mắng mỏ đối với người là chủ nhân, làm nàng thực sự rất khó xử. Thực không rõ tiểu thư nhà nàng đi đâu mất rồi? Chỉ hi vọng chủ nhân nàng xuất hiện để cứu nàng rời xa khỏi tên sắc lang này.

“Lời ta nói là thật mà, nàng đừng không tin như thế, tối qua ta quả thực có nằm mơ thấy nàng, người ta luôn nói, những gì hay suy nghĩ lúc ban ngày thì đêm đến sẽ mơ về nó. Ta chính là vì quá nhung nhớ tới nàng, mới để đến nỗi nằm mơ cũng mơ thấy hình dáng xinh đẹp của Ly Nhi. ”

Hường Dữ Thiên nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ly Nhi, không thêm đề ý đến sự kháng cự của nàng ta, “Nàng hẳn tâm tổn thương trái tim ta sao ? Ly Nhi tốt của ta .” Vừa nói hắn vừa cố ý nhìn nàng bằng ánh mắt phát ra điện.

“Nhị thiếu gia, xin ngài buông tay .” Tiểu thư , cứu mạng a !

Được lắm ! Lại còn dám động tay động chân với Ly Nhi nhà nàng, tên tiểu tử này đúng là không muốn sống nữa rồi ! Nàng giơ tay lên, muốn ném quả táo chưa ăn hết một nửa trong tay ném xuống đầu hắn, cổ tay lại bỗng nhiên bị người ta nhanh hơn một bước mà giữ lại.

“Trúc Nhi, nàng to gan thật đấy, lại còn dám trèo lên trên cây, nàng không cần mạng sống nữa hay sao ?” Hường Ngao Thiên bắt lực thờ dài một hơi, đem nàng cố định lại trên cây, không cho nàng cử động lung tung nữa.

“Sao ngươi lại ở đây ?” Nàng sao lại không phát giác ra hắn đã lên đây chứ ! Cúi đầu xuống nhìn dưới mặt đất, hai người kia cũng vẫn không hề biết họ còn đang ở phía trên, vậy thì ... ..

“Nàng lại muốn làm cái gì ?” Nàng còn chưa kịp nói , Hường Ngao Thiên đã biết nàng lại nghĩ ra chuyện xấu gì rồi, xem ra thì nguyên nhân chính là tên đệ đệ không biết sống chết là gì của hắn dưới kia.

“He he he ! Ta nói với ngươi ... ..” Nàng ghé vào bên tai hắn nói mấy lời, Hường Ngao Thiên cười cười mà gật đầu, ôm nàng nhẹ nhàng đáp xuống dưới đất, không một tiếng động mà đứng ngay sau lưng của Hường Dữ Thiên.

“Nhị thiếu gia, xin ngài tự trọng chút.” Ly Nhi trước giờ chưa từng gặp phải loại chuyện như thế này, cũng không biết nên giải quyết thế nào mới phải, mắt nhìn thấy cứu tinh đang đi đến, Hường Ngao Thiên lại ẩn thân sau thân cây. Lăng Trúc dùng ám hiệu bảo Ly Nhi cứ tiếp tục nói, coi như là không nhìn thấy nàng.

“Nếu tiểu thư mà biết được ngài trêu đùa nô tì thế này, tiểu thư sẽ giận lắm đấy.” Miệng thì nói vậy nhưng trong bụng lại nghĩ kiểu này nhị thiếu gia chết chắc rồi.

“Tiểu thư nhà nàng không biết được đâu, mà cho dù có biết được, nàng ta cũng chẳng thể làm gì bọn thiếu gia, chỉ là một Lăng Trúc nhỏ nhoi thì là gì , đợi nàng ta gả cho đại ca ta rồi, nàng ta lẽ nào lại không biết điều đối xử tốt với ta hay sao ? ” Hắn cứ thế nói mà chẳng kiêng nể chút nào.

Lăng Trúc cười lạnh nhìn hắn, cứ để hắn tiếp tục tự mình đào mộ đi, xem hắn có thể tự chôn mình sâu đến mức nào.

“Đại thiếu gia rất thích tiểu thư nhà ta , ngài ấy sẽ không để nhị thiếu gia bắt nạt tiểu thư đâu.”

Lời Ly Nhi vừa nói ra, Hường Ngạo Thiên lập tức gật đầu đồng tình.

“Tiểu thư nhà nàng hiền lành yếu ớt như thế, dù cho có bị ta bắt nạt, nàng ta cũng chẳng dám ho một tiếng đâu.” Lời này hẳn nói quả cũng có phần đúng, nữ tử trên thế gian này hầu như đều có một bộ dáng như vậy. “Chúng ta đừng nói đến tiểu thư nhà nàng nữa, tối quá trong đầu ta đều là hình bóng của nàng, muốn xóa cũng không cách nào xóa đi được. Thế này ta mới biết, ta đã bất giác mà bị nàng thu hút quá sâu sắc rồi, không cách nào từ bỏ được nữa, đến trong mơ cũng mơ về nàng, nàng trong lòng ta mới nhu thuận, hạnh phúc biết bao. Ly Nhi, ta ....”

“Hường nhị công tử thật có lòng quá, hái hoa hái đến tận trên người Ly Nhi nhà ta.” Lăng Trúc không thể nghe thêm được nữa, giữu cột mà nhìn hẳn lên tiếng.

Ly Nhi vừa thấy chủ tử cất lời, bèn lập tức chạy đến bên người nàng, tránh để Hường Dữ Thiên kia lại đột ngột động tay động chân với nàng ta.

Hường Dữ Thiên cả kinh, nhanh chóng xoay người lại, nhìn thấy Lăng Trúc, lòng lại tự hỏi không biết nàng đã đến được bao lâu? Mà quan trọng nhất là, đã nghe được bao nhiêu rồi?

“Hóa ra là tiểu tẩu tử (chị dâu) tương lai của Dữ Thiên này, ta còn ngỡ là mỹ nhân nào đó xuất hiện đây!” Bất kể nàng đã nghe được bao nhiêu, cứ nín nhịn trước đã.

“Nào dám, tiểu nữ tử tư sắc bình thường, nào dám nhận lấy hai chữ ‘mỹ nữ’ kia, nhị thiếu gia đang trêu chọc ta đúng không?”

“Xứng đáng, xứng đáng, dựa vào tư sắc tuyệt sắc của tẩu tử, tuyệt đối xứng đáng, không biết tại hạ có được vinh hạnh mời tiểu tẩu tử cùng du ngoạn Minh hồ hay không?”

Cái tên tiểu tử đáng chết này, cứ nhìn thấy nữ nhân là lập tức muốn hái, cũng không xem xem có được hái hay không nữa?

Mặc dù rất muốn cho hắn ngay một trận, nhưng nàng vẫn cố mà nhịn xuống, một bộ dạng ngây thơ không hiểu mà hỏi hắn: “Sao có thể chứ? Lăng Trúc nào có phải là cô nương mà Hường nhị công tử ‘ngày đêm mong nhớ’, sao mà lại cùng đi du ngoạn Minh hồ được đây?” Nàng lại còn cố ý mở to đôi mắt xinh đẹp lạnh lợi ra nhìn hắn nữa.

“Tẩu tử cũng là cô nương mà Dữ Thiên ta ngày đêm mong đợi à! Có thể được cùng hai vị cô nương đây du ngoạn thực đúng là vinh hạnh của ta, Trúc Nhi lẽ nào nhẫn tâm mà nhìn Dữ Thiên ta đau lòng sao?” Trong nhận định của hắn, thì trên đời này trừ nương của hắn ra, còn lại những nữ nhân khác đều có thể thả câu được cả, hơn nữa hắn cũng đã quan sát rất lâu rồi, cho rằng Lăng Trúc cũng như vậy, nếu không hái nàng, thực là quá có lỗi với chính hắn rồi.

“Đau lòng? Ta đương nhiên là thương tiếc chứ.” Nàng vừa nói vừa dùng lực mà đem nửa quả táo đang giấu sau lưng ném thẳng về hướng mặt hắn, làm cho hắn bị dọa một trận, đang muốn mở miệng nói, lại bị bộ dáng dữ dằn của Lăng Trúc dọa cho khiếp vía lần nữa: “Ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, nếu còn dám đụng vào một sợi tóc của Ly Nhi nữa, hay dùng lời nói để trêu đùa, thì cẩn thận kéo ta sẽ cho ngươi không ăn được gì nữa đâu, không tin thì ngươi cứ thử mà xem.” Lời nàng nói là sự thật, cũng là để dọa cho hắn sợ một phen. “Nàng ....” Hường Dữ Thiên nhất thời không khôi phục lại được, trong lòng tự hỏi Lăng Trúc trước giờ luôn nhu mỳ hiền thực sao lại biến thành thế này? Nàng ta đang dọa hắn! Một nữ nhân yếu ớt đang dọa dẫm hắn à! ~

Sozzy vì Bibon ta không dốc sức cho bộ này nhé !!! >”

“Nàng ....” Hường Dữ Thiên nhất thời không khôi phục lại được, trong lòng tự hỏi Lăng Trúc trước giờ luôn nhu mỳ hiền thực sao lại biến thành thế này? Nàng ta đang dọa hắn! Một nữ nhân yếu ớt đang dọa dẫm hắn à! ~

“Sao nào? Có gì bất mãn thì cứ nói ra! Hay là ngươi không có gan đấy?”

Nàng rõ ràng là đang chế giễu hắn, bộ dạng này khác hoàn toàn với những gì hắn đã nhìn thấy trước đây, rõ ràng là đã đổi hẳn tính cách rồi!

“Nàng là Lăng Trúc sao? Hay là muội muội hoặc tỷ tỷ của nàng ấy?” Hường Dữ Thiên rất muốn hỏi nàng ta có phải là nữ nhân hay không, trong quan niệm của hắn, thì không có nữ nhân nào lại dám nói những lời đó cả.

“Ta chính là ác mộng của ngươi.” Tên tiểu tử này bị dọa đến ngốc luôn rồi chắc?

“Ừm, có lẽ là ta đang gặp ác mộng .... nhất định là như thế, Lăng Trúc làm sao có thể nói ra những lời này ....”

Xem ra đúng là hắn đúng là đã chấp nhận lời nàng nói, so với sự dọa nạt của nàng, thì hắn nguyện tin rằng mình đang gặp phải ác mộng hơn.

“Ngày nghỉ gì, đêm mộng về đó, ngươi chính là quá nhớ đến hai chúng ta, nên mới mơ thế này đấy.” Tên tiểu tử này thực đúng là đồ không có não.

“Hóa ra là như thế .... nhưng cũng không đúng! Mấy ngày hôm nay ta nghĩ đến đều là tiểu thư Tinh Nhi bên Vương gia, tiểu Hồng ở đường Đông, Tây nương bên đường Tây, còn có tiểu thư Khôi Vân của Hà gia bên Minh Triều nữa, nếu có mơ thì cũng phải mơ về họ chứ, sao lại mơ thấy hai người các nàng? Bọn họ đi đâu mất rồi? Có phải là các nàng đem giấu họ đi rồi không!”

Hắn lại còn thực nghiêng ngó bốn phía mà tìm kiếm, song vẫn chẳng nhìn thấy nhân ảnh nào khác cả. “Trời ơi! Ta thực hồ nghi ngươi có đúng là đệ đệ ruột của Hường Ngạo Thiên hay không đây!”. Lúc này nàng thực đồng tình với Hường Ngạo Thiên, “Đề ta giúp ngươi hiểu rõ đây có phải là đang nằm

mơ không nhé.”Nói xong, nàng bèn nhắm cánh tay của hắn mà cầu một cái thật mạnh.

Ây ! Đau chết lên được ! Hường Dữ Thiên lập tức không thể không chấp nhận chuyện mẫu dạ khuyến (cún cái) này chính là Lăng Trúc, may mà đại ca của hắn chưa cưới nàng ta về , “Đây mới là bộ mặt thật của nàng đúng không ?”. Vì cả nửa cuộc đời sau của hắn, hắn quyết không thể để cho đại ca hắn lấy nàng ta được. “Không sai, ngươi có ý kiến sao ?” Lăng Trúc hung dữ liếc hắn.

“Đại ca ta có biết tính cách này của ngươi hay không ?”. Hắn dám nói đại ca hắn không biết, bởi vì không có người đàn ông nào lại chịu đồng ý lấy về một nữ tử dữ dằn như thế này để làm vợ cả.

Đây . . . . .lẽ nào là hắn đang phản đối chuyện nàng gả cho Hường Ngạo Thiên sao ?

“Ta đã nói mà ! Đại ca ta làm sao có thể đồng ý lấy về một mẫu dạ khuyến chứ, hóa ta là nàng không chỉ lừa gạt ta, còn lừa gạt tất cả mọi người nữa.” Hắn cho rằng nàng không nói gì nghĩa là đã thừa nhận, lại càng quyết tâm phải ngăn trở cuộc hôn nhân này.

“Oh ! Thế thì sao nào ?” Hắn cho rằng Hường Ngạo Thiên cũng ngu như hắn hay sao chứ ? Lại còn không nhìn ra được nàng lợi hại thế nào .

“Đại ca ta ghét nhất là bị người khác lừa, nếu huynh ấy biết được chuyện này, nàng nghĩ xem huynh ấy còn lấy nàng sao ?” Hường Dữ Thiên đắc ý nhìn nàng, rõ ràng là bộ dạng đang chờ nàng cầu xin hắn.

“Ngươi đang uy hiếp ta sao ?” Nàng mà lại phải chịu chiêu này ? Đừng có ngốc, đừng nói là Hường Ngạo Thiên biết được, cho dù hắn có không biết, nàng cũng không bao giờ đi cầu xin hắn dù chỉ nửa câu, nàng không thể nào lại tệ hơn hắn được.

“Xem ra là nàng không chịu nhĩ, vậy thì được, ta sẽ đi nói với đại ca ta, để huynh ấy đừng có cưới về người hung dữ như nàng.” Cứ nghĩ tới chuyện nàng ta và Ly Nhi đùa cợt đến nửa ngày, hắn lại không thể giữ được hình tượng nho nhã nữa, không làm cho nàng ta sợ thì làm sao được chứ.

“Ngươi không muốn lấy ta, ta lại cứ muốn gả cho hắn đấy.” Lăng Trúc trước giờ chưa từng nói chắc chắn như thế này bao giờ, quyết ý muốn đấu với hắn !

Nếu hỏi trận này ai thắng to nhất, có lẽ chính là Hường Ngạo Thiên, hắn cứ cho rằng sẽ phải làm thêm mấy việc nữa thì nàng mới cam tâm tình nguyện gả cho hắn. Ai mà biết được đệ đệ ngốc này của hắn lại vô tình làm cho nàng tự mình đáp ứng hôn sự. Vậy thì cũng có thể bỏ qua chuyện mấy ngày hôm nay hắn cứ câu dẫn Lăng Trúc được rồi.

“Hừm ! Đại ca ta còn lâu mới cưới loại nữ nhân như nàng, nàng đừng mơ tưởng nữa ! Thiếu phu nhân nhà Hường gia nhất định phải ôn nhu hiền thực mới được, nàng chẳng cách nào làm được thế đâu, Lăng Trúc tiểu thư ạ.” Hôn sự lần này hắn quyết phản đối đến cùng !

“Vậy sao ?” Lăng Trúc cười lạnh một cái, tiếp đó lại thay bằng gương mặt ôn nhu động lòng người , “Ngạo Thiên, chàng ra đây đi !” (Chỗ này ta để chị Trúc gọi anh Thiên là chàng đây đương nhiên là cách gọi mà Dữ Thiên ngốc kia tưởng tượng rồi — Ni thì chàng hay là người cùng cùng một về hết mà ^^)Nàng nhẹ giọng gọi, Hường Ngạo Thiên lập tức xuất hiện bước đến bên nàng rồi ôm lấy eo, bộ dạng rõ ràng là chiếm hữu.

“Đại ca, huynh ngàn vạn lần đừng có để bị lừa thế, gì mà ôn nhu ngoan ngoãn tất cả đều là giả vờ đấy, thực ra nữ nhân này rất hung dữ, nàng ta chỉ muốn lừa huynh lấy nàng ta thôi.”

Hường Dữ Thiên thờ phỉ phò kéo cao tay áo lên, “Huynh xem, đây là nàng ta vừa mới nhéo đấy, huynh nếu như thực lấy nàng ta rồi, Hường gia chúng ta sẽ bị nàng ta làm loạn lên đến gà chó cũng không được yên mắt. Huynh ngàn vạn lần phải nghĩ cho kỹ ! Đừng vì nghĩa khí nhất thời mà hủy hoại cả Hường gia nhà chúng ta, nữ nhân này không đụng vào được đâu.”

Hắn hết sức mình mà nói xấu Lăng Trúc, chỉ muốn Hường Ngạo Thiên bỏ cái ý định cưới nàng về thì thôi.Xem cái tên tiểu tử này nói gì thế chứ ? Nàng thực sự kinh khủng đến vậy sao?

“Đã biết không đụng đến ta được , ngươi còn dám nói xấu ta như vậy sao ?” Nên nói dũng khí này của hắn đáng khen ? Hay là nên nói hắn ngu ngốc đây ?

“Đại ca, huynh ngàn vạn lần đừng bị nàng ta lừa, cái bà già hung dữ này . . . . .”

“Im ngay, không cho phép đệ nói thế về Trúc Nhi, nàng ấy là đại tẩu tương lai của đệ đấy.” Hường Ngạo Thiên cảnh cáo đệ đệ. Trúc Nhi của hắn là đặc biệt nhất, cũng là hoàn mỹ nhất, hắn không cho phép bất cứ ai vu oan cho nàng.

“Đúng đấy, chưa nghe qua ‘trưởng tẩu như nương ‘ sao ? Ngươi phải đối đãi với ta như với nương mình đấy, nếu không người khác sẽ nói ngươi không hiếu thuận đâu.” Ha Ha . . . . . Hường Ngạo Thiên hoàn toàn đứng về phía bên này của nàng, xem hắn còn có thể nói xấu nàng thế nào nữa !

Hường Dữ Thiên nghĩ đại ca hắn còn chưa rõ tình hình, lại khẩn cấp mà nói : “Đại ca, huynh nghe nàng ta nói gì kia, còn chưa cưới nàng ta qua cửa, mà đã khoa trương như thế rồi. Nếu thực để nàng ta gả vào đây, thì nàng ta cũng chẳng để cha mẹ vào trong mắt đâu, đừng nói gì đến huynh. “

Hường Dữ Thiên rõ ràng một bộ dạng không cho nàng được đắc ý, không biết đến Ly Nhi bên cạnh cũng đang thầm mắng hắn ngu. “Đại ca, huynh ngàn vạn lần phải nghĩ cho kỹ ! Cưới nàng ta rồi xảy ra chuyện . . . . .”

“Im đi, đừng có nói xấu Trúc Nhi nữa, nàng là đại tẩu của đệ đấy.” Lời nói của Hường Ngạo Thiên rõ ràng đã nói cho đệ đệ mình biết, hắn chắc chắn lấy nàng.

“Đừng đấy ! Không có hiểu gì cả.” Cứ nghĩ đến việc Hường Ngao Thiên đang bảo vệ nàng thế này, Lăng Trúc lại vui vẻ vô cùng.

“Đại ca . . . . .” Huỳnh áy không phải thực sự muốn lấy nàng ta đấy chứ !

“Đệ quả thực nghĩ rằng ta không nhìn rõ người, tùy ý mà quyết định lấy Trúc Nhi sao ?” Diễn xuất của Trúc Nhi đúng là rất tốt, nhưng hấn nếu như chú ý hơn một chút , lại không nhìn ra được tính cách thật của nàng sao ? “Không phải, huynh chỉ là nhất thời không nhìn rõ mà thôi, đem hồ cái dử dần nhìn nhâm thành thỏ trắng nhỏ hiền lành, nhưng tất cả vẫn còn kíp, xin huynh đấy, đừng có lấy nàng ta về . . . . .”

“Ta có lúc cũng rất ôn thuận mà không phải sao ?” Trúc Nhi không để ý đến hấn, ngẩng đầu nhìn Hường Ngao Thiên mà hỏi.

“Đúng, nàng là tiểu mao nhi (mèo nhỏ) thường xuyên giờ vuốt sác ra, thường xuyên coi ta như là thứ đồ để mài móng vậy.” . Hấn lại rất thích nhìn thấy bộ dạng lúc tức giận của nàng, càng thích hơn khi nàng bày ra nhu tình với hấn, giống như lúc này vậy.

“Lần nào cũng là do chàng chọc vào ta trước.” Hơn nữa đều phải chọc cho nàng nhảy dựng lên mới cam tâm “Nói như vậy thì đều là ta không đúng rồi ?” Đúng không ? Hấn chọc vào nàng trước sao ?

“Đương nhiên là chàng không đúng rồi, nếu không chẳng lẽ là ta không đúng sao ?” Biểu tình kia của hấn là gì cơ chứ ?

Hường Ngao Thiên nhướn cao lông mày : “Hình như đều là nàng vô cớ gây chuyện trước thì phải .”

“Chàng đang nói cái gì thế ? Muốn cãi nhau với ta sao ? Nào ! Ta sợ chàng sao ?” Nàng mà vô cớ gây chuyện ? Đùa gì thế không biết !

Nàng ta đã muốn cãi nhau như thế, thì hấn cũng chẳng khách sáo gì nữa , “Mỗi lần nhìn thấy cái bộ dạng dịu dàng thực nữ của nàng , là ta lại không nhịn được mà muốn cười thành tiếng, song lại sợ nàng thẹn quá mà tìm ta báo thù, cứ tích tụ trong lòng thực không dễ chịu chút nào.”

“Chàng cũng sợ bị ta trả thù a ! Thực khó tin, ta còn cho rằng đại thiếu gia chàng trời không sợ đất cũng không sợ cơ đấy !” Hấn cho rằng nàng vì sao mà phải giả vờ thế chứ , phải đóng giả một kẻ có tính cách ngược hấn so với nàng như thế ? Còn không phải là vì hôn sự giữa nàng và hấn sao.

“Nào dám, tại hạ cũng chỉ là người có máu có thịt, tất nhiên phải có chút nhân tính chứ !”

“Hey ! Ngài cũng có nhân tính đấy ! Thực đúng là không nhìn ra được !”

Chẳng hề để tâm đến những lời chế giễu của nàng, Hường Ngao Thiên cúi đầu nhẹ nhàng thổi hơi vào bên tai nàng nói: “Không nhìn ra cũng không sao hết, ta sẽ để nàng cảm nhận được ta có bao phần nhân tính, có bao phần nhiệt tình.”

Lăng Trúc lập tức đẩy đầu hấn ra, phòng bị nhìn hấn : “Chàng có ý gì đấy ?” . Nàng luôn cảm thấy trong lời nói của hấn không hề đơn thuần, nhưng cô nương còn chưa gả qua cửa như nàng làm sao mà có thể hiểu được chứ ?

“Sau này nàng sẽ biết.” Chuyện này không thể nói rõ ràng được, phải làm mới biết.

“Hai người . . . . .” Hường Dữ Thiên đứng bên cạnh cuối cùng đã hiểu ra, hóa ra hấn trước giờ đóng vai tên ngốc ! Đại ca hấn sớm đã biết hết rồi, hơn nữa lại còn đầu khẩu với nàng ta vui vẻ như thế kia. Xem ra những ngày tháng nhàn hạ của hấn sắp bỏ hấn mà đi mất rồi . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Lừa Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bầu trời xanh cao, tiếng chim muông côn trùng kêu rả rích, những cánh bướm rập rờn giữa những đóa hoa rực rỡ, làn gió nhẹ thổi làm cho mọi người có cảm giác thoải mái chỉ muốn chọn một góc một giấc nhỏ. Trên đồng cỏ có sáu cô nương hoặc đứng hoặc ngồi, đang vui vẻ cười vang.

Nữ tử đứng đầu mặc y phục màu xanh biếc nhanh nhẹn vui vẻ, như tinh linh của đất trời, cả thân người cũng như toàn bộ âm thanh đều hòa vào làm một sắc với đất trời.

Nữ tử thứ hai yêu kiều thân mặc hồng y hoạt bát chạy dò xét xung quanh, giống như một hoa yêu vui vẻ vô ưu vậy. Còn một nữ tử thân mặc y phục vàng khác lại giống như tiên nữ lạng lẽ ngồi bên trên gương mặt tuyết mỹ lệ ra một nụ cười vui vẻ, gương mặt bình thường luôn trắng như giấy giờ xem ra đã lộng lầy hơn rất nhiều. Ba người họ đem theo a hoàn thân cận bên mình, nhưng lúc này đã không còn phân biệt được ai chủ ai tớ nữa, tất cả mọi người đều đang cùng vui vẻ cười ha ha.

Lăng Trúc và Ly Nhi thành công đưa điều của mình bay lên tít trên cao kia, sau khi đã ổn định, lập tức đem điều đưa cho Hường Ngao Tuyệt đang

hưng phấn chờ mong ở bên cạnh.

“Ya ! Bay lên rồi, bay lên rồi ... . Ya ! Hình như lại sắp rơi xuống rồi , Lãng tử tử cứu mạng a ! “. Chưa được mấy cái, Hường Ngao Tuyết không biết chơi đã bắt đầu kêu cứu.

Lãng Trúc chán nản mà buông xuống chiếc điều khác trong tay, sau khi dạy lại Hường Ngao Tuyết, mẫn nguyện gật đầu nói : “Tiểu Tuyết Nhi thực lợi hại! Chỉ một chốc mà đã biết phải chơi thế nào rồi !”

“Hey ! Lãng tử tử, chúng ta cùng so tài nào .” Trong tim Hường Ngao Tuyết nghĩ thơ này, tự thấy bản thân giờ đã rất lợi hại rồi.

“Có gan đấy. Lãng tử tử tiếp nhận lời thách thức của muội. Có điều phải đợi một lát đã, Bình Nhi cũng phải chơi cùng mới được.” . Lãng Trúc nhanh chóng đem một con điều khác đưa bay lên bầu trời.

“Trúc Nhi, ta không biết ... .”. Vân Bình Nhi gương mặt khổ não, vừa kỳ vọng mà lại vừa lo sợ bị thương nhìn Lãng Trúc.

“Tuyết Nhi tuổi còn nhỏ hơn nàng còn biết, nàng nhất định sẽ làm được.” Lãng Trúc đem cuộn dây đưa vào trên tay Bình Nhi, “Nào, kéo như thế này là được rồi.”

Vân Bình Nhi chẳng dễ dạy tí nào, nàng phải mất một lúc mới dạy cho nàng ta biết được.

“Tiểu thư, điều của biểu tiểu thư sắp bay cao hơn của cô rồi, cố lên !” . A hoàn của Hường Ngao Tuyết khẩn cấp gọi, làm cho a hoàn bên Vân Bình Nhi cũng không cam tâm ở bên cạnh cố gắng giúp sức.

Chỉ một lát, tay ai nấy cũng đã cầm cuộn dây, ngẩng đầu lên bầu trời cao , ” Ha ha ha ha ! Mọi người cùng chơi mới vui mà !” Lãng Trúc nàng vốn dĩ đã chuẩn bị đủ sáu con điều giấy, chơi một mình làm sao bằng chơi cùng với mọi người. Xem xem, đám a hoàn này không phải cũng đang hưng phấn đến phát điên rồi sao !

“Ya ! Tiểu thư sao mà nhanh thế đã bay cao hơn ta rồi ?” Ly Nhi không cam tâm hỏi, mắt nhìn con điều giấy của chủ tử đang tăng tốc bay cao lên trên kia, không dừng được thán phục nàng sát đất, “Tiểu thư, người hình như chơi rất giỏi a ?” . Rõ ràng là lợi hại vô cùng !

“Ha ha ! Muốn thắng ta, thì phải luyện thêm mười năm nhé !” Lãng Trúc lại thả điều bay lên cao tít, đã bay xa trên tít trên đầu bọn họ.

“Lãng tử tử sao của tử lại bay cao hơn của ta thế ?” Hường Ngao Tuyết bất mãn nói, song lại cũng không dám tùy ý thả dây ra dài hơn, nàng ta lo sợ điều sẽ rơi xuống mất.

“Tiểu Tuyết Nhi, muội phải cố lên ! Có điều chơi thứ này muội chắc chắn không thắng được ta đâu .” Nàng đã chơi từ nhỏ đến giờ, làm sao có thể để thua bọn họ được chứ !

“Trúc Nhi cứu mạng a !” Vân Bình Nhi lo lắng gọi , hóa ra là con điều giấy của nàng và a hoàn đã cuốn vào một chỗ rồi.

“Trời ơi ! Thực xin lỗi nhưng ta cũng chẳng làm gì được, hai người hiện giờ chỉ có thể đợi cho chúng bứt ra tìm tự do rồi.” . Nàng đâu có lợi hại thế chứ, lại còn có thể đem hai con điều đó tách ra nữa.

Chỉ một lát, hai chiếc điều giấy bị dính vào cùng một chỗ kia quả đúng như dự đoán của Lãng Trúc, đã tự bứt ra đi tìm tự do.

“Trúc Nhi ... .” Vân Bình Nhi gương mặt khổ não, nàng ta đang chơi vui thế cơ mà.

“Haiz ! Được rồi! Của nàng đây, ta đi bắt mấy con cá.” Quả thực, dạ dày nàng cũng đang mềm hết cả ra rồi.“Lãng tiểu thư, nô tỳ đi cùng người.” A hoàn của Vân Bình Nhi là tiểu Bảo chạy vội những bước ngắn theo nàng, cùng nàng đi về hướng con suối nhỏ.

Không biết có phải là do kỹ thuật của mấy người kia tệ quá hay không, mà Lãng Trúc vừa đi chưa được bao lâu, những con điều giấy khác cũng đứt dây đi tìm tự do hết cả.

Đợi đến lúc họ quay lại, thấy mấy vị cô nương kia đã nhóm lửa xong rồi.

“Nhanh thế đã không chơi nữa sao ! Điều giấy đâu rồi ?” Chẳng còn đến một cái, lẽ nào ... .

“Đều bay hết cả rồi.” Hường Ngao Tuyết chu miệng, rất không cam tâm mà nói.

“Lợi hại, lợi hại, tiểu nữ tử thực bá phúc mấy vị.”

Thờ dài một hồi, Lãng Trúc thành thực xử lý mấy con cá được bắt về, sau đó xiên vào để nướng, lòng lại nghĩ đám điều kia nàng bỏ không ít tiền ra mua đấy, đến giờ ... . Haiz !

Mấy cô gái còn đang u sầu vậy mà nhìn thấy cá đã được nướng chín, tâm tình cũng tốt lên không ít, nhất là lại được ăn từng miếng từng miếng thịt cá thơm ngon thế kia, quả thực ... .

“Ngon quá đi mất, đây là thứ cá ngon nhất mà muội được ăn đấy.” Hường Ngao Tuyết kinh ngạc kêu lên, mùi vị này đúng là cả đời cũng không quên

được.

“Ừm, cực phẩm nhân gian.” Vân Bình Nhi cũng ăn đến quên hết mọi sự.

Những người khác cũng đang chăm chú ăn, còn chẳng buồn nói lời nào.

Thoáng cái cá nướng đã bị ăn hết sạch, song mọi người vẫn là một bộ dạng chưa được thỏa mãn.

“Lăng tỷ tỷ, đi bắt thêm có được không ? Người ta vẫn muốn ăn thêm” Hường Ngao Tuyết làm nũng kéo kéo vạt áo của Lăng Trúc.

“Lần sau nhé ! Ăn nhiều quá sẽ bị ngấy đấy.” Nàng cũng chỉ biết bắt mỗi cá, nếu để mấy người họ ăn đến ngấy ra, thù lần sau nàng lấy gì nướng cho họ ăn đây ?

“Sẽ không, sẽ không đâu, muội đảm bảo sẽ không ăn đến ngấy đâu.”

“Cái đảm bảo của muội chẳng đáng tiền, ta vẫn nên . . . . .”

“Đúng đấy ! Vậy thì đảm bảo của tất cả chúng ta rất đáng tiền rồi .”

Đột nhiên giọng nói của một nam nhân xen vào, có bốn người nam nhân bộ dáng không mang theo chút ý tốt nào bước tới.

Tất cả các cô nương khác thấy vậy đều trốn sau lưng Lăng Trúc, cùng nàng lùi dần về phía sau.

“Các người là ai ?” Nàng không muốn mở lời cũng không được, ai bảo ở chỗ này nàng lớn nhất chứ, hơn nữa lại còn là nàng kéo mấy người họ ra ngoài, đương nhiên nàng phải chịu trách nhiệm cho mấy người họ rồi.

“Ha ha ha ! Hôi hay lắm, chúng ta là tứ thiếu của ‘Nam Thiên quan’ .” Tên nam nhân đứng đầu đắc ý nói.

“Nam Thiên quan ? Nam Thiên quan là cái gì ? Quán trà, quán cơm, hay là quán rượu ?” Hường Ngao Tuyết gương mặt hoài nghi, nàng sao lại chưa từng nghe qua tên này chứ ?

“Nam Thiên quan là một võ quán ở gần đây, là một võ quán rác rưởi chuyên đi ức hiếp dân lành.” Lăng Trúc trả lời, nàng đã được nghe dân trên đường bàn luận về nơi này trước đây.

“Trúc Nhi, tin tức của nàng tốt thật.” Vân Bình Nhi thán phục nói, đến chuyện này mà nàng ta cũng biết được. “Chẳng làm khác được, kết quả của việc hay chạy lung tung.” Ly Nhi nhin không được bật ra, ai bảo nàng lần nào cũng phải chạy theo Lăng Trúc chứ.

“Đúng đấy ! Toàn đi nghe những chuyện quý thần răn rít, làm cho trái tim trong sạch của ta cũng bị vẩn đục theo.”

“Xem ra các ngươi đã biết chúng ta là ai rồi, chỉ cần mấy người các ngươi hầu hạ anh em chúng ta cho tốt, anh em chúng ta đương nhiên sẽ không làm khó cho các ngươi.” Bọn chúng rõ ràng cho rằng những lời vừa rồi của các nàng là tán dương chúng mà.

“Các người đang làm khó cho chúng ta đấy .” Muốn bọn họ đi hầu hạ chúng ? Nằm mơ thì nhanh hơn đấy ! “Các ngươi đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Khó mà gặp được mấy mỹ nhân như thế này, chúng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như thế ?

“Các ngươi đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Khó mà gặp được mấy mỹ nhân như thế này, chúng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như thế ?

“Thực xin lỗi ! Chúng tiểu nữ từ đều không uống rượu.” Để bảo vệ đám ‘tiểu nữ tử ‘ này, Lăng Trúc không thể không giữ nguyên sắc mặt mà đối đãi với mấy tên ác bá , nếu có núi cao dựa vào lúc này đòi nào nàng lại chịu lễ phép như thế chứ !

Nàng giả vờ ho mấy tiếng, lại thuận thế nhỏ giọng nói : “Đợi một lát nữa khi bọn chúng quay đầu đi, các nàng phải chạy thật nhanh về hướng nhà nhé, chạy được càng xa càng tốt, đừng để ý đến người phía đằng sau, mau chạy về để kêu viện binh mới quan trọng, đã biết chưa ?”

“Ừm, chỉ đừng để tất cả bị bắt lại là được.” Vân Bình Nhi là người yếu ớt nhất, nhưng nàng lúc này cũng nguyện ý thử xem.

“Ta dám nói, ở đây không ai chạy nhanh bằng ta, nhưng ta phải giữ chân bọn chúng, không thể chạy về nhất được.” Mặc dù thân đang gặp phải nguy hiểm, ấy vậy mà Lăng Trúc vẫn chẳng hề quên được bản tính hay nói đùa.

“Tiểu thư cố lên !” Ly Nhi nhỏ giọng nói, lòng lại nghĩ : “Người chạy nhanh thứ hai chắc chắn là nàng rồi, Ly Nhi nhất định sẽ gọi viện binh tới.”

“Chuẩn bị xong nhé !” Lăng Trúc đột nhiên chỉ vào phía sau lưng mấy tên kia la to : “Hey ! Hường Ngao Thiên chàng đến rồi !”

Bốn kẻ kia trong tim nhất thời kinh ngạc, không nghĩ ngờ gì mà cùng tất cả quay đầu lại, Hường Ngao Thiên bọn chúng nào dám đứng đến.

Sáu cô nương chỉ chờ có thể nhấc váy lên chạy thật nhanh, không quản đến bốn tên kia ở đằng sau lúc này phát hiện ra đang gằm hết âm ỷ.

“Mau, chạy mau lên !” Lãng Trúc kéo Vân Bình Nhi, có thể chạy thêm được một bước là được một bước, kéo dài được thời gian, song chẳng được mấy bước, hai người họ đã bị chúng áp sát.

Nhìn thấy bốn tên kia đang tiến đến gần, Lãng Trúc đột nhiên hét to lên : “Hương Ngao Thiên, cứu mạng a !” Không ngờ tới nàng lại đột nhiên hét to lên như vậy, bốn tên kia rõ ràng bị ngây ra, rồi một tên trong đó rút dao ra mà kề vào cổ nàng.

“Ngươi im miệng cho ta !”

“Ta lập tức im đây.” Nàng nghe lời mà không kêu gào lên nữa, có điều qua kiểm chứng thực tế, thì tiếng kêu cứu của nàng quả thực là rất nhỏ.

Dao trên cổ cũng nói lòng bớt xuống, Lãng Trúc thở phào một hơi, may quá, trước mắt nàng cũng chưa chết nhanh thế được.

“Hương Ngao Thiên là gì của ngươi ?”

“Người quen.” Nàng thật thà trả lời.

“Vớ vẩn, ta hỏi hần và ngươi là quan hệ gì ?”

Lãng Trúc nghĩ một lát, “Là quan hệ không nông cũng không sâu.”. Kỳ thực, nàng và hần quen biết chưa lâu, lại là vị hôn thê tương lai của hần, vừa hay chính là mối quan hệ vừa không nông lại không sâu.

“Ngươi nói rõ cho ta, ngươi là gì của hần ?” Bốn kẻ kia điên cuồng giục nàng.

“Là khách.” Nàng đâu có nói dối chứ, đó là thân phận lúc trước, vừa hay đây lại là cách hay nhất để kéo dài thời gian.

“Ngươi . . . . .”

Một tên trong số đó tương đối lạnh nhạt mở miệng nói : “Hương Ngao Thiên gần đây chỉ đưa hai người khách về nhà, một là thê tử chưa qua cửa nhà hần, người kia là một a hoàn.”. Nói vậy, tức là hần đã biết rõ nàng là ai.

“Ngươi là thê tử chưa qua cửa của Hương Ngao Thiên ?” Mấy kẻ còn lại gương mặt không thể tin được hỏi. “Tin tức của vị đại gia này thực nhanh nhạy đấy.” Hương Ngao Thiên đáng sợ đến thế sao ? Nhìn tất cả bọn chúng bị dọa kia.

“Ngươi đã là thê tử tương lai của Hương Ngao Thiên thì không thể giữ ngươi lại được.” Tránh để Hương Ngao Thiên tìm huynh đệ hần trả thù, vậy thì nhất định phải giết hai người này để tự bảo vệ vậy.

Lãng Trúc dìu Vân Bình Nhi lùi ra sau mấy bước, “Sao ? Các ngươi không sợ Hương Ngao Thiên giết hết cả nhà các ngươi sao ?”

Cũng không biết là Hương Ngao Thiên liệu có khả năng đó hay không, nhưng vì bảo vệ mạng sống, nàng chỉ có thể làm thế này để hù dọa chúng.

“Chính là vì Hương Ngao Thiên, cho nên các ngươi mới phải chết.” Bốn kẻ kia đều rút dao ra, từng bước từng bước bức đến gần hai nàng.

Vân Bình Nhi căng thẳng nắm chặt lấy cánh tay Lãng Trúc, sớm đã bị dọa sợ đến nỗi không nói được lời nào. “Các người không sợ bị Hương Ngao Thiên trả thù sao ?” Trời ơi ! Bốn tên này lẽ nào thực muốn giết chết họ mới được sao ?

“Người chết không biết nói.”

Bọn chúng tay cầm dao chém về phía hai nàng, hai người họ chân rú vào nhau, làm cả hai cùng lúc ngã ngồi xuống trên cỏ, dù đã trốn được một dao này, nhưng nhất dao thứ hai tiếp sau đây bọn họ đã không còn đường để trốn nữa rồi . . . . .

Hai người họ ôm chặt lấy nhau, nhắm mắt lại không dám nhìn dao tiếp theo chém xuống nữa, nhưng đợi đã lâu, mà sự đau đớn nhè ra phải tới vẫn chưa thấy đến, bên tai lại thấy truyền đến tiếng đầu đá. Vừa mở mắt ra, đã thấy Hương Ngao Thiên cùng Hương Dữ Thiên nhanh nhẹn đánh cho bốn tên kia như hoa rơi nước chảy, còn phẩy vó công trên một cánh tay của bọn chúng để cảnh cáo.

“Hai nàng không sao chứ ?” Hương Ngao Thiên đỡ lấy Lãng Trúc, còn Hương Dữ Thiên cũng nhanh nhẹn đỡ Vân Bình Nhi đứng lên.

“Không sao. Đây ! Hương Dữ Thiên, thật không nhìn ra là võ công của ngươi lại tốt như thế đấy !” Quả thực võ công của hai huynh đệ nhà họ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Nàng bây giờ mới biết ưu điểm của ta sao . . .” Có chuyện để làm nàng bá phục như thế này, Hương Dữ Thiên vui vẻ kiêu ngạo hần lên.

Vân Bình Nhi bên cạnh vừa được buông ra, cả người đã ngất đi luôn.

“Nếu ngươi có thể đưa Bình Nhi an toàn về phủ, thì ưu điểm của ngươi lại tăng thêm một bậc nữa rồi.” Tốt nhất là phải mời thêm một đại phu đến xem xem thế nào, sau đó lại mời cả đạo sĩ để làm nàng ta bớt kinh sợ nữa.

“Điều này thì có vấn đề gì chứ .” Hường Dữ Thiên nhẹ nhàng ôm biểu muội lên, nhanh chóng hướng về phía nhà mà bước, gương mặt đầy gió xuân đắc ý.

Bàn tay Hường Ngao Thiên đặt trên eo nàng kia đột nhiên lại thắt chặt lấy, đem nàng dán chặt vào trên người hắn làm Lăng Trúc không hiểu được ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy gương mặt hắn lúc này đang lạnh lùng vô cùng.

“Chàng sao thế ?” Lẽ nào vừa rồi bị đánh vào đầu sao ?

“Võ công của Hường Dữ Thiên thật sự tốt hơn ta sao ?” Hắn là đang ghen, lẽ nào nàng còn không nhìn ra ? “Đúng.” Lăng Trúc chẳng suy nghĩ gì trả lời luôn.

Nhất thời bàn tay kia lại càng thắt chặt hơn, làm nàng có chút đau đớn.

“Hắn thực sự tốt hơn ta ?” Gương mặt Hường Ngao Thiên sa sầm xuống, càng lạnh hơn.

Nàng mà còn không an ủi hắn nữa, thì e là sẽ bị hắn siết chết mất thôi, ” Sao có thể chứ ? Võ công của chàng tốt hơn hắn nhiều, chàng là người có võ công giỏi nhất mà ta từng gặp đấy, nhưng đôi khi cũng phải khen ngợi đệ đệ của chàng mấy câu chứ, tránh để sau này lại làm khó ta.”

Những lời nàng nói đều là sự thật, trước mặt thì võ công của hắn đúng là tốt nhất, có điều Hường Dữ Thiên cũng không tệ, xếp thứ hai.

“Vậy anh hùng không phải đều nên có phần thưởng sao.”

Lăng Trúc căn bản không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ đành bị động nhìn hắn nhanh chóng chiếm lấy cánh môi hồng của nàng, toàn thân vô lực dựa trên người hắn, mặc hắn ôm siết lấy.

Nhìn đôi cánh môi xinh đẹp hồng nhuận của nàng sau khi bị hắn ngược đãi lại càng thêm mê người, hắn không nhịn được mà lại cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn nàng tiếp.

“Chàng lại ăn đậu hũ ta.” Lăng Trúc gương mặt đỏ ửng lên buộc tội hắn, nhưng lại không tránh được xấu hổ mà giấu đầu vào trong lòng Hường Ngao Thiên, bọn họ giờ đang ở ngoài cơ mà, nếu để cho ai nhìn thấy được thì làm sao đây ? Nàng không muốn không còn mặt mũi gặp ai đâu !

Hường Ngao Thiên buồn cười nhìn hành động của nàng. Nếu nàng biết được hành động lúc này của nàng lại làm hắn càng thêm ham muốn nàng, nhất định sẽ trốn xa hắn mất.

” Miếng đậu hũ là nàng vừa thơm vừa mềm, làm ta không dừng được muốn ném cho sạch sẽ.” Hắn cúi đầu thì thầm bên tai nàng, làm nàng càng thẹn hơn.

“Đại sắc lang, không cho chàng nói linh tinh nữa.” Hắn không đợi được nàng hết đỏ mặt rồi hẵng nói sao ? Lúc này nàng thật không còn mặt mũi nào gặp ai nữa, chỉ đành đem đầu giấu vào trong lòng hắn thôi.

“Ta đâu có nói linh tinh, nếu không phải vì e làm nàng sợ, những điều ta muốn nói đâu chỉ có thế này.” Nàng quả thực nếu còn cọ đi cọ lại trong lòng hắn thế này, làm sự tự chủ của hắn sụp đổ, thì hắn muốn làm sẽ chẳng phải chỉ những việc thế này nữa đâu.

“Vậy thì chàng đừng có nói nữa.” Như thế là tốt nhất.

“Nhưng ta muốn để nàng biết được tình ý của vị phu.” Những lời yêu thương này hắn chỉ muốn nói với nàng, mà nàng cũng chỉ được như thế này với hắn mà thôi.

“Ta biết rồi, ta biết rồi, chàng đừng nói nữa.” Để tránh hắn nói thêm những lời ghê người kia ra nữa, nàng lập tức chặn họng hắn lại, đến cả chữ ‘ vị phu ‘ vừa rồi của hắn cũng chẳng buồn chấp nữa.

“Sẽ có một ngày, ta sẽ nghe được câu nàng nói yêu ta.”

Nghe hắn nói thế, Lăng Trúc lập tức ngẩng đầu lên, nhìn vào trong con mắt đong đầy tâm tình của hắn, làm nàng lại đành phải cúi đầu xuống.

Nàng biết chứ, hắn rất để ý đến nàng. Nghĩ thế không tự giác mà khóe miệng nàng nhếch lên, đúng là hiện giờ nàng đang vui vẻ lắm, muốn nàng thừa nhận yêu hắn cũng dường như không còn khó thế nữa.

Nếu lúc này hắn gắng hỏi, hắn sẽ biết được ngay thôi. Có điều nàng hiện giờ tuyệt đối không thể để hắn biết được trái tim nàng đang nghĩ gì, cứ để đấy sau này nói cũng được. ~

Sau khi quyết định gả cho Hường Ngao Thiên, tâm tình Lăng Trúc đột nhiên vui vẻ lên không ít, cũng quyết định sẽ quay về Lăng gia để thăm mọi người ở nhà mà nàng vẫn luôn nhung nhớ trong lòng, nhưng trước tiên phải quay về nơi gần hơn là Mạnh phủ trước.

Lần trở về này không khác mấy với khi mới tới nhà Hường Ngao Thiên, điều duy nhất không giống là, có thêm một người hộ tống dừng mãi đi theo. Sau năm ngày vừa đi vừa chơi, mấy người họ cũng đã về đến được Mạnh phủ. Lăng Trúc và Hường Ngao Thiên cũng đã bàn bạc qua với nhau, quyết định sẽ xuất giá từ Mạnh phủ, vì lo nếu vị di nương nhà nàng kia mà biết đối tượng nàng gả cho là một bá chủ thương nghiệp, chắc chắn là sẽ lải nhải không ngừng đòi một phần tiền lớn, nàng làm sao có thể để cho bà ta kiểm soát như thế chứ !

Lăng Trúc thân mặc y phục nam nhân bước nhanh vào đại sảnh nhà Mạnh phủ, đằng sau còn có Hướng Ngao Thiên và mấy người khác, còn chưa kịp ngồi xuống, khước mắt đã liếc thấy một nữ nhi kiều diễm. Nhìn ‘nàng ta’ chậm chậm quay người lại, đôi mắt Lăng Trúc theo đó mà càng lúc càng mở to hơn, Hướng Ngao Thiên trên mặt cũng không thể ngờ được nhìn nữ nhân xa lạ kia, song hai người sau lưng hắn thì lại không được như chủ tử ai nấy đều mồm miệng há hốc, giống như gặp phải thứ không nên nhìn thấy vậy.

“Giống hệt tiểu thư . . . . .”

Nữ nhân xa lạ kia cũng gương mặt đầy kinh ngạc mà nhìn họ, sau mấy khắc ngạc nhiên đó mới mồm miệng nói : “Trúc Nhi . . . . .tỷ là Trúc Nhi !”

“Người . . . . . Húc Nhi !” Lăng Trúc sau lúc kinh ngạc đã qua đi lập tức vui vẻ mà ôm chầm lấy hắn, “Sau đệ lại ở đây ? Còn nữa, sao đệ lại hóa trang ra thế này ? Nương đâu ?”

Mặc dù bộ dáng lúc này của hắn đúng là rất xinh đẹp, nhưng hắn vốn dĩ là nam nhân, phải hóa trang thành thế này thực đúng là có chút kỳ quái.

“Nương . . . . .” Lăng Húc gương mặt khổ não bật khóc, nước mắt như của nữ nhân rơi xuống liên tiếp nhìn tỷ tỷ chỉ cao bằng nửa hắn kia.

“Không phải đệ định nói với ta, là nương mất rồi đấy chứ ?” Lăng Trúc trêu đùa, ai mà ngờ Lăng Húc lại gật đầu, làm nụ cười của nàng trong phút chốc biến mất , “Nói rõ xem nào.”

Lăng Húc lau đi nước mắt nói : “Một tháng trước, Nương nói tim bị đau, đại phu nói là do tim không được tốt . . . . .chẳng được mấy ngày, thì nương đã xuôi tay về Tây phương. . . . .”. Mặc dù là nói nam nhi không dễ gì rơi lệ, nhưng khi gặp phải nỗi đau mất người thân, liệu thế gian này có mấy người nam nhân có thể nuốt được nước mắt vào trong lòng ? Hai tỷ đệ họ cùng ôm chầm lấy nhau mà khóc một lúc, mãi cho đến khi hít thở sâu mấy cái rồi mới hồi phục lại được.

“Húc Nhi , nói cho tỷ tỷ biết, đệ sao lại ở nơi này ?” Người đã mất chẳng thể sống lại được, có bị thương cũng không thể thay đổi được, chuyện quan trọng trước mắt lúc này là những người còn sống đây.

“Di nương đổ cho đệ lấy trộm đồ, muốn phụ thân đánh đệ một trận, còn nói đệ không phải là con trai đẻ của phụ thân nữa, là tạp chủng nương cùng người khác sinh ra . . . . .” Lăng Húc tức giận phì phò nói, nhìn thấy bộ dạng không thể tin nổi của Lăng Trúc, hắn lại cảm thấy thực may mắn người chọc vào tỷ lúc này không phải là hắn.

“Bà già đáng chết đó nói vậy sao ?” Dám bôi nhọ lên nương mà nàng tôn kính ! Còn dám đổ tội cho Húc Nhi nữa ! Bà già này không có kiên nhẫn để sống nữa hay sao ?

“Phụ thân đâu ? Ông ấy nói gì ? Ông ấy cũng tin lời bà ta nói sao ?” Nhất định là thế rồi, ông già hồ đồ đó.

“Phụ thân muốn đánh chết thứ tạp chủng là đệ . . . . .” Hắn hiện giờ đang cực kỳ dễ bụng hai chữ kia, nhưng hắn cũng tin rằng, hắn nhất định là cốt nhục nhà Lăng gia, nương hắn sống trung thành và đạo đức như vậy, không thể nào làm ra chuyện có lỗi với phụ thân được.

“Dù đệ có là tạp chủng đi chăng nữa thì cũng là do chính thê được ông ta cưới hỏi đài hoàng về sinh ra.” Lời nói kia đối với một đứa trẻ mà nói quả thực là quá ác độc, tiếc cho mấy người đó đã sống nhiều hơn tiểu bối mấy năm, mà tâm trí chẳng trưởng thành bằng họ.

“Tỷ, đệ không muốn thi nữa, đệ đệ được cùng phấn đấu với tỷ có được không ?” Lăng Húc cẩn thận dò hỏi tỷ mình, chỉ sợ nàng phản đối, khi thấy nàng không nói gì, hắn lại càng chủ động nói tiếp :

“Đệ biết tỷ muốn đi xuống phương Nam, cho nên đệ cũng đi theo hướng này mà tìm tỷ, trên đường đi thì gặp Mạnh đại ca, do đi cùng đường, nên huynh ấy mời đệ đi cùng, nơi đây là nhà của huynh ấy, nhưng cũng chẳng biết vì sao mà huynh ấy lại cứ muốn đệ phải mặc thế này ở đây đệ đợi.”

Lăng Húc lúc này rõ ràng chẳng hiểu gì hết, căn bản là không biết được ý tứ của người kia.

“Mạnh đại ca, tên đầy đủ của hắn ta là gì ?” Lẽ nào hắn lại là . . . . .

“Huynh ấy tên là Mạnh Diệm Nhiếp.” Lăng Húc thực thà trả lời.

Quả nhiên chính là Mạnh đại thiếu gia trăm năm khó về nhà một lần.

“Trúc Nhi, tỷ quen biết Mạnh đại ca sao ?” Lăng Húc nhìn bộ dạng của nàng dường như biết hắn đang nói đến ai vậy.

“Không quen biết, có điều ta đã báỉ cha mẹ hắn làm cha mẹ nuôi.” Thế hắn sao lại muốn Lăng Húc mặc nữ phục chứ ?

“Thực là tốt quá rồi, nhanh thế đã có thể tìm được tỷ, đi theo Mạnh đại ca quả nhiên là không sai.” Lăng Húc nhất thời vui quá quên mất, dùng lực ôm chặt lấy nàng. Lăng Trúc suýt nữa không thở nổi còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản sự thô bạo của hắn, thì đã thấy hắn bị người ta kéo ra, nếu không phải có Hướng Ngao Thiên nhanh chóng ngăn lại, e là nàng sớm đã cho hắn một quỳ rồi.

“Không cho phép người động đến ‘nàng’ !” Một người mới đến hung dữ kéo Lăng Húc ra phía sau lưng mình, thái độ rõ ràng là đang bảo vệ. Hắn trên đường đã phải ngăn cản không biết bao nhiêu là kẻ muốn trêu hoa ghẹo nguyệt với Húc Nhi rồi, thật chẳng ngờ được là về đến nhà rồi mà cũng thế này, ‘nàng’ ta vẫn lại bị người ta trêu ghẹo.

Lăng Trúc không thoải mái hắt cằm trừng với hắn, “Người dựa vào cái gì mà không cho phép ta đụng vào ?” Thiết nghĩ vị này có lẽ chính là Mạnh đại thiếu gia ! Nhìn bộ dạng của hắn mà xem, cứ như thể là nàng có ý đồ gì không tốt vậy.

Mạnh đại thiếu gia kia vừa rồi còn chưa nhìn rõ dung mạo của ‘hắn’ , giờ thì đã nhìn rõ rồi, “Huynh là ca ca của Húc Nhi ?”. Diện mạo giống Lăng Húc như đúc. “Vừa rồi đã thất lễ, ta còn cho rằng huynh là kẻ trêu ghẹo ....”

“Này ! Mạnh thiếu gia, xin ngài mở to mắt mà nhìn ta cho kỹ, ta là tỷ tỷ của Lăng Húc, chứ đâu có phải ca ca .” Thực đúng là quá xúc phạm nàng, mặc dù nàng vẫn chưa có được sự dịu dàng của nữ tử, nhưng nói nàng là nam nhân e là cũng thực quá đáng ! Gần đây rõ ràng nàng đã nữ tính lên nhiều rồi mà !

“Nàng là nữ nhân ? Nhưng Húc Nhi nói ....”

“Thực xin lỗi, Mạnh đại ca, kỳ thực ta đang tìm là tỷ tỷ Trúc Nhi, chứ không phải ca ca.” Nếu thực sự nói hắn đang đi tìm tỷ tỷ, chỉ sợ sẽ dọa huynh ấy sợ mất, nào có tiểu thư nhà ai lại bỏ nhà đi như thế này chứ ?

“Nhiếp Nhi, con nói có khách quý là ....” Mạnh Hạo đỡ phu nhân mình bước vào tiền sảnh, “Trúc Nhi, con về lúc nào thế .... Nhu Nhi, có phải là ta hoa mắt rồi chăng ? Sao ta lại nhìn thấy có đến hai Trúc Nhi thế ?”

“Tướng công, thiếp cũng nhìn thấy có hai Trúc Nhi ....” Mạnh Hạo phu nhân đôi mắt đảo qua đảo lại nhìn hai tỷ đệ nhà họ.

“Con mới là Trúc Nhi, đây là Húc Nhi, đệ đệ của con, không biết là vì lý do gì mà lại có người muốn đệ ấy giả nữ thế này.” Lăng Trúc vội vàng giải thích, không quên liếc một cái Mạnh Diệm Nhiếp.

Mạnh Diệm Nhiếp gương mặt kinh ngạc không dám tin vào mắt mình nhìn Lăng Húc đang mặc đồ giả gái lúc này , “Nàng ....nàng là nam nhi ?”

Lăng Húc gương mặt không thể ngờ được, “Đúng thế ! Mạnh đại ca không phải sớm đã biết rồi sao ?”

Thấy vậy, Lăng Trúc cuối cùng đã biết vì sao mà hắn ta vừa rồi lại hiểu lầm nàng là kẻ trêu ghẹo như vậy, “Hóa ra có người đem nam nhi mặc áo xanh nhìn thành nữ tử áo hồng, thực đúng không phải là lợi hại bình thường, tiểu nữ tử thần phục vô cùng.” Nàng cùng Ly nhi xoay người lên cười, nhất thời cười quá mức, làm nàng suýt chút nữa thì sặc.

“Tỷ, không phải là bảo tỷ phải biết kiểm chế sao ? Cần thận không lại tự mình sắc chết đấy.” Lăng Húc không có chút lương tâm nào nói, nhưng lại vẫn quan tâm mà nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng cho nàng, hắn liếc mắt thấy Hường Ngạo Thiên đang rót một cốc trà cho Trúc Nhi, thấy hắn cũng cười cười gật đầu với mình, như thể rất đồng tình với lời nói của hắn vậy , “Huynh là ai ? Sao lại cùng đi vào với Trúc Nhi ?” .

Lời này hắn không hỏi ai khác, chính là hỏi Hường Ngạo Thiên, bởi vì ở đây chỉ có hắn là đặc biệt nhất.

“Tại hạ Hường Ngạo Thiên, là tỷ phu tương lai của đệ.” Hường Ngạo Thiên mỉm cười thân thiện ‘vút một viên đạn xuống’ , sức nổ lớn đến nỗi khiến Lăng Húc lập tức như biến thành tượng điêu khắc vậy.

“Húc Nhi, đệ làm sao thế ?” Mạnh Diệm Nhiếp quan tâm hỏi, đã chấp nhận chuyện ‘nàng’ không phải là nữ tử nữa. Vẫn dĩ hắn là vì thấy dung mạo của Húc Nhi rất giống với muội muội đã qua đời của mình, nên mới muốn để Húc Nhi về nhà cùng an ủi cha mẹ đang đau lòng, có điều giờ thấy đã không cần nữa rồi.

Gương mặt Lăng Húc kinh ngạc, “Mạnh đại ca ....” hắn đột nhiên vươn tay ra nhéo Mạnh Diệm Nhiếp một cái .

“Húc Nhi ?” Mạnh Diệm Nhiếp cau mày vì cánh tay bị hắn nhéo đau, không thể hiểu được nhìn lại Húc Nhi. “Huynh không đau sao ?” Lẽ nào là hắn đang nằm mơ chăng ?

“Đương nhiên là đau rồi.” Tên tiểu tử này rốt cuộc sao thế ?

“Đau....vậy là thực rồi ....tỷ sẽ gả cho người ta thật sao ?” Lăng Húc không dám tin nữa, tỷ tỷ suốt ngày hò hét sẽ không gả cho ai hết sao lại đổi tính thế này ? Giờ tỷ ấy lại muốn gả cho người ta !

“Cái này ....có lẽ thế.” Lăng Trúc cũng không dám tin vào chuyện này lại có thể gả cho người ta, quyết định này là đúng hay là sai đến bản thân nàng cũng không biết nữa, tất cả chỉ có thể chờ thời gian trả lời mà thôi.

“Hôn lễ được định vào ngày mười lăm tháng sau.” Hường Ngạo Thiên trịnh trọng tuyên bố, ngữ khí như không cho phép ai khác phản đối cả.

“Tỷ, lời huynh ấy nói là thật sao ?” Lăng Húc vẫn thấy loạn hết cả lên, hắn không biết liệu có nên tin lời nam nhân này không nữa.

“Ừm....hình như đúng là như thế.” Đã tuyên bố thế rồi, nàng còn phản đối thế nào được nữa ? Hường gia bên kia cũng đang chuẩn bị hôn lễ rồi.

“Rốt cuộc có phải là thật hay không ?” Lăng Húc không nhịn được nữa hét lên với tỷ mình, tỷ ấy nói hàm hồ như thế, bảo hắn phải nghe ai đây ?

“Đúng là thật ! ” Không biết tôn trọng tiền bối gì cả, dám hò hét với nàng nữa đấy !

Nghe thấy nàng thừa nhận, Lăng Húc mặc dù gương mặt vẫn không thể tin được mà quán sát đánh giá tỷ phu trong tương lai của hắn, càng nhìn càng vừa lòng, còn liên tục gật đầu nữa, “Tỷ, mất tỷ không tệ nhé ! Nếu đệ là nữ nhân, cũng sẽ muốn gả cho huynh ấy . . . . .”

“Sao ? Đệ cũng muốn gả cho chàng ? Đã muốn gả như thế thì cùng gả đi ! Ta lớn đệ nhỏ, thế nào ?” Lăng Trúc quá đáng nói trong lúc ngồi xuống bên cạnh Mạnh Hạo phu nhân đang uống trà ăn bánh, không lạnh không nhạt đặt câu hỏi cho hắn, để hắn biết là nàng vẫn đang nghe hắn nói.

“Xin tỷ ! Ta là nam nhân mà. Ta lại có bị làm sao đâu .” Lăng Húc cũng không khách sáo ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm bánh trên bàn lên mở miệng ăn.

“Đệ là nam nhân ?” Gương mặt nhỏ bé của Lăng Trúc đông đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm vào hắn, “Không nhìn ra được đấy.”

Đừng nói lúc này đang mặc nữ phục có biết bao phần giống nữ nhi, chỉ tính tuổi tác ít ỏi của hắn, thì cũng chỉ có thể gọi là đứa bé trai, còn cách ‘nam nhân’ hai chữ kia một đoạn dài lắm.

“Sau này sẽ nhìn ra được, hơn nữa đệ sẽ còn cao hơn tỷ nữa.” Nàng đang nghĩ những gì lẽ nào hắn lại không đoán ra được, nhất là cái bệnh thích tóm gáy người khác kia, hắn vừa nói những gì bản thân rất rõ ràng, vì thế muốn đoán được ý của nàng cũng chẳng khó chút nào.

“Sau này mà lại ‘ngắn’ hơn ta nữa thì đệ nên đi tự sát đi nhé.” Trong quan niệm của nàng, nam nhân đương nhiên phải cao hơn nữ nhân, nếu không thì chẳng thể coi là nam nhân được.

Tỷ, tỷ còn không dịu dàng hơn một chút, lại còn nói những lời độc ác như thế, cẩn thận tỷ phu sẽ mang một nữ nhân hiền thực về cho tỷ tức chết đấy.”

“Hắn lấy mấy người ta không quản, chỉ cần đừng để ta nhìn thấy là được.” Những lời này không hề có ý nàng là người trái tim rộng lượng. Chỉ là nàng không hề yếu ớt như nương mình, cả đời phải phụ thuộc vào một người đàn ông, nàng là nữ nhân độc lập tự chủ, không có nam nhân cũng có thể sống tốt được.

Lăng Húc đột nhiên tiến đến gần tai nàng hỏi nhỏ : “Tỷ không phải sẽ định bỏ nhà đi đấy chứ ?”. Với sự thấu hiểu của hắn về tỷ mình, đây là chuyện rất có khả năng.

“Có gì mà không được ?”. Nàng không phải đổi chuyện bỏ nhà ra đi, chỉ là nếu đó là việc tốt cho mình hay là người bên cạnh, thì nàng sẽ không ngại phải ra đi.

“Nàng không có cơ hội đó đâu.” Hưống Ngạo Thiên đột nhiên nói bên tai nàng, là lời hẹn ước, cũng là lời cảnh cáo. Hắn đã nghe nàng nói qua chuyện nhà nàng, không khó mà hiểu được trong tim nàng đang nghĩ gì, hắn đương nhiên không thể để cho nàng có cơ hội để chạy thoát khỏi hắn được.

“Nghe trộm người khác nói chuyện là hành vi không lịch sự chút nào.” Lăng Trúc bị dọa đến nhảy dựng lên giờ đang dùng hết sức mà trừng mắt với hắn.

“Ta đâu có nghe trộm” Người học võ hầu hết đều có đôi tai rất mẫn cảm mà thôi.

“Đúng, là chàng chính đại quang minh mà nghe.” Hừ, nghe trộm thì là nghe trộm, còn tìm lý do nữa sao ?

“Tỷ, tỷ phu nói tỷ không có cơ hội kia !”. Nói xong lại nghĩ Lăng Trúc này trước giờ luôn thích khiêu chiến giờ lại bỏ qua sao ?

Liếc hắn một cái,, trong mắt Lăng Trúc lóe ra một tia sáng, “Vậy thì cứ chờ mà xem !” Nàng hiểu ý của hắn nghĩa là hắn sẽ không bao giờ có tình cảm gì khác, nàng . . . . .liệu có thể thật sự tin hắn được không ? ~

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Lừa Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

***Bibon đã về >”

“Tỷ, tỷ thật sự muốn gả đi sao ? Không phải là đùa đấy chứ ?” Về đến phòng, Lăng Húc không ngừng lải nhải bên tai tỷ mình, hắn thực sự vẫn có chút hồ nghi.

“Húc Nhi thân yêu, đệ đã hỏi đến lần thứ mười chín rồi đấy, còn hỏi thêm lần nữa, là vừa đủ hai mươi.” Lăng Trúc ngồi bên cạnh bàn ăn lác rang, một hạt bị nàng ném ra, vừa hay bay ngay vào bên trong miệng Lăng Húc, hắn cũng đáp lại lấy một hạt ném qua miệng nàng, hai tỷ đệ cứ thế mà biểu diễn tiết mục đặc biệt, làm Ly Nhi đứng bên cạnh ngây ra mà xem.

“Tỷ thực muốn gả cho người ta sao ?” Hắn cố hỏi thêm lần nữa cho đủ hai mươi thì thôi.

“Không sai, ta muốn gả cho Hường Ngạo Thiên.” Đừng nói hấn kinh ngạc không tin, đến nàng cũng cực kỳ thấy lạ đây, thực chẳng dám tin là nàng lại nhận lời gả cho hấn.

“Tỷ thích huynh ấy không ?”

“Thích .” Nàng nghĩ cũng không nghĩ mà trả lời luôn.

“Tỷ yêu huynh ấy không ?”

Lăng Trúc nghĩ một lát, “Không biết. ” Đối với đệ đệ duy nhất này của mình, nàng trước giờ chưa từng giấu diếm gì cả, cứ cho là nàng thực sự không biết đi chẳng nữa cũng sẽ luôn nói cho hấn.

“Gi chứ ?” Đây là câu trả lời kiểu gì thế ? Yêu là yêu, không yêu thì là không yêu ! Lại còn có không biết sao ?

“Gi chứ cái gì ?” Chẳng hiểu nổi hai chữ đó của hấn là có ý gì, nàng chỉ biết vút trả cho hấn vậy.

“Chính là cái gì ?”

“Chẳng có gì.”

Đây chính là đáp án của nàng, cũng chỉ hai tỷ đệ nàng là hiểu, biết được đối phương đang nói cái gì, chứ còn Ly Nhi đang đứng ở bên cạnh cứ như đang trong mây trong sương vậy, những gì họ nói làm nàng loạn hết cả óc lên, chẳng bằng cứ tránh đi, khỏi phải nghe gì thêm để làm nàng ngất xỉu nữa.

“Thế cảm giác mà tỷ phu đem lại cho tỷ là cái gì ?”

Nàng cau mày, “Hấn vẫn chưa phải là tỷ phu của đệ.” Bọn họ còn chưa thành thân, gọi sớm như thế để làm gì ?

“Thì cũng sắp rồi, hơn nữa đệ thấy huynh ấy cũng rất vui khi đệ gọi như thế mà.” Sớm muộn gì cũng phải gọi, không bằng hiện giờ tranh thủ gọi cho quen, tránh để sau này khó mà thay đổi cách gọi được.

Không sai, tất cả mọi người đều thấy được hấn rất vui.

“Rốt cuộc là cảm giác gì, tỷ mau nói đi !” Không hỏi rõ ràng, thì đêm nay hấn không ngủ được mất.

Nàng suy nghĩ một lát, “Cảm giác gì ư ?” .

Phải nói thế nào đây ? “Rất hay thường xuyên nghĩ tới hấn.” Có lúc còn nằm mơ thấy nữa cơ !

“Còn gì nữa ?” Cái này thì hấn cũng thường xuyên nghĩ tới một số người, cho nên điều này chẳng có gì đặc biệt cả.

“Còn có . . . .khi hấn ở gần thường hay bị đồ mặt tim đập loạn lên.” . Nhất là lúc hấn ôm lấy nàng, chứ càng đừng nói đến chuyện hôn nàng nữa, trái tim nàng lúc đó cứ như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Đồ mặt tim đập loạn lên ? Ừm ! Rất đặc biệt. “Còn gì nữa ?”

“Ừm . . . .không thích hấn đến gần nữ nhân khác.”. Nàng lại nghĩ tới lúc trên đường trở về Mạnh phủ, có nữ nhân còn không biết xấu hổ đeo bám thân mình lên trên người Hường Ngạo Thiên, lúc đó nàng không có phản ứng gì, chỉ đem những lời chửi mắng để trong lòng, hiện giờ nghĩ lại càng như thêm dầu vào lửa, chỉ hi vọng nữ nhân kia sớm chết sớm siêu sinh đi.

“Vậy nếu là nữ nhân khác tự mình tiếp cận huynh ấy thì sao ?”. Hấn có chọc vào tỷ mình đâu, nàng sao lại trừng mắt lên với hấn ?

“Không phải như nhau sao ?”. Nếu không phải do lúc đó Hường Ngạo Thiên lập tức đẩy nữ nhân đó ra, nàng hiện giờ sẽ còn giận hơn nhiều.

“Oh! Hiểu rồi.” Đều là không thích.

“Đệ hỏi nhiều như thế, rốt cuộc có đáp án hay không ?” Nàng căn bản là không biết có phải yêu hấn hay không nữa.

“Đệ làm sao mà biết được ? Đừng quên đệ năm nay mới có mười ba tuổi, làm sao có thể biết được chuyện tình tình ái ái chứ ?”

“Vậy đệ vừa rồi sao còn hỏi nhiều thế ?” Đáng ghét, nàng sao lại quên mất hấn vẫn chỉ là một đứa bé chứ ?

“Đừng giận, đệ khuyên tỷ nên đem những vấn đề đó đi hỏi người khác đi.” Hấn không biết, nhưng không có nghĩa là người khác cũng như hấn.

“Hỏi ai chứ ?” Nàng lập tức hỏi ngược lại hấn, lười không muốn động não nữa.

“Tùy ý ! Hỏi người có kinh nghiệm là được.” Hỏi người có kinh nghiệm chính là hỏi những tiền bối đi trước, điểm này nhất định không sai !

“Oh, ta hiểu rồi.” Hấn đã nói là tùy ý như vậy, cũng có nghĩa là ai cũng hỏi được, chỉ cần có kinh nghiệm, nàng biết rồi, có điều nên hỏi ai thì tốt hơn đây

?

“Tỷ, đệ có phải sẽ ở cùng với tỷ, làm kẻ bám theo lúc tỷ được gả đi hay không thế?” Hấn hiện giờ chỉ còn có thể dựa dẫm vào nàng rồi.

“Đương nhiên, đệ vĩnh viễn phải ở cùng với ta.” Hường gia không để bụng chuyện này đâu.

“Vậy chúng ta còn cần phải mở tiệm nữa không?” Về điểm này thì hấn thực sự là kỳ vọng lắm.

“Đúng nhỉ, đợi đệ lớn lên chút nữa rồi mở.” Trước mắt cũng chỉ có thể như thế, có điều nàng rất nghi ngờ liệu Hường Ngao Thiên có cho nàng làm chuyện đó hay không?

“Được, đệ cũng muốn được làm bá chủ thương nghiệp.” Hấn chẳng có hứng thú với chính trị, nhưng về kinh tế thương nghiệp thì hấn cực kỳ muốn được thử sức.

Lăng Trúc nhìn bộ dáng đơ đay tự tin của hấn, để tầm mắt rơi xuống mặt bàn, “Sẽ rất buồn cười đây.” “Gì chứ?” Hấn muốn làm bá chủ thương nghiệp mà rất buồn cười sao?

“Mặt của đệ.” Một bá chủ lại có gương mặt xinh đẹp hơn người bình thường đến mấy lần không phải là rất buồn cười sao.

“Lẽ nào xinh đẹp đáng yêu cũng không được?” Hấn căn bản chẳng cảm thấy có gì không được cả. “Được, đương nhiên là được.” Chỉ là rất buồn cười mà thôi.

“Tỷ tỷ rất mong được nhìn thấy ngày đệ trở thành bá chủ đấy.” Nhất định là buồn cười lắm.

“Tỷ an tâm, không còn lâu nữa đâu.” Hấn tự tin nói.

+++ +++ +++ +++ +++

“Tiểu Cầu nhi ... .. Tiểu Cầu nhi, người đang ở đâu? Mau ra đây đi!” Mới sáng sớm, Lăng Trúc đã ở hậu viện bận rộn tìm ‘ái miêu’ chạy trốn từ phòng nàng ra ngoài.

“Kỳ quái, chạy đi đâu rồi?” Nàng cẩn thận tìm kiếm trong khu vườn nàng chẳng chút quen thuộc này.

Do đường xa thành hôn không được thuận tiện, nên hiện tất cả mọi người ở Mạnh gia đều rời đến một căn biệt uyển cách Hường gia không xa, như vậy lo xếp chuyện hôn sự cũng sẽ tương đối đơn giản hơn nhiều.

Không biết hôm nay tại vì sao mà tiểu Cầu nhi mới sáng sớm đã chạy ra ngoài, hai nàng phải rời khỏi chăn ấm đệm êm ra tìm nó, không lại để nó biến mất. Nhưng nó cũng thực biết cách chạy, mới chớp mắt đã không thấy đâu nữa rồi.

“Cầu nhi ... ..tiểu Cầu nhi ... ..còn không ra đây ta sẽ không quan tâm đến người nữa đâu nhé!” Nàng lại tìm thêm một lúc nữa, cuối cùng tìm được nó đang ở cùng với mấy con mèo nhỏ khác ở giữa bụi cỏ.

“Hóa ra người tìm thấy đồng bạn hả.” Xem ra nàng cũng phải giúp nó tìm một nửa rồi, không lại cứ phải một mình chơi với nàng.

“Trúc Nhi ... ..Trúc Nhi, tỷ đang ở đâu?” Tiếng gọi của Lăng Húc từ xa xa vọng lại, như thể đang dùng hết sức lại mang chút trách móc trong đó vậy.

Không thèm quan tâm, nàng tiếp tục chơi đùa với mèo nhỏ của mình.

Một lát sau, Lăng Húc cũng đã tìm được nàng. “Sao tỷ lại không trả lời một tiếng thế, đệ gọi đến cổ họng sắp khản cả rồi đây này.”

“Mới sáng sớm tìm ta có chuyện gì?” Ôm tiểu Cầu nhi của mình lên, Lăng Trúc nhìn hấn đầy nghi ngờ. Lăng Húc tức đến phát bực lên kéo tay nàng đi, “Tỷ còn dám hỏi sao?”

Gạt tay hấn ra, Lăng Trúc thực không hiểu được mình làm gì có lỗi với hấn nữa?

“Rốt cuộc là sao? Nói rõ ràng xem nào.” Sáng sớm thế này đại thiếu gia là hấn không phải vẫn nên ở trong chăn mà ngủ hay sao?

“Tỷ lại vẫn còn hỏi?” Gương mặt Lăng Húc như không còn dám tin nữa.

Lăng Trúc cau mày nhìn hấn, “Sao mà không dám hỏi? Ta đâu có làm chuyện gì sai chứ?” Hấn rốt cuộc sao thế? Hay lại mơ thấy nàng làm chuyện gì xấu với hấn nên mới thế này?

“Tỷ thật không biết hay là giả vờ không biết thế?” Nhìn gương mặt không hiểu gì của nàng, hấn thực sắp khóc ra rồi đây.

“Nói trọng tâm đi.” Còn lằng nhằng thêm nữa, không biết nàng phải đến bao giờ mới biết được vì sao hấn lo lắng thế này nữa.

Lăng Húc lại kêu lên một tiếng, kéo nàng đi, “Mau lên, mau lên, sắp không kịp rồi.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì chứ ?”

“Tỷ quên hôm nay mình thành thân sao ?” Dùng mắt trách móc nàng một cái, Lăng Húc lại tiếp tục kéo nàng theo.

“Ya ! Thành thân ? Không phải là ngày mai sao ?”. Nàng nhớ rõ là ngày mai cơ mà ! Hắn nhớ làm rồi sao ?

“Là hôm nay, ở đằng trước kia đang bận hết cả lên kia kia, tỷ còn không nhanh lên thì không kịp giờ tốt đâu.” Thực là chưa từng thấy cô nương sắp thành hôn nào không đợi trong phòng, còn chạy lung tung thế này. ~

“Ya ! Thành thân ? Không phải là ngày mai sao ?”. Nàng nhớ rõ là ngày mai cơ mà ! Hắn nhớ làm rồi sao ? “Là hôm nay, ở đằng trước kia đang bận hết cả lên kia kia, tỷ còn không nhanh lên thì không kịp giờ tốt đâu.” Thực là chưa từng thấy cô nương sắp thành hôn nào không đợi trong phòng, còn chạy lung tung thế này. ~ “Mọi người đều đang tìm ta sao ?” Lăng Trúc ngại ngừng lẽ lười, việc này đúng là chỉ có nàng mới làm ra được.

“Đệ còn tưởng là tỷ đào hôn cơ đấy !”

“Đệ hy vọng ta đào hôn đến vậy sao ?” Nàng có chút hưng phấn nói.

“Làm gì có ? Chỉ cảm thấy là tỷ rất có thể sẽ làm như vậy mà thôi.” Tỷ ấy còn cười gì thế không biết ?

“Vậy chúng ta chơi chơi là được, đề hôm khác hẵng thành thân.” Nhất định sẽ vui lắm, có điều việc làm cho nhiều người tức giận và thất vọng là chắc chắn rồi.

“Không được, đệ không muốn chết sớm thế đâu.” Nếu làm cho tỷ phu của hắn biết được, không tức đến nổi đem hắn giết ngay lập tức mới lạ đấy ! Hắn còn có cả chặng đường dài phía trước, không thể để mạng mình mất đi dưới trò đùa của tỷ tỷ này được.

“Căng thẳng thế làm cái gì ? Nói đùa chút không được sao ?” Nhìn bộ dạng như sắp mất đầu đến nơi vậy. “Chuyện này không đùa được, tỷ vẫn nên đợi gã đi rồi muốn chơi gì cũng được!” Mạng này của hắn cũng thật mỏng manh quá, không chơi được trò chơi này của tỷ mình.

Về đến nơi đã thấy trước cửa phòng nàng tụ tập không biết bao nhiêu là người đang căng thẳng đến phát bệnh cả lên, dưới ánh mắt phẫn nộ của họ, Lăng Trúc chỉ đành ủy khuất bước vào phòng chuẩn bị.

+++ +++ +++ +++ +++

Hôn lễ được diễn ra đúng như trong mong đợi, mọi người cũng không khỏi thở phào được một hơi, chỉ cần đưa Lăng Trúc về Hường phủ, thì trọng trách của họ cũng không còn nặng nề như thế nữa rồi.

Hường Ngạo Thiên giả vờ say vì rượu chẳng mấy chốc mà đã được đưa về phòng, lát sau, trong phòng chỉ còn lại hắn và Lăng Trúc, hắn vui vẻ mà nâng khăn hi che mặt của nàng, thấy nàng đang cúi đầu thẹn thùng, hắn cười nhẹ mà nâng cằm nàng lên ... .. Gương mặt cũng đột nhiên biến sắc ... ..

“Trúc Nhi đâu ?” Gương mặt hắn âm lãnh, hỏa khí đang nhanh chóng bốc lên.

Lăng Húc chỉ biết nắm chặt lấy ống tay áo của mình, không dám ngẩng mặt lên. Hắn thực hối hận, sớm biết đừng có hiếu kỳ đến thế, nói cái gì mà muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hường Ngạo Thiên, giờ lại là hắn không bị dọa đến chết cũng đã tốt lắm rồi ! Trúc Nhi sao mà mãi vẫn không về thế ? Tỷ ấy không phải nói sẽ quay lại nhanh sao ! Sao mà đến bây giờ hắn sắp chết rồi mà vẫn chưa thấy tỷ ấy xuất hiện ?

“Húc Nhi, Trúc Nhi đâu ?”. Hai tỷ đệ nhà này đều ham chơi đùa, không thể nào chỉ là Trúc Nhi trêu đệ mình để ở đây đợi hắn. Nhất định là cả hai người này đã thông đồng từ trước rồi.

“Ác ! Tỷ phu, Trúc Nhi tỷ ấy ... ..” Tỷ ấy còn đang ham ăn ngoài kia, hoàn toàn quên mất đệ mình đang phải chịu trận nơi này, tìm hắn lúc này đang nhớ từng giọt máu thì ... ..của “Cạch” một tiếng đã được đẩy ra, Trúc Nhi một thân nam phục gương mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn Hường Ngạo Thiên và Húc Nhi.

“Sao chàng sớm thế mà đã trở về phòng rồi ?” Sắc mặt Húc Nhi sao mà khó coi thế kia ? Lẽ nào lại bị Hường Ngạo Thiên dọa đến mức đó sao ? Đúng là đồ nhất gan.

“Nàng đi đâu thế ?” Hường Ngạo Thiên tức giận hằm hằm trừng mắt với nàng.

“Ta vừa mới đi vệ sinh, thấy chàng không còn ở bàn tiệc nữa, bèn lập tức trở về.” Nàng bước đến bên cạnh Lăng Húc giúp hắn cởi bỏ bộ đồ tân nương cùng mũ đội đầu đỏ rực xuống, giúp hắn lại mặc lên bộ y phục sớm đã chuẩn bị.

“Thế nào ?” Nàng nhỏ giọng hỏi đệ mình, muốn biết được cảm giác của hắn sau khi nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của Hường Ngạo Thiên.

“Kinh khủng.” Huỳnh ấy căn bản chính là đang tức giận lắm.

“Được, không có việc gì nữa rồi, màn sau đổi đệ chơi đấy.” Hai tỷ muội họ đã hẹn ước, mỗi người chơi một nửa, nhưng hắn chắc chắn sẽ chơi nhiều hơn nàng, nàng bây giờ chỉ có thể chơi với Hường Ngạo Thiên mất rồi.

“Chàng sao thế ?” Nhìn thấy gương mặt Hường Ngạo Thiên không vui, nàng biết rõ nguyên do còn cổ hủ.

“Nàng còn dám hỏi ? Nàng có biết đang vui mừng nâng khăn hi che mặt lên lại không nhìn thấy dung mạo như trong dự liệu, nhất thời cứ nghĩ lấy nhầm người rồi, nàng có biết lúc đó tâm tình ta như thế nào không ?”.

Chết tiệt ! Nàng cứ phải dọa hấn mấy lần mới có thể cam tâm, sáng sớm nay nghe nói nàng mất tích, hấn suýt nữa đã đến tận nơi tìm người, hiện giờ lại còn trêu đùa hấn thế này !

Nàng còn cứ tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm chứ? “Hóa ra là thế , chàng đi ra ngoài một lát đi, ta gọi chàng hãy vào.”. Nàng dùng sức mà đẩy hấn ra ngoài.

“Nàng muốn làm gì ?” Hường Ngạo Thiên hồ nghi nhìn nàng, muốn nhìn ra được nàng lại định chơi đùa gì nữa.

“Yên tâm, ta sẽ không trốn mất đâu.” Nàng đóng cửa phòng lại.

“Nhớ nhé, ta gọi chàng mới được vào đây !”. Một lát sau, mới thấy truyền đến âm thanh của nàng, hấn đẩy cửa bước vào, nhìn thấy nàng đang mặc y phục vốn dĩ đã nên mặc trên người ngồi bên giường, mũ đội đầu cùng khăn hi ở đúng vị trí trên đầu nàng, giống như lúc hấn vừa bước vào nhìn thấy Lăng Húc vậy.

Hấn lại lần nữa nhắc khăn hi đội đầu lên, lần này cuối cùng cũng là nàng, nhìn thấy nàng then thùng cúi đầu xuống, hấn thực mãn nguyện . . . .

Dưới ánh mắt si tình của hấn, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên : “Thế nào ? Chàng mãn nguyện chưa ?” Gương mặt nàng rõ ràng là nghịch ngợm, chẳng còn có chút then thùng nào.

“Miễn cưỡng chấp nhận được.” Lóp trang điểm trên gương mặt nàng có lẽ do vừa rồi đổi thân phận với Húc Nhi mà bị xóa đi, nhưng dù có như thế thì nàng vẫn đẹp vô cùng.

“Nói gì thế !” Nàng đem chiếc mũ đội đầu nặng nề muốn bỏ xuống, một bàn tay to sớm đã đưa ra giúp nàng gỡ ra. “Vừa rồi người bái đường với ta là nàng hay là Húc Nhi ?” . Chắc phải là nàng, nhưng hấn vẫn muốn xác định lại , hỏi một câu cho yên tâm, tránh để hấn nhất thời lại phải lấy về một nam nhân còn chưa đến tuổi trưởng thành.

“Thực xin lỗi, là Húc Nhi.”

“Ta biết là nàng.” Muốn lừa hấn sao ? Nàng vẫn còn non lắm !

“Đã biết rồi mà vẫn còn hỏi.” Nàng trừng mắt với hấn, “Vốn là muốn trêu đùa chàng, hiện giờ lại bị chàng trêu lại.” Xem ra công lực của nàng bị thụt lùi không ít a.

“Ta còn không hiểu rõ nàng sao ?” Hấn cười nhẹ nhìn nàng giờ rốt cuộc cũng đã trở thành thê tử của hấn.

“Kỳ quái, tại sao không thấy có ai đến phá động phòng nhỉ ?” Nếu như nàng mà là họ, sớm đã phá chỗ này loạn trời loạn đất lên rồi.

“Một khắc xuân đáng ngàn vàng, ai dám đến phá ?”. Nàng lẽ nào lại chẳng hiểu gì hết thế ! Mạnh phu nhân không dạy nàng sao ?

“Nếu đã đáng giá ngàn vàng, vậy ta có được bán không ?” Kiểm một chút là tốt rồi. “Không có ai đến phá thực vô vị quá !”. Mọi người không phải đều nói phá động phòng là thời khắc vui nhất trên đời hay sao, thử nàng kỳ vọng lại không có, vậy thì còn gì là vui nữa !

“Xem ra nàng đang hi vọng có người đến phá động phòng rồi.”

“Đương nhiên, nếu không thì vô vị lắm” Cứ ở đây mà mất to trừng mắt lớn với hấn, thực là rất vô vị.

Xem ra nàng đúng thật là chẳng hiểu gì, có điều hấn không hề để bụng phải dạy nàng đâu . . . .

“Sẽ không vô vị.” Hấn nhìn không quen kiểu tóc nam nhi trên đầu nàng, bèn động tay gỡ tóc nàng ra, để mái tóc đen mượt như nhung của nàng xổ xuống bờ vai mảnh.

“Sẽ không vô vị.” Hấn nhìn không quen kiểu tóc nam nhi trên đầu nàng, bèn động tay gỡ tóc nàng ra, để mái tóc đen mượt như nhung của nàng xổ xuống bờ vai mảnh. ~

“Này ! Sao chàng lại làm loạn tóc ta lên thế , ta còn muốn ra ngoài tham dự yến tiệc nữa mà.”. Nàng hung dữ lấy lại chiếc cặp tóc trong tay hấn, lại đem bộ y phục đồ rực như lửa nhanh chóng thay ra.

Hường Ngạo Thiên nhìn từng động tác của nàng, không cho là nàng lại to gan đến thế, dám ở đây trêu đùa hấn thế này, quả nhiên, bên trong nàng vẫn đang mặc y phục nam nhân, lại dự định ra ngoài chơi cho đã tiếp.

Đem mái tóc mình buộc lại gọn gàng xong, nàng lại bị hấn ôm vào trong lòng, “Chúng ta phải uống rượu giao bôi đã.”. Hấn ngồi xuống ghế, đem nàng để ngồi lên trên đùi mình.

Nàng bất an mà động dậy, “Uống rượu giao bôi mà phải thế này sao ?” Thực là kỳ quái ! Thực sự phải thế này sao ?

“Đừng có động đây lung tung, nếu không hậu quả ta không chịu trách nhiệm đâu đấy.”. Tiểu nghệt từ này, còn không biết nàng đang làm gì nữa, giờ nàng dễ dàng mà khơi dậy ngọn lửa bùng bùng trong cơ thể hắn kia, dường như muốn đốt trụi lý trí trong đầu hắn vậy.

“Hậu quả gì cơ ?” Nàng không dám động đây nữa, chỉ hoài nghi nhìn hắn.

Hắn nhìn nàng, mãi mà không nói gì, sau khi hít sâu mấy cái, hắn mới có thể đem dục vọng như dòng nước cuộn cuộn kia ép xuống, “Chúng ta uống rượu giao bôi trước đã.”

Hắn một hơi uống cạn rượu trong cốc của mình.

“Hóa ra rượu giao bôi là thế này sao ! Cũng giống như uống lúc bình thường thôi mà !” Nàng còn cứ tưởng là sao cơ chứ !

Song hắn đột nhiên cúi đầu xuống môi nàng, hôn lên đôi cánh môi hé mở kia, đem rượu trong miệng mình chậm chậm rót vào trong miệng nàng, mùi vị vừa nồng vừa cay làm nàng như có chút nghẹn lại, không thoải mái mà ho mấy tiếng.

“Cẩn trọng . . . . .cảnh cáo chàng, đừng có bắt ta uống rượu nữa.” Quả thực là khó uống quá.

“Không cần nàng nhắc nhở ta cũng biết rồi.” Nhìn nàng không thoải mái như vậy, hắn cũng thấy không thoải mái theo.

Lại nhẹ nhàng hôn lên gương mặt nàng, lên gò má nàng . . . . .

“Cái kia, Húc Nhi nhờ ta hỏi chàng mấy vấn đề.” Hắn lại đang ăn đậu hũ của nàng.

“Chuyện gì ?” Hắn đang bận lắm . . . . .

“Nếu như . . . . .rất nhớ một người, bị người đó ôm liền đỏ mặt tim đập loạn lên, lại không muốn người đó tiếp cận quá gần với người khác ngoài mình, sẽ đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái, còn tức giận, vậy đó là gì ?”

Nàng vừa hỏi dứt lời, hắn lập tức ngẩng lên ngay đứng ngang trán nàng, kinh hi nhìn nàng chăm chú.

“Chàng sao thế ?” Chỉ là hỏi một câu hỏi thôi mà, hắn có cần phải kinh ngạc đến thế không ?

“Những gì mà nàng vừa mới nói ta đều có cả, hơn nữa còn rất muốn được chạm vào người kia, muốn chiếm hết mọi thứ của người đó về mình, đem người đó đặt vào trong lòng bàn tay mà nàng niu chiều chuộng, vĩnh viễn cũng không để người đó rời xa nửa bước.”. Hắn nhiệt tình nhìn nàng.

“Cái này. . . . .hình như không khoa trương đến mức đó đâu, có điều có lẽ cũng tương tự như thế, không muốn rời khỏi người đó, muốn cùng người đó ở cùng một chỗ.” Ở cùng một chỗ với hắn thực sự là thoải mái, vòm ngực của hắn mới ấm áp làm sao.

“Nàng nói người đó là ta, còn cảm giác này là của nàng đúng không ?” Hắn vui quá, hắn vĩnh viễn cũng không thể quên ngày hôm nay được.

“Sao chàng biết được ?” Nàng chưa nói cơ mà , “Lẽ nào chàng cũng thế ? Cũng có cảm giác kỳ lạ như vậy với ta ?” Thực đúng là không tưởng tượng được ! Hai người họ lại có cùng cảm giác như vậy.

“Đó đâu phải là cảm giác gì kỳ lạ, là bởi vì ta yêu nàng, mà nàng cũng yêu ta thôi.”. Hôm nay đúng là ngày vui nhất của hắn, sau này những ngày có nàng, tin rằng hắn sẽ mãi được vui vẻ như vậy.

“Chàng yêu ta !” Nàng bị chấn động đến kinh ngạc.

“Không sai, ta sớm đã yêu nàng rồi.” Tình cảm này của hắn không nghi ngờ gì hết, nếu không hắn cũng không thể kiên quyết lấy nàng đến vậy.

“Mà ta cũng yêu chàng !”. Điều này càng làm nàng bị chấn động mạnh, tại sao chính nàng lại không biết chứ ? Thế này là yêu sao ? Thực kỳ quái !

“Không sai, nàng cũng yêu ta !” Hắn thâm tình hôn lên nàng, nụ hôn làm nàng ý loạn tình mê, không dễ gì chống cự được. . . . .

“Chàng lại đang ăn đậu hũ của ta. “

“Tối nay ta phải ăn sạch nàng.”. Hắn không đợi được nữa, nàng đã là của hắn rồi.

“Ý gì thế ? Không phải là nghĩa đen của nó đấy chứ ?”. Nàng chưa từng thấy có thể từ nào lại bị trượng phu của mình ăn mất đâu.

“Ta sẽ để nàng biết . . . . .”. Lời nói của hắn kết thúc trong nụ hôn nóng bỏng trên người nàng. . . . .

Đột nhiên, cửa “rầm” một tiếng bị người ta đẩy ra, Lăng Húc gương mặt hoảng loạn xông vào. “Tỷ, cứu mạng a !”

Hướng Ngạo Thiên sát khí đằng đằng trừng mắt nhìn tiểu cữu (em vợ) không biết tốt xấu này, hận không thể lập tức ném hắn ra ngoài, hắn nhẽ ra phải nhớ khóa cửa lại mới đúng.

Lăng Trúc không nói đến câu thứ hai vội vã nhảy xuống từ lòng Hường Ngạo Thiên, căng thẳng kéo lấy đệ đệ mình, bộ dạng hoảng loạn này của hắn nàng đây là lần đầu tiên trông thấy.

“Cái kia ... ..” Lăng Húc gương mặt khổ não bật khóc, lo lắng mà nhìn về phía cửa.

“Cái nào ?” Đệ đệ này không biết nàng lo cho hắn lắm sao ? Lại còn không mau nói hết đi.

“Đệ đệ của tỷ phu ... ..”

Mới nói đến đó, Hường Dữ Thiên đã bước vào, nhìn thấy hai tỷ đệ nhà họ ôm lấy nhau, hắn nhất thời có chút hoảng lên, không biết người mình tìm là ai nữa.

“Nàng đừng có sợ ta thế chứ ! Húc Nhi đáng yêu của ta .” Chính là nàng, tiểu cô nương kiêu diễm đang nép trong lòng Lăng Trúc kia, mặc dù nàng ta già vờ là nam nhi, nhưng hắn chỉ cần liếc mắt là nhìn ra được ngay giới tính thật sự.

“Hường Dữ Thiên, ngươi muốn làm gì ?” Lẽ nào hắn lại có bệnh sao ?

“Tiểu tử, tiểu tử không dịu dàng thì cũng không cần tính toán, nhưng ngàn vạn lần đừng có để muội muội Húc Nhi cũng biến thành như tiểu. Trên thế gian này nam nhân như đại ca đã không còn nhiều nữa đâu.” Hắn chắc chắn trăm phần trăm Húc Nhi là nữ nhân.

Hường Ngạo Thiên gương mặt đỏ như mặt trời, hận chết lên được hai tên phá đám chuyện tốt của hắn.

“Ngươi nói vớ vẩn gì thế ? Húc Nhi là nam nhi đấy !” Lăng Trúc bảo vệ cho đệ đệ, hung dữ mà trừng mắt với Hường Dữ Thiên. “Ngươi mù rồi sao .”

“Đừng có gạt ta nữa, ta nhìn người thì sai làm sao được, Húc Nhi rõ ràng là nữ ... ..”

“Cút hết ra ngoài cho ta !”

Hường Ngạo Thiên tức giận kéo thê từ lại vào lòng mình, trừng mắt phẫn nộ nhìn hai nghiệt tử đáng chết bên kia.

END !!!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Lừa Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.